



ရွှေပဒေသာစာပေ

မမသဒ္ဓါမောင်

အတ္ထုပ္ပတ္တိ : မိမိ

BURMESE
CLASSIC



အမျိုး
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

အတ္ထုခါးခါး နိ ၅

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၄၆၃၀၅၁၂
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၅၀၀၆၁၂
- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၂၊ ဩဂုတ်။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေဥစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
ရွှေပဒေသာအောင်ဆုဆက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ဖြူး - ၁၆၀၀ ကျပ်
- အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်

BURMESE
CLASSIC

ဒီကမ္ဘာကြီးထဲမှာ လူဖြစ်ဖွင့်ရခဲ့တဲ့အတွက် လောကကြီးကို သူ ကျေးဇူးအရမ်းတင်ရှိပါသည်။ နောက်ကျမှရောက်လာသည်ဖြစ်စေ၊ အရင်ရောက်သည်ဖြစ်စေ လူ့ဘဝဆိုတာ ရခဲလှတာမဟုတ်ပါလား။ သို့သော် ငယ်စဉ်ကတည်းက သူ့ကို အမြောက်တိုက် မျက်မှန်းကျိုးနေသည့်အစ်ကိုမျိုးနဲ့ အတူကြီးပြင်းခဲ့ရမည်ဟု ထင်မထားတာလေ။ ကိုကို သူ့ကိုဘာကြောင့် မုန်းတီးနေရသလဲဆိုတာကိုတော့ သူလုံးဝမသိပါချေ။

ညီညီဦး

မမသဒ္ဒါမောင်

၀၉၅-၀၃

အတ္ထုခါးခါး / မမသဒ္ဒါမောင်။ - ရန်ကုန်

ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၂ ။

၂၉၄ - စာ ၊ ၁၂-၃ x ၁၈ စင်တီ ။

(၁) အတ္ထုခါးခါး

ရွှေပဒေသာစာပေ

လောကကြီးကို သူ ခဏ္ဍနပ်ပါ။ ဘာလို့ သူ့တစ်
ယောက်တည်းကို မခေါ်ရတာပါလိမ့်။ တစ်ဦးတည်းသောသား
အဖြစ် ဓမ္မဗျူဟာပေးပြီး နောက်သုံးနှစ်အကြာမှာ နောက်ထပ်
အငယ်တစ်ယောက်ကို သူ့ဘဝထဲ လွှတ်ပေးလိုက်တာလေ။
အဲဒီကောင်ရောက်လာတာနဲ့ သူ့ကိုချစ်သမျှအချစ်တွေအကုန်
လုံးကို သိမ်းကျုံးယူငင်သွားတော့တာပါပဲ။ သူကတော့ ထို
ကောင်လေးကို သူ့ဘဝရဲ့ 'နတ်ဆိုးလေး' လို့ပဲ သတ်မှတ်
ယူဆချင်ပါရဲ့။

ဟိန်းဇေယျာ

အခန်း (၁)

ဝဋ်ခန်းထိုင်ခုံမှာ မှန်ကုပ်ကုပ်ထိုင်နေမိ၏။ ကြည့်ပါဦး၊
အနစ် (၂၀)ကျော်ကြာအောင် ဒီအိမ်မှာ သူမနေခဲ့တာမို့ အခုပြန်
ရောက်လာတော့ သူ့စိမ်းတစ်ယောက်နယ်။ မနေချင်ပါဘူး။ တခြား
မှာ တစ်ယောက်တည်း သီးသန့်ခွဲနေမယ်လို့ပြောတာကို အသက်
မျှင်းမျှင်းလေးသာ ကျန်တော့သည့် 'ဗွား'က သူ့လက်ကို ခပ်
တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး ငြင်းသတဲ့လေ။

'မိုး'ဆုံးတုန်းက သူ (၁၀)တန်းသာ ရှိသေးတာနဲ့
ကလေးအရွယ်ကျော်လေးမှာပဲ ငိုမိတာ မပြောပါနှင့်။ 'အနယ်
နီချင်ဘူး၊ အနယ်ကိုမုန်းတယ်' ဆိုပြီး မပိကလာပိကလာအောင်

ဟစ်ငိုတုန်းက 'ဖိုး'က သူ့ကိုပွေ့ချီနှစ်သိမ့်ပေးခဲ့တာပါ။ အနီးထပ်ဖြူဖြူလေးထဲမှာ သူ့ထက်ပိုချစ်စရာကောင်းနေတဲ့ ကောင်လေးကို မုန်းတီးခဲ့တာလေ။

စဉ်းစားကြည့်ပါ။ သူ မသောက်ရတော့သည့် မေမေ့နို့ရည်ကိုလည်း ဒီကောင် အပိုင်သိမ်းသွားတာမဟုတ်လား။ မေမေ့ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ အမြဲရှိနေပြီး အလုပ်က ဖေဖေပြန်လာတာနှင့် ဖေဖေလက်ထဲကို အဲဒီကောင်ရောက်သွားတော့တာလေ။ အရင်ကဆို 'ဖေ့သားကြီး'ဆိုပြီး သူ့ကိုချီပွေ့နမ်းရှုံ့ခဲ့တဲ့ ဖေဖေက သူ့ကို အလေးမှမထားတော့တာကိုး။

အရင်ကဆို ညအိပ်ရာဝင်ရင် ပုံပြောသိပ်လေ့ရှိတဲ့မေမေက ဟိုကောင်လေးနဲ့သာ အတူအိပ်တော့တာပါ။ ပြီးတော့ ဖေဖေချီပြီး သီချင်းဆိုသိပ်တဲ့ကလေးလေးက သူမဟုတ်တော့ဘဲ အဲဒီကောင်လေးသာဖြစ်ခဲ့တာကိုး။ ဒီတော့ အဲဒီကောင်လေးကို သူမမုန်းဘဲ ဘယ်နေပါမလဲ... နော်။

အဲဒီလို သေးသေးမွှားမွှားလေးကစပြီး အငြိုးအတေးတွေနဲ့ မျက်မုန်းကျိုးခဲ့မိတဲ့သူက ကလေးကို အန္တရာယ်ပြုမှာစိုးလို့ဆိုပြီး ဖေဖေတို့က 'ဖိုး'နဲ့ 'ဖွား'လက်ထဲသို့ သူ့ကိုအပ်လိုက်တော့တာပါ။ သိတတ်ခါစအရွယ်ကလေးနဲ့ မိဘရင်ငွေ့က ကင်း

လွတ်ခဲ့ရတဲ့ကလေးဖြစ်မှတော့ ဒီလိုမိဘကို ဘယ်မှာနှောင်တွယ်ပါတော့မလဲ။

အခု သူ့အသက် (၂၄)နှစ်ကျော်ကျော်မှာ အဘိုးတွေအဘွားတွေမရှိကြတော့တာမို့ မသေခင် မှာကြားခဲ့ကြတဲ့အတိုင်း မိဘတွေနဲ့ ဟိုအကောင်ရှိတဲ့ဒီအိမ်ကို သူ အခုရောက်လာရတာပင်။ ဒီရောက်တော့ ဖေဖေက ကုမ္ပဏီသွား။ မေမေက အပြင်ထွက်။ ဟိုကောင်လည်း ရှိမနေဘဲ သူက ဧည့်သည်လိုပဲ ဧည့်ခန်းမှာ ငုတ်တုပ်ထိုင်စောင့်နေရတာပင်။

“တောက်!”

စိတ်တိုတိုဖြင့် သူ တက်ခေါက်တာကို လိုက်ကာနောက်မှာ ချောင်းကြည့်နေကြသည့် ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က လန့်သွားကြပြီး တီးတိုးပြောနေကြလေ၏။ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားစရာသတ္တဝါလိုပဲ ဒီကလေးမတွေ မြင်နေကြတာပဲထင်ပါရဲ့။

“အဲဒါ မေမေ့သားကြီးတဲ့”

“ဒါဆို ငါတို့ကိုကိုကြီးပေါ့နော်”

“အေးပေါ့ဟဲ့”

ကျစ်!... သားနှစ်ယောက်ရှိပါလျက်နဲ့ ဘယ်လိုစိတ်ကွဲပေါက်ပြီး ဒီ (၁၆)နှစ်အရွယ် ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို ထပ်

မွေးစားရတာပါလိမ့်။ မေမေခေါ်တုန်းက သူမတို့ (၈)နှစ်ခန့်သာ ရှိသေးသည်ဟု 'ဖွား' ပြောဖူးလို့ သိခဲ့တာပါ။ နာမည်က သီတာ လား၊ နီလာလား၊ သူသဲသဲကွဲကွဲမသိ။ ရုပ်ကလည်း ခပ်ဆင်ဆင် ဖြစ်နေသည့်ဝမ်းကွဲညီအစ်မတွေကိုး။

ကြည့်စမ်း! သူခေါ်ခွင့်မရှိခဲ့ရတဲ့ 'မေမေ' ဆိုတဲ့ဝိသေသ ကို ဒီကောင်မလေးနှစ်ယောက်က အပိုင်စား ခေါ်ခွင့်ရနေပြန်ပါ ရောလား။ စိတ်တိုလိုက်တာနော်။ ခုန လာတင်ပေးသွားသည့် ရေဖန်ခွက်ကို 'ဂွပ်' ခနဲမော့သောက်လိုက်မိ၏။

ဘာထူးသေးလဲ၊ သူ့နာမည်မှာ ဖေဖေနာမည်တစ်လုံး ပါခဲ့တာပါ။ ဖေဖေနာမည်က ဦးဇော်ဟိန်း၊ ဟိုကောင်ကျ မေမေ နာမည် ပါသွားပါရော။ မေမေနာမည်က ဒေါ်ခင်ဦးမေလေ။ ဒီ ကောင်နာမည်က အငယ်ဖြစ်ပြီး ဘာလို့ ညီညီဦး ဖြစ်ရတာလဲ။ တကယ်ဆို သူ့နာမည်မှာပင် 'ဟိန်းဇေယျာဦး' လို့ပေးပြီး ဒီကောင် ကို 'ညီညီထွေး' လို့ ပေးသင့်တာမဟုတ်လား။

အဲဒီကိစ္စလည်း မကျေနပ်ပါဘူး။ မကျေနပ်တာတွေ မှန်သမျှ အကုန်ချရေးရင် သိုင်းဝတ္ထုစာစဉ်တွေလို (၁၀)အုပ်တွဲ မျှ ထွက်လာမှာ အသေအချာလေ။

တောက်! ငါနော်၊ ဘယ်အချိန်ထိ ဒီလိုထိုင်စောင့်နေ

ရမှာပါလိမ့်။ စောင့်ရတာလောက် စိတ်မရှည်တာ သူ့အပြင် မရှိ တော့တာလေ။

အခု သူက B.E (အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့) ကိုရပြီးချေပြီ။ အလုပ်ဝင်ရန်ပို့ ရန်ကုန်မှာက ဖေဖေအဆက်အသွယ်နှင့် ပိုအဆင် ပြေပြေအလုပ်ရနိုင်သည်ဆိုပြီး 'ဖွား' စီစဉ်ပေးခဲ့တဲ့ Plan အတိုင်း ရန်ကုန်ကိုဆင်းလာခဲ့ရတာပါ။ အားမကုန်းချင်ပါဘူးဆိုမှ မိတာတွေ ကို အားကုန်းခိုင်းရတယ်လို့။ စိတ်ပျက်စရာပင်။

ပူလိုက်တာ၊ ဒီအရပ်ဒီဒေသက ဒီလိုပဲ ပူပါလျက် ဒီက လူတွေ မအိုက်ကြဘူးလား။ Aircon: လေးပန်ကာလေးလည်း မဖွင့်ကြဘူးထင်ပါရဲ့။ အိတ်ကပ်ထဲမှာ ချွေးသုတ်ပဝါအသေးလေး ကိုထုတ်ကာ မျက်နှာနှင့်လည်ပင်း၊ လည်ကုတ်တစ်ဝိုက်ကို အသာ သုတ်သင်လိုက်မိသည်။

တောက်! မနက်အစောကြီးထထွက်လာရတာမို့ ဟောင်း လောင်းဖြစ်နေသည့်ဗိုက်က အချက်ပြချေပြီ။ ငါနော်၊ 'ဖွား' အိမ် မှာဆို 'နန်းစိန်၊ ငါမိုက်ဆာပြီ' လို့ တစ်ချက်အသံပြုလိုက်တာနဲ့ ထမင်းပွဲက အဆင်သင့်ပြင်ပေးပြီးလောက်ပြီလေ။ သူက အဲဒီ လို စိတ်မြန်ပြီး စကားနည်းကာ ပြောရင်လည်း လေသံပြတ်တုတ် တုတ်ထိုးအိုးပေါက်ပြောကျင်ရှိပါ၏။

www.burmeseclassic.com

“ဟော!”

သူ့မျက်နှာ ဝင်းခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ တိုက်ရေမှ ကား တစ်စီးရပ်သွားတာကိုး။ မေမေမဟုတ်ရင် ဟိုကောင်ပဲ ဖြစ်နိုင် တာလေ။

“သိတာနဲ့ကြည့်ပြာ”

“ရှင်! မေမေ၊ လာပါပြီ”

“ဒီမှာ ပစ္စည်းတွေ လာဝိုင်းသယ်ပေးကြစမ်း။ မောင် တိုးက လေးတာတွေ သယ်ပေးလိမ့်မယ်”

အိမ်ထဲကို အရင်မဝင်သေးဘဲ ကားပေါ်ကပစ္စည်းတွေ ချနေတာက သူ့ထက်အရေးကြီးသတဲ့လား။ အဘယ်မျှ စိတ်တို စရာကောင်းလိုက်သလဲ။ တကယ်ဆို အိမ်ထဲဝင်လာပြီး ‘သားကြီး ရောက်နေပြီ’လို့ ဝမ်းပန်းတသာကြိုသင့်တာပေါ့။ ခုတော့ဖြင့် မဟုတ်ပေါ့၊ ဟိုကလေးမနစ်ယောက်ကလည်း သူ့ရောက်နေတာ ကို မပြောကြပါလား။ စိတ်တိုတယ်နော်၊ အဟုတ်ကို တိုလာတာ ပါ။

“ဘယ်မှာထားရမှာလဲ မမကြီး”

“ဧည့်ခန်းထဲမှာပဲ ခံစားထားလိုက်ဦး၊ သူ့အဖေက ဘယ် လိုစီမံပေးမလဲ မသိသေးဘူး”

“ဒါတွေကရော မေမေ”

“အဲဒါတွေက အပေါ်ထက်က မေမေ့အခန်းထဲမှာပဲ ခံစား ထည့်ထားလိုက် သိတာ။ ကောင်းကောင်းသယ်နော်”

“ဟုတ်”

အလုပ်သမား (မဟုတ်သေးပါဘူး)၊ ဒရိုင်ဘာနှင့် သူတို့ ၏ မွေးစားညီမနစ်ယောက်က ပစ္စည်းပစ္စယတွေ သယ်လာကြ သည့်အချိန်ထိ သူက ခုံမှာပင် ငုပ်တုပ်ထိုင်နေဆဲပါလေ။

ဟော! ရှင်မတောင်သနပ်ခါး ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး လူးထား သည့် သူ့မယ်တော် ကြွချီလာပါပြီကော။

“ဟဲ့! ပလုပ်တုတ်!... လန့်လိုက်တာ”

ကြည့်! နေ့ခင်းကြောင်တောင် ထိုင်နေတဲ့သူကို လန့်ရ တယ်လို့။ သူ့အသားရောင်က ဟိုကောင်လို မဖြူပေမယ့် ခပ် ညိုညိုဖြစ်ပြီး မည်းတူးနေတာမှမဟုတ်တာလေ။ မွေးထားပြီး မေ့နေတာပဲ ဖြစ်မှာပါမေမေ။

“သားကြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ထိုင်နေတာ”

“ဪ၊ ထိုင်နေတာတော့ သိတာပေါ့၊ မေမေက ညနေ လောက်မှ ရောက်မယ်ထင်ထားတာ။ နေ့လယ် ကားဆိုလို့

စောတာထင်တယ်”

“အင်း”

“နှစ်ချက်တောင် ထိုးနေပြီ ဆာရောပေါ့။ ဟိုကလေးမ
တွေ ဘာမှကျွေးမထားနဲ့ကြဘူးလား”

“ရေတိုက်တယ်”

“ဟဲ့! . . . ရေက ဘယ်တိုက်ဝပျံ့မလဲသားရဲ့။ အဲဒီလိုပဲ၊
မေမေမရှိရင် ဘာတစ်ခုမှစိတ်မချရဘူး။ ထမင်းစားသောက် ရေ
မိုးချိုးပြီး နားသင့်တဲ့လူကို ဒီတိုင်းထားရတယ်လို့။ မိသိတာ!”

“ရှင်”

“ရှင်ကိုထားခဲ့၊ လူမြန်မြန်လာစမ်း”

ခန အပေါ်တက်သွားသည့် ကလေးနှစ်ယောက်စလုံး
အမြန်ပြေးဆင်းလာကြလေ၏။ (မေမေဆုံးမထား၍ထင်) ခြေသံ
တွေ မကျယ်ကြပါချေ။

“ငုဏ်ပါပြီ မေမေ”

“နင်တို့ကိုကြီးကို ဘာမှမကျွေးကြဘူးလား”

“ဆာတယ်လို့မမပြောတာ မေမေရဲ့”

“ဟဲ့! သူမပြောပေမယ့် နင်တို့က အလိုက်တသိ ပြင်
ကျွေးမှပေါ့။ မေးရမှာပေါ့။ သွားသွား. . . ထမင်းပွဲပြင်စမ်း၊ မော

ရတဲ့ကြားထဲ၊ တကယ်ပဲ”

မေမေက သူတိုင်နေသည့်ရှေ့ရှိ ဆက်တီမှာ ဝင်ထိုင်
လိုက်တော့ အကြီးလားအငယ်လားမသိသည့် ကောင်မလေးက
ရေအေးတစ်ခွက် ထည့်လာပြီး မေမေကို တိုက်လေသည်။ ဒီလို
တော့ အလိုက်သိသားပါပဲလား။ သူ့ကိုသာ သူစိမ်းဆိုပြီး ပစ်ထား
ကြတာပဲဖြစ်မှာပါလေ။

“သားညီလေးက အခုသင်တန်းသွားနေတယ် သားရဲ့၊
ကျောင်းတော့ပြီးသွားပြီ။ သားရော ဖေဖေကုမ္ပဏီမှာပဲ အလုပ်
ဝင်မှာလား”

“ဟင့်အင်း”

“အင်းပေါ့လေ၊ သားရထားတဲ့ဘွဲ့နဲ့သင့်တော်တဲ့အလုပ်
ရှာပေးရမှာပေါ့”

“ကျွန်တော့်ဘာသာ ရှာပါ့မယ်”

ကျွန်တော်ဟု သုံးလိုက်တာကြောင့်လားမသိ၊ မေမေ
အံ့သြသွားလေ၏။ ဒီအရွယ်ရောက်မှတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ‘သား’
လို့ ဘယ်သုံးသင့်ပါ့မလဲ။ ပြီးတော့ သူက စကားပြောရင် နာမည်
ထည့်ပြောတာမျိုးကိုလည်း မုန်းသည်လေ။

“မေမေတို့နဲ့တော့ အတူနေဖြစ်ပါတယ်နော်”

တုံ့ဆိုတာဝေပါပဲ။ ခုချိန်ထိ အမေဖြစ်သူကို မေမေဟု
သူတစ်ခွန်းမခေါ်ဖြစ်သေး။ တကယ်ဆို နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာ
ခဲ့ရတဲ့အမေဖြစ်သူကို ရင်တွင်းကလာတဲ့ခေါ်သံမျိုးနဲ့ 'မေမေ'လို့
အကျယ်ကြီးအော်ခေါ်ပြီး ပြေးဖက်လိုက်သင့်တာပါ။ သို့သော်
သူက ထိုသို့တရင်းတနိုးပြုမူလိုက်ရမှာကို ရှက်စရာဟုသာ ယူဆ
သဖြင့် မလုပ်ဖြစ်ပါချေ။

“သား ဘယ်အခန်းမှာ နေမယ်မှန်းမသိလို့ အပေါ်ထပ်
မှာရော အောက်ထပ်မှာပါ အခန်းတစ်ခန်းစီ ပြင်ထားပေးတယ်။
သားသဘောကရော”

“ဘယ်မှာဖြစ်ဖြစ် ရပါတယ်”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ သားရဲ့၊ သားနေချင်တဲ့အခန်းမှာ နေ
ပါလို့ သားဖေဖေ မှာထားတယ်။ သားက အဝါနုရောင်ကြိုက်
တယ်ပြောထားလို့ လိုက်ကာတွေ့တာတွေ အခန်းပြင်ဆင်ဖို့ အခု
ပဲ မေမေသွားဝယ်ခဲ့တာ”

“ရပါတယ်”

“ထမင်းပွဲပြင်ပြီးပါပြီ မေမေ”

“မေမေမှာတဲ့အတိုင်း ထမင်းပန်းကန်အသစ် ထုတ်ပေး
ရဲ့လား သိတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

“လာ၊ သား၊ ထမင်းစားလေ။ သား ထမင်းစားပြီးရင်
တအောင်တနား နားလိုက်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေမေဦးဆောင်ခေါ်သည့်နောက် သူ ထလိုက်လာပြီးမှ
နောက်သို့ ဖျတ်ခနဲလှည့်လိုက်မိပါ၏။ ဟိုကလေးမနှစ်ယောက်
က ညှော်ခန်းမှာ သူချထားသည့်အထုပ်အပိုးတွေနားသွားပြီး သယ်
ကြတော့မှာကိုး။

“ဟေ့!”

“အမယ်လေး!”

“ငါ့ဟာတွေ မထိနဲ့ မကိုင်းနဲ့”

“မေမေက သယ်ဖို့... ”

“ငါ့ဘာသာငါ သယ်မယ်”

သူငါ့လိုက်တာမို့ ဟိုချာတိတ်မနှစ်ကောင် သူ့အိတ်
တွေအနီးမှ နောက်ဆုတ်သွားတော့၏။ ကဲ! အခုကတည်းက သူ
စည်းကမ်းနဲ့အညီ မလိုက်နိုင်ရင် ဒီအိမ်မှာ သူ့အသံမြဲကြီး ဟိန်း
ထနေတော့မှာပဲမဟုတ်လား။

မေမေက သူ့အတွက် ထမင်းစားပွဲမှာ လိုအပ်မယ့်အရာ

၁၈ နိမိ မမသဒ္ဓါမောင်

တွေကိုစစ်ဆေးပြီး ရေသန့်ဘူးထဲမှရေအေးကို ဖန်ခွက်ထဲ လောင်း ထည့်ပေးကာ ပြင်ပေးလေ၏။

“သားကြိုက်တာမကြိုက်တာကို ပြောထားဦးနော်”

ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ဟင်းပွဲတွေကိုကြည့်ကာ စိတ်ပျက် သွားရပါ၏။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ဆိုလို့ ဂေါ်ဖီထုပ်ကိုသာ ဖြူဖြူလေး ကြော်ထားတာကိုး။ ဒါတောင် ဒီထဲမှာ ခပ်နီနီအပြားလေးတွေ ပါသေးတာမို့ ဝက်အူချောင်းမုန်း သူသိပါ၏။ ကျွန်တာတွေက သူမုန်းသည့်အသားဟင်းမျိုးစုံတွေပါလေ။

အအအ

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂)

“သူစားနေကျ ထမင်းပန်းကန်ကို ယူစားမိရင် အဲဒီပန်း ကန်ကို ပေါက်ခွဲလိုက်တာတဲ့”

“ဒေါသကြီးလိုက်တာနော်”

“အေး၊ နင်တို့နှစ်ယောက်ပဲ အဲဒီဒေါသကုမ္ပဏီရဲ့ ဝေး ဝေးရှောင်”

“ကြောက်ပါတယ်ဆိုမှ ကိုလေးက ဖြစ်ခြောက်နေပြန်ပါ ပြီ”

“ကိုလေးရော မကြောက်ဘူးလား”

“မကြောက်ပါဘူး၊ ငါက သူ့ညီလေးပဲဟာ။ ဘာလို့

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၀ နိမိတ် မေသဒ္ဓါဇာတ်

ကြောက်ရမှာလဲ။ သူရိုက်စရာရှိ နင်တို့အယေခပ်ယောက်ကိုပဲ ရိုက်မှာ”

“ကိုလေးနော်”

ကြည့်စမ်း! ဒါက သူ့အတင်းအုပ်နေကြတာပေါ့လေ။ အဲဒါတွေကြောင့် မိန်းမတွေကို သူကြည့်မရတာပေါ့။ မိန်းမဆို တဲ့အမျိုးက (‘ဖွား’မပါ) အင်မတန်ပစ်ပစ်များပြီး သူများအတင်း ပြောရတာ အတော်ဝါသနာပါတာကိုး။ ဒီကြားထဲမှာ ဟိုမရောက် ဒီမရောက် ဟိုအကောင်က ရောပါနေသေးတာလေ။

အပေါ်ထပ်မှာ အခန်းပြင်ပေးနေတာမို့ မေမေက သူ့ကို အောက်ထပ်အခန်းမှာ ငော့နားနေခိုင်းထားသဖြင့် မှေးခန်းအိပ် ပျော်သွားရတာပင်။ နာရီက ညနေ (၅)နာရီတောင် ထိုးသွားပါ ပကောလား။ သူ့အိပ်ပျော်သွားတာ အချိန်နစ်နာရီကျော်ပြီပေါ့။ အဲဒါကို အခန်းခေါင်းရင်း (တိုက်အပြင်)မှာ နေကြာစေ့လား။ ကွာစေ့လားမသိ တဖြောက်ဖြောက်ဝါးပြီး အရည်မရအဖတ်မရ စကားတွေ လာပြောနေမှတော့ မနိုးဘဲနေပါတော့မလား။

“တောက်!”

“ဟယ်! နိုးပြီထင်တယ်”

အသံတို့က တိခန့်ရပ်သွားလေ၏။ နေကြာစေ့ကိုက်သံ

တောင် မကြားရတော့ပါချေ။ တအောင့်နေမှ ကျွက်စီကျက်စီ တီးတိုးပြောလျက် ခြေသံတဖျတ်ဖျတ်ထွက်သွားတာကို ကြားရ လေသည်။ လူစုခွဲကြပြီထင်ပါရဲ့။

အထုပ်ထဲမှ သူယူလာသည့်ပစ္စည်းပစ္စယတွေကို ထုတ် လိုက်ပါသည်။ သွားပွတ်တံ၊ သွားတိုက်ဆေး၊ မျက်နှာသစ်ဆပ် ပြာ Cream၊ ပါးစပ်ဆေးသည့်ဆေးရည်ဘူး၊ ကိုယ်တိုက်ဆပ် ပြာ၊ Shampoo Towel နှင့် ရေလဲပုဆိုးတို့ကိုဖယ်ပြီး ရေချိုး ပြီး ဝတ်ရန်အတွက် အဝတ်အစားတစ်စုံ အဆင်သင့်ထုတ်ထား လိုက်ပါသည်။

အောက်ထပ်မှာ ရေချိုးခန်း အိမ်သာတစ်ခုစီနှင့် အပေါ် ထပ်မှာလည်း ရေချိုးခန်းအိမ်သာတစ်ခုစီမို့ သူ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက် မိသည်။ ‘ဖွား’အိမ်မှာဆို Hotel တွေလို အခန်းတစ်ခန်းမှာ ရေချိုးခန်းရော အိမ်သာပါ တစ်ခါတည်းပါတာကိုး။ အခုတော့ ရောမရောက်ရင် ရောမလုပ် ကျင့်ရတော့မှာလေ။

သူက ရေကိုစိမ်ချိုးလေ့ရှိသူမို့ တစ်ယောက်မဟုတ် တစ် ယောက်နဲ့တော့ ပြဿနာတက်မှာ အသေအချာပင်။ အောက်ထပ် မှာက ဟိုကလေးမနစ်ယောက်တည်း နေတာမို့ မေမေက သူ့ကို အပေါ်ထပ်မှာပဲ နေခိုင်းတာပါ။ အပေါ်မှာက မေမေတို့က အိပ်

ခန်း ဟိုအကောင်က တစ်ခန်းသာရှိတာမို့ သူ့အတွက် တစ်ခန်း စီစဉ်ပေးတာလေ။ လူလေးယောက်သားတော့ အိပ်သာလှရရင် အခက်ပေပဲကိုး။

သူတော့ ကြံကြံဖန်ဖန် တွေးပူနေမိပြီထင်ပါရဲ့။ မိန်းကလေးတွေ ရှိနေတာမို့ ရေချိုးခန်းထဲကို အင်္ကျီကျွတ်ဖြင့်မသွားဘဲ စွပ်ကျယ်ဖြူတော့ ဝတ်သွားဖြစ်ပါ၏။ သူက အင်္ကျီဝတ်တိုင်း ဘာအမျိုးအစားပဲဝတ်ဝတ်၊ အောက်ခံစွပ်ကျယ်လက်ပြတ်အဖြူကို အမြဲခံဝတ်လေ့ရှိပါ၏။ ပြီးတော့ အတွင်းခံဘောင်းဘီမှအစ သူ့အဝတ်အစားမှန်သမျှကို သူ့ကိုယ်တိုင် (ရေချိုးတိုင်း) အမြဲလျှော်လေ့ရှိပြီး သူများလျှော်ပေးတာကို စိတ်တိုင်းမကျပါချေ။

Suit လို ပွဲတက်ဝတ်စုံတွေကိုတော့ ပင်မင်းဆိုင်မှာပဲ အခြောက်ခံ သွားအပ်ဖြစ်လေ၏။ ဒါလည်း 'ဖွား'၏စည်းစနစ်ကျကျ လေ့ကျင့်ပေးထားတာကြောင့်ပါပင်။ လူတွေကတော့ သူ့ကို ဘဝင်မြင့်ကောင်၊ ကြီးကျယ်ကောင်၊ ဘေးတိုက်လျှောက်ကောင်၊ လူ့ခွစာဟု အမြင်စိမ်းနှင့် ကြည့်လေ့ရှိတတ်ပေမယ့် သူ မမူပါချေ။

မျက်နှာထက် အရယ်အပြုံးနည်းပါးပြီး ဖော်ရွေမှုကလည်း ကင်းပါသေး၏။ စကားကိုလည်း အဆီအငေါ့တည့်အောင်

မပြောတတ်။ သူ့အကြောင်းကို သိထားသည့်လူရင်းတွေလောက်သာ ဟိန်းဇေယျာကို လူရိုးလူဖြောင့်ဟု မှတ်ချက်ပြုတတ်တာပါလေ။

'ဆိုခဲစေ မြစေ' တဲ့။ ယောက်ျားတွေ နှုတ်စောင့်စည်းဖို့ အမြဲဆုံးမခဲ့တာပါ။ 'အမြင်မတော်တာတွေ့ရင် အကြည့်လွှဲ'၊ ပါးစပ်မသရမ်းနဲ့၊ 'လူလိမ္မာသား ယဉ်ပါး လူမိုက်သား ရမ်းကား' မို့ 'ရန်မဖြစ်နဲ့' တဲ့။ 'နမချင်းစာနာစိတ်ဖြင့် ဆက်ဆံပါ'၊ 'အမေနဲ့မျိုးရိုးတူလို့သဘောထားပြီး လေးစားတတ်ပါစေ' တဲ့။

မိန်းမတွေအပေါ်မှာ ဒီလိုမျိုးစိတ်ထားပါဆိုပြီး ပြောဆိုခဲ့တာမို့ ဒီနေ့အထိ ဘယ်လှတပတမိန်းကလေးတွေကိုမှ စေ့စေ့မကြည့်ဖြစ်ခဲ့။ 'လှလိုက်တာ၊ ချောလိုက်တာ၊ ချစ်စရာလေး' ဆိုပြီးလည်း နှုတ်မသရမ်းခဲ့ဖူးပါချေ။ ပြီးတော့ ဟိုကောင်လိုလည်း မိန်းမတွေကြားထဲ ရောမိရောရာ အတင်းစုအုပ်တတ်တဲ့ အကျင့်မျိုးကိုလည်း သူမလုပ်ပါလေ။

အောက်ထပ်ရေချိုးခန်းတံခါးကို အထဲမှ ချက်ချကာ ရေတစ်ဝကြီး ချိုးလိုက်ပါ၏။ အနံ့သင်းသင်း Shampoo ကဦးရေပြားကို အေးမြသွားစေလေသည်။ သူက အသားဆာ ညှိပေမယ့် မျက်နှာထက်မှာ ဖုထစ် ကင်းရှင်းပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ငယ်ငယ်ကတည်းက 'ဖွား'ကျင့်ပေးခဲ့တာမို့ ညမအိပ်ခင် မျက်နှာသစ်ပြီး သနပ်ခါးလူးလေ့ရှိတာမို့ အသားနူးညံ့သည်ထင်ပါရဲ့။

အင်း... 'ဖွား'ရဲ့ကျောက်ပျဉ်နဲ့ သနပ်ခါးတုံးကိုပါ သူသယ်လာတာကို တွေ့ကြရင် ဘာပြောကြဦးမှာပါလိမ့်။ လူကို အခြောက်လို့ထင်ရင်တော့ ငါနဲ့တစ်ပွဲတစ်လမ်းတွေ့ကြသေးတာပေါ့လေ။

“အဝတ် ဘယ်နားမှာ လှမ်းလို့ရလဲ”

မီးဖိုခန်းဝမှာ ရပ်၍မေးလိုက်တော့ မေမေက အံ့သြသွားလေ၏။ ရေစိုခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ သူ Towel အကြီးကို ခြုံထားလိုက်တာမို့ ကိုယ်လုံးတော့ လုံလောက်ပါရဲ့။

“ဟယ်! သားရယ်၊ ကိုယ်တိုင်လျှော်စရာလား၊ မိသိတာတို့ လျှော်ပေးမှာပေါ့”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ လုပ်ကျင့်ဖြစ်နေလို့ပါ”

“သားညီမတွေကို လှမ်းခိုင်းလိုက်မယ်လေ၊ ထားခဲ့”

“နေရာပဲ ပြောလိုက်ပါ”

“အိမ်ဘေးမှာ သွပ်ကြိုးတန်းရှိတယ် သားရဲ့”

ကဲ! သိချင်တာသိရပြီမို့ သူလှည့်ထွက်ခဲ့တော့ မေမေစကားသံက တစ်ဝက်မှာပဲ ရပ်သွားရလေသည်။ သူက အဲဒီလို

အလိုတွေမလုပ်တတ်သည့်လူလည်း ဖြစ်လေ၏။ Hunger နှစ်ခုကို ဝင်ယူလိုက်ပြီး စွပ်ကျယ်နှင့်ရှုပ်အင်္ကျီကို တစ်ထည်စီတပ်ကာ လှန်းလိုက်ပါ၏။ ဝတ်လာသည့်ပုဆိုးနှင့် ရေဝတ်ပုဆိုးကို သေချာခါလှန်းစဉ် အတွင်းခံဘောင်းဘီကို ပုဆိုးအောက်မှာ ထားပြီးမှ အပေါ်က ပုဆိုးဖုံးကာ လှန်းလိုက်ပါသည်။

သူ့အတွင်းခံတွေကို လူမြင်တာကိုလည်း သူမနှစ်မြို့ပါချေ။ ဟိုကလေးမနှစ်ယောက်ကတော့ သူ့အဝတ်အစားတွေကို လာမရုပ်လောက်ဘူးထင်ပါရဲ့။ အခန်းထဲပြန်ဝင်ကာ အိမ်နေရင်း ဝတ်စုံတစ်စုံကို ဝတ်လျက် ရေလဲပုဆိုးကို ခုနတန်းမှာ သွားပြန်လှန်းထားလိုက်ပါသည်။ နောက်ဆုံးမှ ရေစိုနေပြီဖြစ်သည့် Towel ကို ခပ်ဝေးဝေးတစ်နေရာမှာ သူလှန်းထားလိုက်ပါ၏။

သူ လှန်းလိုက်တာနဲ့ အဝတ်တန်းက ပြည့်လှပြည့်ခင် ဖြစ်သွားတာမို့ ကျေနပ်သွားမိပါ၏။ အိမ်နေရင်းမို့ မျက်နှာထက်မှာ ဘာမှမလူးဖြစ်။ အပြင်ထွက်ရင်တော့ ယောက်ျားလေးသုံး Cream တစ်ခုခု လူးဖြစ်ပါသည်။ အရောင်မထင်ဘဲ အနံ့လေးသာ သင်းသင်းလေး ထွက်တာမျိုးပါပဲ။ Body Spray တို့ ရေမွှေးတို့ကို သူမနှစ်သက်သဖြင့် မသုံးဖြစ်ပါချေ။ ခေါင်းကို Jet သုံးဖို့ထက် သဘာဝအုန်းဆီကိုသာ ငယ်စဉ်က အကျင့်အတိုင်း

သုံးကျင့်ရှိပါသည်။

“အဝတ်လျှော်မပေးရဘူးဆိုတော့ မီးပူပါ မထိုးပေးရဘူးလား မေမေ”

“ခဏနေပါဦး။ သူ့အဘွားနဲ့ နေကတည်းက ဒီလိုပဲ လုပ်ခဲ့လို့ဖြစ်မှာပါ။ နောက်မှ မေမေပြောပါ့မယ်”

“တစ်မျိုးကြီးပဲနော်”

“ဘာတစ်မျိုးကြီးလဲ”

“ကိုကိုကြီးကိုပြောတာလေ မေမေရဲ့။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲလို့။ အသက်လည်း သိပ်မကြီးသေးဘဲနဲ့ အဘိုးကြီးတွေလိုမျိုး ခပ်တည်တည်နဲ့ သီးသန့်ကြီးနေတာကိုး”

“ငါ့အစ်ကိုကိုများ အဘိုးကြီးတဲ့၊ နင်တော့လား”

“ဒါကတော့ သူက အဘိုးတွေအဘွားတွေ လက်ထဲ ကြီးပြင်းခဲ့တာကိုး သမီးတို့ရဲ့”

“ဘယ်အရွယ်ကတည်းကလဲဟင်”

အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာသည့်သူ့ခြေလှမ်းတွေ ရပ်သွားရပြန်ပါ၏။ အတင်းတုပ်သည့်ဝိုင်းက မီးဖိုခန်းထဲကို ပြောင်းသွားပြန်ပါရောလား။ ဒီအိမ်ရဲ့နောက်ဆုံးရ Brand New Super Star က ဟိန်းဇေယျာဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေတာလေ။

“သုံးနှစ်ကျော်ကျော်လောက်ပဲ ရှိဦးမှာပေါ့။ သားငယ်ကိုမွေးတော့ သူ့အဘိုးက သူ့ကိုခေါ်သွားတာလေ”

“မေမေတို့ တစ်ခါမှမတွေ့ကြဘူးလားဟင်”

“မတွေ့ဖြစ်ဘူး၊ ဖေဖေကလည်း ပေးမတွေ့ဘူးလေ။ တော်ကြာ သူ့မြေးကို ပြန်ခေါ်သွားမှာစိုးလို့တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ခြောက်လတစ်ခါတော့ သူ့ဓာတ်ပုံ အမြဲပို့ပေးလေ့ရှိလို့ မြင်ဖူးတာပေါ့”

“ဒါဆို မေမေဆီမှာ ကိုကိုဓာတ်ပုံတွေ ရှိတာပေါ့။ သားကိုပြဦးလေ”

“ဘာလုပ်မှာလဲ၊ လူရောက်နေပြီဟာကို”

“ကြည့်ရတာပေါ့ မေမေရ”

“မကြည့်ချင်ပါနဲ့၊ သူက ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံရတိုင်း ငိုပြီး မျက်နှာက ရှုံ့တွနေတဲ့ပုံမျိုးချည်းပဲ”

“ဟင်! ဒါဖြင့် ဂျစ်ကန်ကန်ပုံမျိုးတွေချည်းပဲပေါ့နော်”

ရယ်သံ ခပ်အုပ်အုပ်ထွက်လာလေ၏။ ကြည့်ပါဦး။ သူ့မေမေကအစ သူ့အကြောင်းတွေ ပြောပြနေတာလေ။ ဟိုကောင်ကပါ သူ့ကိုခပ်လှောင်လှောင်ရယ်နေတာကိုး။ သူ့ပုံကိုသာ ဒီကိုပိုပြီး သူ့ဆီကိုဖြင့် ဒီကောင်ပုံတစ်ပုံမှ မရောက်ပါချေ။ ဒီတော့ဒင်း ဘယ်ပုံဘယ်ပန်းရှိမှန်း သူမသိပါ။ သိလည်းမသိချင်ပါဘူး။

သူက စပ်စုတတ်တာကို မိန်းမတွေရဲ့အလုပ်ဟုသာ သတ်မှတ်ထားပါ၏။

အခုက အိမ်မှာ ဘာလုပ်ရမယ်မှန်းမသိဘဲ မေမေနှင့်သာ စကားပြောရင် ကောင်းမလားဆိုပြီး ဝင်မလို့ပြင်မိတာကို အခုက မေမေနားမှာ မျှော့တွေကျွတ်တွေ ဟက်ကျီတွေက ကပ်နေကြပြီကိုး။ သူ့အတွက် ဒီအိမ်မှာ နေရာတစ်ခုတောင် မရှိဘူးထင်ပါရဲ့လေ။

“မေမေသားကြီးကို မလွမ်းဘူးလားဟင်”

“လွမ်းတာပေါ့သမီးရဲ့၊ ကိုယ်မွေးထားတဲ့သားဦးပဲဟာ။ သားအချစ် ပြေးအနှစ်ဆိုတဲ့စကားက အလကားရှိခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ မေမေတို့ချစ်တာထက် သူ့အဘိုးအဘွားတွေက ပိုပြီးပုံချစ်လို့ မွေးစားခွင့်ပေးလိုက်ရတာ။ သူ့ကိုခေါ်သွားတုန်းက သူ့အဖေဆို မျက်ရည်တောင်ကျပေါ့”

“ကြီးမေပြောတော့ ကိုကိုက သားကိုမချစ်ဘူးဆို”

“ဟင်းဟင်း... အဲဒါ ငယ်တုန်းကပါသားရယ်။ ကလေးဆိုတော့ ဘယ်နားလည်ပါဦးမလဲ။ သူ့ကို အားလုံး ဝိုင်းပုံချစ်နေလျက်က နောက်ကလေးလည်း ရောက်လာရော မနာလိုစိတ်ဖြစ်ပြီး အငယ်မလိုချင်ဘူးလို့ အော်ငိုခဲ့တာလေ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဒါဆို ကိုကိုကြီးက ငယ်ငယ်လေးနဲ့ မုန်းတတ်တာပေါ့နော်”

ငယ်ငယ်လေးနဲ့ မုန်းတတ်တာတဲ့လား။ သူ့ရင်ထဲ အမုန်းတွေ ပြည့်လာရအောင် လောကကြီးက သင့်ပေးခဲ့တာပဲလေ။ လူတိုင်းကို အသားလွတ်မှန်းတာမျိုးမှမဟုတ်တာဘဲ။ သူ့နေရာကို လုယူသွားတဲ့ အဲဒီကောင်ကိုပဲ သီးသန့်မှန်းတီးနေခဲ့တာပါ။

စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ သိတတ်ခါစအရွယ် ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်တွင်းဝေဒနာကို ဘယ်သူတွေ သိနိုင်မှာမို့လို့လဲ။ ထမင်းခွံတဲ့အချိန်မှာ မေမေခွံတာကိုပဲ စားချင်တာ၊ ရေချိုးရင်လည်း မေမေချိုးပေးတာကိုပဲ ခံချင်တာ၊ သနပ်ခါးလူးပေးတာရော အဝတ်ဝတ်ပေး၊ အုန်းဆီလူးပေး၊ ခေါင်းဖြီးပေးချိန်အထိ မေမေ့ကိုသာ တောင့်တခဲ့မိတာ အမှန်ပါလေ။

ညအိပ်ရာဝင် ပုံပြောချိန်မှာ ‘ဖွား’ပြောပြနေပေမယ့် မေမေရင်ခွင်ကိုလှုံပြီး မေမေ ခေါင်းပွတ်သပ်ပေးတာကို မျှော်လင့်ရင်း မျက်ရည်ကျိတ်ကျခဲ့ရတာ အဆိုးဆုံးအချိန်တွေပါပဲ။ ‘ဖိုး’တို့ ‘ဖွား’တို့ လိုလေသေးမရှိအောင် ထားပေးကြပေမယ့် သူ့ရင်ထဲက ကွက်လပ်ကိုဖြင့် ဖြည့်မပေးနိုင်ခဲ့ကြတာပါလေ။

ကျောင်းနေတဲ့အရွယ်မှာ တခြားကလေးတွေကဲ့သို့မိခင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

၃၀ နိမိတ် မေသဒ္ဒါမောင်

တွေ လာကြိုကြပို့ကြပြီး သူကတော့ ဒရိုင်ဘာ ဦးမြင့်ရဲ့ကားနဲ့
သာ သွားပြန်ခဲ့ရတာပါ။ အဲဒီကျောင်းသားလေးရဲ့မျက်ရှည်က
ဖြစ်တည်လာတဲ့ ဆူးတစ်ချောင်းကဖြင့် နှလုံးသားထဲ စိုက်ဝင်နေ
ခဲ့တာ အခုဆို အနှစ် (၂၀)ကျော်နေခဲ့ပါပြီလေ။

အခန်း (၃)

ခြံထဲမှာ လှည့်ပတ်လျှောက်ကြည့်နေမိ၏။ မေမေတို့
အုပ်စုထဲဝင်ပြီး စကားလက်ဆုံ ကျရအောင်လည်း သူက ဝင်မဆံ့
ပါလေ။ အပင်စိုက်တာတော့ ဟိုတုန်းကလို မေမေဝါသနာပါနေ
တုန်းပါပဲ။ သူငယ်ငယ်က ဆော့ကစားခဲ့ဖူးသည့်မြက်ခင်းပြင်က
အခုတော့ဖြင့် ကစားကွင်းဖြစ်နေပြီ။ မြက်တို့က ကွန်ကရစ်လမ်း
ဘေးတစ်လျှောက်မှာသာ ခပ်စိမ်းစိမ်းရှိတော့၏။

“ဟိ!”

ခြံဝမှ ကားဟွန်းတီးသံကြောင့် သူလမ်းကြည့်လိုက်မိ
စဉ် ကိုတိုးက ခြံတံခါးကို သွားဖွင့်ပေးလိုက်လေ၏။ ဖေဖေပြန်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

လာပြီ ထင်ပါရဲ့။ ကားက သူ့ရဲ့နေသည့်တိုက်ရှေ့သို့ ခပ်မှန်မှန် မောင်းဝင်လာလေ၏။

“သားကြီး၊”

ဖော်ရွေစွာပြုံးလျက် နှုတ်ဆက်လိုက်သည့်ဖေဖေကို သူ ခပ်ငေးငေးသာ ကြည့်နေမိ၏။ ‘သားကြီးဇေယျာကို ခေါ်သွား ပေးပါ ဖေဖေ။ အငယ်လေးကို ရန်ပြုမှာစိုးလို့ပါ’ ဟူသည့်စကား သံကို နားထဲမှာ ပြန်ကြားယောင်လိုက်မိလေ၏။ သူ့အဖြစ်က မိရင်းဖရင်းသက်ရှိထင်ရှားရှိပါလျက်နဲ့ မွေးစားသားအဖြစ်ကို သုံး နှစ်အရွယ်လေးနဲ့ ဖြစ်ခဲ့ရတာပါလေ။

“အငယ်ကောင်နဲ့ တွေ့ပြီးရောပေါ့”

“ဟင့်အင်း”

“ဟေ့! ဒီကောင် ခုထိပြန်မရောက်သေးတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်နေလို့”

“ဪ၊ အေးပေါ့။ ခရီးပန်းလာတော့ နားရမှာပေါ့။

လာ၊ သား။ အားလုံးနဲ့မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

သူ့ပခုံးကို သိုင်းဖက်လျက် အိမ်ထဲဝင်ရန် ဖေဖေ ခေါ် လေ၏။ နွေးထွေးလေစွာ။ ဒီအရွယ်ထိ အဖေဖြစ်သူရဲ့ရင်းနှီးမှု အငွေ့အသက်နဲ့ သူဝေးကွာခဲ့ရတာ ကြာပြီလေ။ အိမ်ဝရောက်စဉ်

မှာ အထဲမှကောင်လေး ပြေးထွက်လာလေ၏။ သူ့ပခုံးထက်မှ လက်က အလိုလိုဖယ်သွားချေပြီ။

“ဖေဖေပြန်လာပြီ မေမေရေ”

“ကလေးမဟုတ်ဘာမဟုတ်နဲ့ကွာ”

“ဖေဖေပဲ မိန်းမမယူမချင်း... ကလေးဆို။ သားက ကလေးပဲဟာ”

“အေးပါ... အေးပါ”

‘သား’တဲ့ အသက် (၂၀)ကျော်အရွယ်ကြီးနဲ့ ဒီလိုသုံး စရာလား။ ခွဲလိုက်တာမှ ယောက်ျားမဟုတ်သည့်နှယ်လေ။ ပုံစံ က ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် ပိုးဟပ်ဖြူလို သွေးရောင်က မရှိ။ ဆံပင်ကို လည်း တိုတိုကပ်ကပ်မညှပ်ဘဲ ဒီခေတ် Style မျိုး ခပ်မရှည် တရှည်လေး ထားထားလေ၏။ ဒါ သူ့ညီတဲ့လား။ ‘ဖွား’သာမြင် ရင် နားသယ်မွှေး ဆွဲလိုက်လောက်ပြီ။

“ဒါ သားရဲ့ညီလေးလေ။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အခုမှ အတူပြန်နေရတာ။ ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေကြပေါ့။ သားညီလေးက နည်းနည်းတော့ဆိုးတယ်”

“သား မဆိုးပါဘူး ဖေဖေရ”

“ဒါက သားတို့ရဲ့မွေးစားညီမတွေ ဆိုပါတော့။ ခင်ဦး

၃၄ နိဂ မေသုဒ္ဓါမောင်

ရဲ့ဆွေမျိုးထဲကပဲ။ မိဘတွေမရှိကြတော့လို့ ခေါ်မွေးခဲ့တာ။ အကြီးမက သိတာ။ အငယ်က ကြည်ဖြူ၊ နှစ်ယောက်က ခင်ဆင်ဆင် မို့ မခွဲတတ်ရင် မှတ်တာ။ အငယ်မက မေးစေ့မှာ မွဲလေးပါတယ်။

ပြဿနာပဲ။ မိန်းကလေးတွေရဲ့မျက်နှာကို တစ်ခါမှ စေ့စေ့မကြည့်ဖူးပါဘူးဆိုမှပဲ မွဲနဲ့ ကြည့်ခွဲခိုင်းနေပြန်ပါပြီ။

“သူကတော့ အိမ်ကလူတွေ ဈေးတို့ဘာတို့ထွက်တဲ့ အခါ ဒရိုင်ဘာလည်းလုပ်၊ ခြံအလုပ်တွေလည်း လုပ်တဲ့ တိုးအောင်တဲ့။ အားလုံးပဲ၊ ဒါ မင်းတို့ကိုလေးရဲ့ အစ်ကိုကြီးပဲ။ မှတ်ထားကြ။ ဖေဖေကို ရိုသေလေးစားတာချင်းတန်းတူ ကိုကိုကြီးကိုလည်း သတ်မှတ်ပါ။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး”

နောက်ဆုံးစကားကိုတော့ သူ အတော်ဘဝင်ကျသွားပါတယ်။ ဖေဖေလို လေးစားပါလို့ဆိုသည်ကိုး။ မေမေက ဖေဖေအတွက် သံပုရာဖျော်ရည် ယူလာပေးလေ၏။

“သားကြီးမို့ အခန်းပြင်ပြီးပြီလား ခင်ဦး”

“ပြီးပါပြီ အစ်ကို”

“ဒါဖြင့်လည်း ပစ္စည်းတွေ တင်ပေးကြလေ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟို...ဟို...ကိုကိုကြီးက သူ့ပစ္စည်းတွေ မထိရဘူးတဲ့ဖေဖေရဲ့”

“သားကြီးကလည်း အငယ်တွေ ဝိုင်းကူတာကို လက်ခံမှပေါ့”

“နေပါစေ၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ လုပ်နိုင်တယ်”

“ပစ္စည်းက ဒါလေးပဲလား”

“လောလောဆယ် ဒါပဲယူခဲ့လို့ပါ”

“ဖေဖေတို့ဆီ ခဏလာလည်တယ်လို့များ ထင်မှတ်ထားသလား ဟိန်းဖေယျာ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ တခြားသေတ္တာတွေကို ပစ္စည်းချောပို့နဲ့ ပို့ခိုင်းလိုက်လို့ပါ။ ရှေ့တစ်ပတ်လောက်မှ ရမယ်ထင်တာပဲ”

ဖေဖေ ခေါင်းညိတ်လိုက်လေ၏။ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း မနားဘဲ သူ့အတွက် ဦးစားပေး စီစဉ်နေတာမို့ စိတ်ထဲမှာလည်း ကျေနပ်သွားရတာအမှန်ပါ။

“ကဲကဲ... မင်းတို့ကိုကိုကြီးပစ္စည်းတွေ ဝိုင်းသယ်ပေးယိုက်ကြ”

“ဟုတ်”

ဖေဖေအမိန့်ရသည်နှင့် အောက်ထပ်အခန်းအပြင်နှင့်

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်းတွင်းရှိ အထုပ်အပိုးတွေကို လူလေးယောက် သယ်လိုက်
ရုံနှင့် ကုန်ချေပြီး သူသယ်စရာမရှိတော့တာမို့ မျက်နှာက မှု့ကုပ်
ကုပ်ဖြစ်သွားရပါ၏။

“လာ၊ သားကြီး”

“အစ်ကို ရေချိုးပြီး ဆင်းခဲ့တော့နော်၊ ခင်ဦး ထမင်းပွဲ
ပြင်တော့မယ်။ ဟိုကလေးနှစ်ယောက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ပါဦး”

“အေး”

အပေါ်ထပ်သို့တက်တော့ ခေါင်းရင်းခန်းမှာက ဘုရား
ခန်းရှိပြီး ပြီးရင် မေမေတို့အခန်းပါ။ ဒီဘက်မှာက ညီညီအခန်း
ရှိပြီး သူ့အခန်းက ဝရံတာထွက်ရန် လမ်းခြားပြီးမှ ရှိသည့်ခြေ
ရင်းအခန်း။ လှေကားနဲ့လည်း နီးတာမို့ ဆင်းရတက်ရ လွယ်ကူ
ပေမယ့် မေမေတို့နှင့် ဝေးနေသလိုမို့ စိတ်ထဲ အောင့်သက်သက်
ဖြစ်ရပြန်ချေ၏။

သားကြီးဩရသဖြစ်ပြီး တကယ်တော့ သူက ဒုတိယ
နေရာမှာသာ ရှိနေခဲ့တာမဟုတ်လား။ ရှိစေဦးတော့၊ နေပျော်
သလောက်တော့ နေကြည့်လိုက်ပါဦးမည်။ သိပ်ကြီးအဆင်မပြေ
ဖြစ်လာရင်တော့ အကြောင်းတစ်ခုခုပြုပြီး တခြားမှာ သူပြောင်း
နေမည်လေ။ ‘ဖိုး’တို့ပေးထားတဲ့အမွေတွေကိုတော့ သူ့လုပ်ငန်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

အတွက်သာ သုံးချင်ပြီး မလိုအပ်ဘဲ ထုတ်မသုံးချင်ပါ။

“အဲဒါ ဘာထိုင်လုပ်နေကြတာလဲ၊ ပစ္စည်းတွေ ထည့်
ပေးစရာရှိတာ ထည့်ကြလေ။ သိတာက မေမေနဲ့ထမင်းစိုင်း ပြင်
ပေးလိုက်တော့။ မောင်တိုးက ငါ့ကား သွားဆေးပြီး သိမ်းနှင့်
ချေ”

“ကျွန်တော့်ဘာသာပဲ . . .”

သူ စကားပင် မဆုံးလိုက်။ ဖေဖေခွင့်ပြုချက်ရသည်နှင့်
အငယ်မနှင့် အငယ်ကောင်က အိတ်တွေရဲ့ဇစ်တွေကို ဖွဲ့ခနဲ ဆွဲ
ဖွင့်ကြချေပြီ။ ကုန်တော့မှာပဲ နန်းစိန် သေချာမီးပူတိုက်ပေးလိုက်
သမျှ ကျေကုန်တော့မှာလေ။

“သေချာ စိတ်ထပ်ပေး၊ အဝတ်လျှော်တောင်းလည်းထား
ပေးထားဦး”

“နေပါစေ”

“ဘာနေပါစေလဲ သားရာ”

“ကျွန်တော့်အလုပ် ကျွန်တော်လုပ်နိုင်ပါတယ်”

“မဟုတ်တာ၊ သားက နောက်ဆို အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့
အားတော့မှာမဟုတ်ဘူးလေ။ အခုကတည်းက ဖေဖေတို့လို
ကလေးတွေကို ခိုင်းမှပေါ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၃၀ ဖိန် မမသဒ္ဓါမောင်

သူ မှန်ကပ်ကပ်ဖြစ်ချေပြီ။ ဖေဖေအမိန့်ပေးတာနဲ့ ဟို နှစ်ယောက်က လုပ်ချင်သလိုလုပ်နေကြပြီကိုး။

“ဟာ! ကျောက်ပျဉ်ကြီး။ သနပ်ခါးတုံးကြီးကလည်း အယ်စတုံပါလား။”

စပါပြီ ဒီဇာတ်လမ်း။ ကျောက်ပျဉ်ကိုဆွဲထုတ်အပြီးမှာ ကျိတ်ရယ်နေတာမို့ သူ့မျက်နှာ တင်းသွားရပါတယ်။ ဒီရယ်သံမှာ အဓိပ္ပာယ်တွေ အများကြီးပါနေမှန်း သူသိနေတာလေ။

“ဒါကြီးက ဘာလုပ်ဖို့လဲ ကိုကိုရ”

“ဘာလုပ်လုပ်ပေါ့၊ မင်းအပူလား။”

ကဲ! မပြောချင်ပါဘူးဆိုမှ ပြောရပြီလေ။ အလုပ်ပြင်ပစ္စည်း တွေကို ဗီရိုပုလေးပေါ် တန်းစီတင်လိုက်တာတောင် ဘာမှသိပ် မရှိလှ။ အံ့ဆွဲထဲ ထည့်သိမ်းစရာပင် မရှိပါချေ။

“ကိုကိုဟာ ဒါအကုန်ပဲလား။ နည်းနည်းလေး”

“ကဲကဲ! ပြီးရင် ထမင်းစားကြစို့”

ဖေဖေက ရေချိုးရမည်မို့ သူ့အခန်းထဲမှ ထွက်သွားတော့ ၏။ ဟိုနှစ်ကောင်ပါ သူ ဘုကြည့်ကြည့်နေတာမို့ ခပ်ကပ်ကပ် နှင့် ထွက်သွားလေသည်။ အခန်းလိုက်ကာတွေကိုလည်း အဝါ ရောင်ဖျော့ဖျော့ အိပ်ရာဖုံးကအစ အဝါရောင်ပဲ ရွေးခင်းထားတာ

မို့ သူ့ရင်ထဲ အေးသွားပါတယ်။

ကျောင်းတက်တုန်းကတော့ သူ အဝါရောင်ကြိုက်တာ ကို သူငယ်ချင်းတွေက ဝိုင်းဟားလိုက်ကြတာများ မပြောပါနှင့်။ ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ ခပ်ဖျော့ဖျော့အရောင်ကို ကြိုက်တာကိုး။ ကွယ်ရာမှာ ‘ဂျီဘုန်း’ဟု သမုတ်ခံရပေမယ့် သူက သိပ်မမူပါ။ ကိုယ်ထင်ရင် ကုတင်ရွှေနန်းပင်မဟုတ်ပါလား။

ဟိုမှာ သူ့နေရသည့်အခန်းထက် အတော်လေး ကျဉ်း နေသည့်အခန်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိ ပါ၏။ သူ့စာအုပ်တစ်ပြုံတစ်မကြီးကို ဘယ်နားမှာ သွားထားရ မှာပါလိမ့်နော်။ စာအုပ်တွေက သေတ္တာနဲ့ချည်း (၁၀)လုံးကျော် ရှိတာလေ။

မေ့နေလိုက်တာ၊ ညနေ (၆)နာရီကျော်တာတောင် သူ အဝတ်မရုတ်ရသေးတာကိုး။ ဟိုချာတိတ်မနှစ်ကောင် ရုတ်ရင် တော့ ခက်ချေရဲ့။

လှေကားမှ ခပ်သွက်သွက်ဆင်းလိုက်ပြီး အိမ်ဘေးကို လျှောက်ခဲ့၏။ တော်ပါသေးရဲ့၊ သူ့အဝတ်တွေ ဒီတိုင်းရှိနေသေး တာကိုး။ ပုဆိုးသုံးထည်ကို အသာရုတ်လိုက်စဉ်မှာ သူ အလန် တကြားဖြစ်သွားရလေသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဝါး! ဟာ... ကိုကိုမဟုတ်ပါလား။ ဒါကြောင့် ထူးဆန်းတယ်လို့ ထင်နေတာ။ ကိုကိုက ပုဆိုးဝတ်နေကျမှမဟုတ်တာကိုး”

တစ်ဖက်ခြံသံဇကာကွက်မှာ ပေါ်နေသည့်ကောင်မလေးကို မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် ကြည့်လိုက်မိလေ၏။ မိန်းကလေးတို့၊ ဣန္ဒြေမရှိပါလားနော်။ အပေါ်မှာက ပန်းကျယ်ကျယ်အင်္ကျီပွေ့ အောက်မှာက ဂျင်းဘောင်းဘီတိုပြတ်ပြတ်နဲ့ သူမကိုယ်သူမ Korea ရောက်နေတယ်များ ထင်နေလားမသိ။

ဒီကြားထဲ သူနဲ့မသိပါဘဲ လူကို ခြံထဲကနေ ခြောက်လှန့်လိုက်သေးတာလေ။ မျက်စိထဲ ထောင့်ကိုမကျိုးပါလားနော်။

“သိပြီ၊ ကိုကိုပြောတဲ့ ကိုကိုကြီးမဟုတ်လား။ နာမည်က ဘယ်သူ”

သူက အင်္ကျီချိတ်ကိုဖြုတ်နေပြီမို့ အိမ်ထဲပြန်ဝင်တော့မယ်မှန်း သူမ သိပုံရလေ၏။ တစ်ဖက်ခြံထဲမှာ ခုန်ဆွခုန်ဆွလုပ်လျက် ထပ်ပြောချေပြီ။

“နေပါဦး ကိုကြီးရဲ့၊ သဲကိုယ်သဲ မိတ်ဆက်ပေးမလို့ဟာကို”

“မသိချင်ပါဘူး”

“ဟယ်! ဘာကြီးလဲ”

ကောင်မလေးကို ဘုပြောလျက် သူ အိမ်ထဲဝင်ခဲ့တော့၏။ ညီညီကိုများ တကိုကိုနဲ့ အတော်ပတ်ချွန်ချွန်လုပ်မယ့်ဟာလေးပါပဲ။ ဒီခေတ်ကလေးတွေများ တကယ်မလွယ်ပေါင်။ အိမ်က ဟိုနှစ်ကောင်လည်း ငယ်သေးလို့တော်သေး။ နို့မို့ သူ မျက်စိနောက်ရမှာလေ။

“လာ၊ သားကြီး၊ ထိုင်”

မိသားစုလေးယောက်စာသာ ပြင်ထားတာမို့ သူနှင့် ညီညီက ဘေးချင်းကပ်ထိုင်ရလေ၏။ ဟိုကလေးတွေက နောက်မှပဲ စားမှာထင်ပါရဲ့။

“ဟင်းတွေကြိုက်ရဲ့လား သား”

“ကျွန်တော်က အသီးအရွက်ပဲကြိုက်တယ်၊ အသားဆိုငါးနဲ့ပုစွန်ပဲစားတာ။ ကျန်တာ မကြိုက်ဘူး”

အားလုံး တအံ့တဩကြည့်လိုက်ကြတာမို့ သူ မသိချင်ယောင်ဆောင်လိုက်ရပါ၏။ ပြောရင်လည်း တုတ်ထိုးအိုးပေါက်လို့ အပြောခံရဦးမှာလေ။

နိမိတ်



အခန်း (၄)

မနက် (၅)နာရီထဲသည့်အတွင်းက ဒီရန်ကုန်ရောက်တာ တောင် မပျောက်သေးပါလေ။ အိပ်ရာထ၊ သွားတိုက်၊ မျက်နှာ သစ်၊ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီးသည်နှင့် ဘုရားခန်းသို့ သူရောက် သွားပါ၏။ ခြေသံ ဖွလျှောက်တာမို့ အိမ်ကလူတွေ မနိုးသေး လောက်ပါချေ။

ဘုရားသောက်တော်ရေလဲ၊ ဆီမီးပူဇော်၊ အမွှေးနံ့သာ တိုင်ထွန်းပြီးသည်နှင့် မြတ်စွာဘုရားကို အာရုံပြုလျက် အေးဆေး သက်သာစွာ ဘုရားရှိခိုးလေတော့သည်။ 'ဗွား'က သူငယ်စဉ် ကတည်းက ဒီလိုမျိုးကျင့်ပေးခဲ့တာမို့ အရိုးစွဲနေခဲ့ချေပြီ။

၄၄ နိမိတ် မေသဒ္ဓါဇာတိ

ဘုရားရှိခိုးတာက နာရီဝက်နှင့် တရားထိုင်ချိန်က နာရီဝက်မို့ သူ ဘုရားခန်းဝင်တာက ကြာချိန်တစ်နာရီရှိလေ၏။ တင်ပလွှပ်ခွေထိုင်၊ ဘယ်လက်ဝါးပေါ် ညာလက်ဝါး ပက်လက်လှန်၍ထပ်၊ လက်မနှစ်ခုကို အသာထိထားက ခန္ဓာကိုယ်ကိုမတ်လျက် ဝင်လေထွက်လေ စမှတ်စဉ် ဝန်းကျင်နှင့် သူ ခဏတာ အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားတော့၏။

“တိုးတိုးပါဆို”

လေသံဖြင့်ပြောလိုက်ပေမယ့် နားက ပါးတာမို့ အာရုံပျက်ရချေပြီ။ ဘေးနားနှင့် နောက်နားမှာ ရှုပ်တိုက်လျှောက်ကြသည့် ခြေသံဗွေတို့ကြောင့် သူတရားထိုင်ချိန်က မိနစ် (၂၀)ကျော်မှာပင် တာ့တာပြသွားချေပြီ။ နာဝမှာ ရလိုက်သည်က ဆွမ်းတော်ထမင်းရနံ့မွှေးမွှေး။ အဲဒီနောက် ရှင်မတောင်သနပ်ခါးနဲ့ပါလေ။ မေမေ နိုးပြီထင်ပါရဲ့။

မျက်လုံးကို ဖျတ်ခနဲဖွင့်ကာ ဘုရားကို ရှိခိုးဦးချလိုက်ရတော့၏။ ဆက်ထိုင်လို့မှမရတော့တာကိုး။ သူ ခပ်ဖြည်းဖြည်း မတ်တပ်ထရပ်လိုက်စဉ် ဆွမ်းတော်ကပ်နေသည့်မေမေက လှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။ ဟိုကာလနဂါးလေးကတော့ အိပ်မက်ထဲမှာ နတ်သမီးလေးတွေ တစ်ဖက် ငါးရာစီနဲ့ ပျော်တုန်းပဲထင်ပါရဲ့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“သား အာရုံပျက်သွားပြီထင်တယ်”

“ရပါတယ်”

“ညဘက်ရော တရားထိုင်သေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မနက်နဲ့ည နာရီဝက်စီလောက်ပါ”

“အစောကြီးနီးကျင့်ရတာကိုး၊ အငယ်ကောင်ကဖြင့် နေပွင့်အောင်ထိ အိပ်နေကျလေ။ သားဆာရင် စားနှင့်ပါ။ (၆)နာရီကျော်ပြီဆိုတော့ ဆာမှာပဲ။ သားရဲ့သွားဘွားနဲ့နေခဲ့တာမို့ မနက်စာ စောစောစားကျင့်ရုံမှာလေ။ အောက်ထပ်မှာ ပဲပြုတ်နဲ့ထမင်း ဆီဆမ်းပူပူလေး ဂုဏ်ခိုင်းထားတယ်။ သွားစား... သား”

သူ ကျေးဇူးတင်သွားမိပါ၏။ တော်လိုက်တဲ့အမေပါပဲလားနော်။ သူအစောကြီး ဆာတတ်တာကိုလည်း ကြုံသိထားပေတာကိုး။ ထမင်းစားခန်းဆီ ဆင်းခဲ့တော့ ဟိုညီအစ်မနှစ်ယောက်က မီးခိုခန်းထဲမှာ အလုပ်တွေရှုပ်လို့ပါလေ။ ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ချက်တတ်ပြုတ်တတ်ရာသားပါပဲလား။

“ဗိုက်ဆာပြီ”

“လာပါပြီ ကိုကိုကြီး”

“ဆားမများစေနဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထမင်းပူပူကို Steel လေ့ထဲထည့်၊ ပဲပြုတ်ထည့်၊ ဆီ နဲ့ဆားထည့်နယ်ပြီးမှ သူစားနေကျ (သတ်မှတ်ပေးထားသည့်) ပန်းကန်ထဲမှာ အနေတော်ပြင်ထည့်ပေးကာ ဇွန်းတပ်ပေးပြီးမှ သူ့ရှေ့မှာ လာချပေးလေ၏။ မေမေ သေချာသင်ထားပေးတာ ပဲကိုး။

“ရေခွေးသောက်ချင်လား၊ ရေအေးပဲသောက်မှာလား၊ ဟင် ကိုကိုကြီး”

“ရေခွေး”

ခဏအကြာမှာ အဖုံးပါသည့် ကြွေမတ်ခွက်လေးဖြင့် ရေခွေးထည့်ပြီး လာပေးပါ၏။ လက်ဖက်ခြောက် ခပ်ကျကျကို က သူ့အကြိုက်ပေကိုး။

“ကော်ဖီသောက်ဦးမလားဟင်”

“မသောက်ဘူး၊ နေဦး၊ နင် သိတာလား”

“ဟုတ်ဘူး၊ ကြည်ပြာပါ ကိုကိုကြီး”

“အေး၊ အငယ်မ၊ ငါ့အခန်းထဲကို ဘယ်သူမှမဝင်နဲ့၊ ဘာမှ လာမရှင်းနဲ့၊ ကြားလား”

“ဟုတ်”

ကြုံပြောထားမှပါလေ။ တော်ကြာ စပ်စပ်စုစုနဲ့လျှောက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဖွဲ့ရင် အခက်ပေကိုး။ ရှေ့တစ်ပတ်ထဲမှာ ပစ္စည်းတွေ ဒီကိုရောက် လာတော့မှာမို့ သူ့စိတ်ညစ်ရဦးမှာလေ။ ဖေဖေမှာ စာကြည့်ခန်း ရှိတာမို့ ထားခိုင်းမှာ မှန်ပေမယ့် သူက သီးသန့်နေရတာကိုပဲ ကြိုက်ပါ၏။ ပြီးတော့ သူ့စာအုပ်ကို သူများယူကိုင်တာကိုလည်း မနှစ်သက်ပါချေ။

ဟုတ်တယ်လေ၊ တချို့က စည်းကမ်းမှမရှိကြတာကိုး။ အဖုံးအုပ်ထားသည့်စာအုပ်အပေါ်ရော အတွင်းမှာပါ ညစ်ပတ် တာမျိုး၊ စာအုပ်အစွန်းထောင့်ကို ခေါက်တာမျိုး၊ စာကြောင်းတွေ ကို မှင်ဖြင့်ခြစ်၍ မှတ်တာမျိုးကို သူ့အလွန်မုန်းပါ၏။ သူ့စာအုပ် တိုင်းမှာ စက္ကူကတ္တူစလေးတစ်ခုစီ ညှပ်ထည့်ထားပြီး ဖတ်လက် စ စာမျက်နှာကို ထိုကတ်လေးဖြင့် ညှပ်ထားပြီး မှတ်ထားနိုင်လေ သည်။ စာအုပ်ကိုဖွင့်လျက် မှောက်ထားတာမျိုး (ဒါမှမဟုတ်) စာရွက်ခေါက်လျက် မှတ်တာမျိုးကို သူ ဒေါသဖြစ်မဆုံးပါချေ။

ပြီးတော့ သူ့စာကြည့်မိရိုထက်မှာ ‘မကိုင်ရ’ ‘ဖတ်တတ် လျှင် ငယ်စုပါ’ ဟူသည့်စာတမ်းတို့ကို ခပ်ကြီးကြီးရေး၍ ကပ်ထား လေ့ရှိပါ၏။ ကြီးကျယ်တယ်ပဲဆိုဆို၊ အဖြစ်သည်းသည်ပဲ ပြော ပြော၊ စာပေမြတ်နိုးမှတော့ စာအုပ်ကို ရှိသေတတ်မှ ဖြစ်မှာကိုး။ ‘စည်းကမ်းသည် လူ၏တန်ဖိုး’ ဟူသည့်စကားပုံက အလကားရှိ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခဲ့တာမှမဟုတ်တာလေ။

ပြီးနောက် ခြံထဲမှာ လမ်းဆင်းလျှောက်ရင်း လက်ကို ဟိုလွှဲဒီဆန့်လုပ်လျက် လေ့ကျင့်ခန်းပြုလုပ်ပါ၏။ သူ Exercise လုပ်နေကျပစ္စည်းတွေကို တစ်ခါတည်းအပါ မသယ်နိုင်ခဲ့တာကိုး။

“Good morning ကိုကြီး”

လာပြန်ပါပြီ ဆတ်စလူးလေ။ ကြည့်မရဘူးဆိုနေမှ စောစောစီးစီး ပြိုင်ဘီးဖြင့်ရောက်လာချေပြီ။ ထုံးစံအတိုင်း အားကစားဝတ်စုံဘောင်းဘီတိုလေးနှင့်ပါ။ ဒီကလေးမတော့ လမ်းသွားရင် ကောင်လေးတွေ အဘယ်မျှ စနောက်ကြမည်မသိပါလေ။

ဆံပင်က ပန်းသာသာ Step ညှပ်ထားပြီး အခု ဒီမနက် စောစောမှာတော့ ဘေးတစ်စောင်း စည်းထားပါ၏။ ပေါင်တံက ဖြူဖြူဝတ်စုံက ရဲရဲနှင့် မရွှေ့ကဲတော့ သူ့မျက်စိနောက်အောင် ပေါက်ချလာပြီကိုး။

“ဟင်... ပြန်လည်းမနှုတ်ဆက်ဘူး”

“ဘာလို့နှုတ်ဆက်ရမှာလဲ”

“လူမှုရေးအရပေါ့ ကိုကြီးရ”

“လူမှုရေးတွေဘာတွေ ငါမသိဘူး။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူများခြံထဲ စောစောစီးစီးဝင်လည်စရာလား။ မိန်းကလေးတဲ့၊ မျက်စိကိုနောက်တယ်”

“ကိုကြီးနော်၊ လူကြီးဖြစ်ပြီး စိတ်ကလည်း ပုပ်လိုက်တာ။ ကိုကိုတို့ခြံက သဲ ငယ်ငယ်ကတည်းက လာဆော့နေကျခြံ၊ ကိုကြီးပိုင်တာလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့များ”

“အေးလေ၊ ငါပြောတာလည်း သူများခြံလို့ပဲပြောတာ၊ ငါ့ခြံလို့ပြောလို့လား”

“ကြည့်! စကားကို ကပ်သပ်ပြောနေပြန်ပြီ။ ဘယ်လို လူကြီးလဲ”

သူမက လက်သီးဆုပ်၍ သူ့လက်မောင်းကို ထုရန်ပြင်လိုက်စဉ် သူက ခြေလှမ်းကို နောက်ဆုတ်လိုက်မိပါ၏။ အတွေ့အထိဆိုတာ ဒီလိုတွေကနေ စဖြစ်တတ်တာလေ။ သူက မိန်းကလေးတွေနှင့် ပရောပရီ ခြေပုတ်ခေါင်းပုတ် မနေတတ်ပါချေ။

“ဖြစ်နေလိုက်တာ၊ အသားပဲ့ပါမှာ စိုးလို့လား”

“မင်းထက် ငါ အသက်အများကြီးကြီးတယ်ကွ။ လူကြီးကို မရိုမသေ မလေးမခန့်နဲ့ လုပ်စရာလား”

“အမယ်!.. ကြီးကျယ်လို့၊ ကိုကြီးအသက်က ဘယ်လောက်များကြီးနေလို့လဲ။ ပြောပါဦး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ပြောစရာလား၊ ကလေးက ကလေးလို မနေဘူး၊
စပ်စပ်စုစုနဲ့”

သူမက သူပြောတာကို စိတ်မဆိုးသည့်အပြင် ပြုံးစစ
ရယ်ကျဲကျဲလုပ်နေသဖြင့် သူစိတ်တိုလာပါ၏။ ငါနော်၊ အိမ်က
နန်းစိန်သာဆိုရင် ပိတ်ခေါက်တာနဲ့ ခေါင်းမှာ ဘုသီးထွက်နေ
လောက်ပြီ။

“ဒါဆို ကိုကြီးအသက်က (၃၅)နှစ်ကျော်ဖြစ်ရမယ်”

“ဘာကွ”

“ဒါကြောင့် လူပျိုသိုးကြီးပီပီ ပစ်ပစ်များနေတာပေါ့”

“မင်းနော်၊ ငါနဲ့ညီညီက သုံးနှစ်ပဲကွာတာကွ။ လူကို
ရုပ်ရင့်တယ်ဆိုပြီး ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့နဲ့”

“ဒါဆို ကိုကြီးလည်း သဲကို ချိုးချိုးနှိပ်နှိပ်မပြောနဲ့ပေါ့
လို့”

“မင်းဘာသာ ငါ့ကို လာစပြောတာလေ။ မိန်းကလေးပီ
ပီ ကျွန်တို့ရဲရဲနေပါလား။ မျက်စိစပါးမွှေးကိုစူးတယ်”

“ကြည့်၊ ပြောပြန်ပြီ၊ တွေ့လား။ ဦးဦးနဲ့ကို တိုင်ပြော
မယ်”

“တိုင်ပေါ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကောင်မလေးက တကယ်ပင် အိမ်ထောင်မှာ စက်ဘီး
ကို မှီထောင်လိုက်ပြီး အိမ်ထဲဝင်သွားလေတော့၏။ ခဏအကြာ
မှာ ကျွက်စိကျွက်စိအသံတို့ဖြင့် အိမ်က ဆူညံလေပြီ။

“ငါအိပ်နေတာကို နှိုးရလား မိသဲရ”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ သူများတွေ လေ့ကျင့်ခန်းတောင် လုပ်ပြီး
နေပြီ။ ကိုကိုက နေဖင်ထိုးအောင် အိပ်တုန်းပဲ။ မနက် (၇)နာရီ
ကျော်နေပြီ ကိုကိုရ”

ကြည့်စမ်း! ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အိပ်ခန်းထိ
သူမ ဝင်ထွက်ခဲ့သတဲ့လား။ ဒီခေတ်သမီးပျိုကဖြင့် မလွယ်ချေ
ပြီ။ သူ့အခန်းကို ဒီလိုသာ စွတ်ခနဲဝင်လို့ကဖြင့် သူ့ပါးစပ်ကြမ်း
ကြမ်းဖြင့် အပြောခံရပြီမှတ်! ခက်ပျို မိရွှေသဲရယ်။

“အန်တီလေးရဲ့သားကြီးက သဲကို အဖက်တောင်မလုပ်
ဘူး၊ သိလား”

စလာပါပြီ၊ တိုင်တောတဲ့အလုပ်။ အားအားလျားလျား
အချိန်ကို တော်တော်ပေါနေပါလားနော်။ နဂိုကတည်းက မိန်း
ကလေးတွေနဲ့ အပြောအဆိုသိပ်မရှိရတဲ့ကြားထဲ ဒီလို ဆတ်ကျော
လတ်ကျောဟာလေးကိုတော့ ပိုပြီးကြည့်မရဖြစ်ရတာပေါ့။

“သားကြီးရေ၊ ခဏကွယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကျွမ်း! ခက်တာကဲ့၊ ဟိုက အိပ်ညောင်ညောင်တိုင်တာနဲ့ သူ့ကို မေမေခေါ်ဆူတော့မယ်ထင်ပါရဲ့။ လူကြီးတွေရှေ့လည်း ငါက မင်းကို မဟောကံဘူးမထင်လေနဲ့ အမိရေ။ ငါက မျက်နှာ ကြည့်ပြီး နေတတ်တဲ့လူစားမျိုးမဟုတ်ဘူးကွ။

“လာ... သားကြီး၊ ဒါ ဟိုဘက်ခြံက ကလေးလေ။ နာမည်က သဲသိမ့်သိမ့်သက်တဲ့။ မေမေလက်ထဲပဲ ကြီးလာခဲ့တဲ့ ကလေးပေါ့။ အခု First Year Y.I.T တက်နေတာ”

သူ အံ့သြသွားရပါ၏။ ဒီကောင်မလေးက သူ့လို နည်း ပညာကျောင်းသူလေးတဲ့လား။ ပုံစံနဲ့ပညာ ဘာမှမဆိုင်အောင် ကို ဆန်းပြားထူးခြားနေတာလေ။

“ဒါ သမီးရဲ့ကိုကြီးပေါ့၊ ဟိန်းဇေယျာတဲ့”

လက်ကမ်းပေးလိုက်သည့် ကောင်မလေးကို လူကြီးတွေ ရှေ့မရှောင် ခပ်တည်တည်ပင် ပြန်ကြည့်လိုက်မိ၏။ မိန်းကလေး ဆိုတာ ကိုယ့်အသားကို သူစိမ်း ထိမိရင် ရှက်သွေးဖြာကြစမြဲ မဟုတ်လား။ ဤချာတိတ်မကဖြင့် ပြောင်းပြန်ပါလေ။

“ကိုကိုနဲ့ ကိုကြီးများ ကွာပါ”

“ဘာကွာလို့လဲ”

မုန့်ပလုပ်ပလောင်းစားနေသည့် ညီညီက ပြန်မေးလေ

၏။ သူမက ကရားအိုးထဲမှကော်ဖီကိုငဲ့ကာ မေးဆတ်ပြပြီး ဆက် ပြောလိုက်ပါသည်။

“ခုနကပဲ ကိုကြီးအခန်းကို ဖွင့်ကြည့်ခဲ့တာလေ။ ကိုကို လို ရှုပ်ဖွယ်နေဘူးဆရာ။ သန့်ပြန်နေတာပဲ”

“ဘာကိစ္စ ငါ့အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ရတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“ကဲ! တော်ကြပါတော့၊ ဪ၊ သားကြီးကိုပြောဖို့ မေ နေလို့၊ သားရဲ့ခြေရင်းခန်းက အလွတ်လေ။ အဲဒီမှာ သားစာအုပ် တွေထားပြီး Drawing Board ပါ ထည့်လို့ရတယ်”

“ဟာ! ကိုကြီးက အင်ဂျင်နီယာပေါ့လေ။ ဒါဆို သဲ စာနားမလည်တာဆို လာမေးမယ်နော်။ အတော်ပဲ”

သွားပါပြီ။ မေမေ ဖွလိုက်တာနဲ့ ဒီ မ (၆)ပေါက် (၇) ပေါက်ကတော့ သူ့ကိုဒုက္ခပေးတော့မှာပါလား။

နိမိတ်



အခန်း (၅)

“ဘယ်လို”

ညစာစားနေရင်း အံ့သြသွားရပါ၏။ ဒီပီစီပေါက်စ တူမ
ကတော့ ဟိုဘက်ခြံက သတင်းတွေ အတင်းတွေကို အကုန်စု
ပြုပြီး ထမင်းဝိုင်းမှာ ဖောက်သည်ချပေးနေတာလေ။

“ဟုတ်တယ် တီလေးရဲ့၊ ကိုကြီးက ရုပ်လည်းတည်
သလို ပညာလည်း တော်တယ်။ စည်းစနစ်လည်း ကြီးတယ်၊
သိလား။ ကိုကိုနဲ့များ ဘာမှမဆိုင်”

“အစကတော့ ကိုကိုမှ ကိုကိုဆို၊ ညီညီဦးကို ခေါက်
ထားပြီလား သမီးရဲ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကိုကိုနဲ့က ကုန်းပိုးတမ်း ဆော့ရင်း ကြီးလာကြတာပဲ
မာမိရဲ့။ ခေါက်ထားတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုကြီးက ပိုသာတယ်ဆို
တာကို ပြောပြတာပါ”

“ညီညီလို ချောလို့လား သဲရဲ့”

“ကိုကိုလိုတော့ ဖြူဖြူချောချောဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ နည်း
နည်းညီပြီး ခန့်တာ။ ကြည့်လို့လည်း အရမ်းကောင်းတယ်။ Body
Structure က အမိုက်စားရှင့်”

ရင်ထဲမှာ စိုးထိတ်သွားမိပါ၏။ ‘ထက်’တို့အရွယ်က ကိစ္စ
မရှိ။ သဲတို့အရွယ်လေးက (၁၈)နှစ်တောင် မပြည့်သေးဘဲ စိတ်
က ဟိုမရောက်ဒီမရောက် ယိမ်းတတ်တဲ့အရွယ်ပေကိုး။ တက်တဲ့
ကျောင်းကလည်း နည်းပညာတက္ကသိုလ်မှီ ယောက်ျားလေးအများ
စုသာ တက်ကြတာလေ။ ဒီကလေးမတော့ Classmate ချင်း
သဘောမကျဘဲ ဘေးအိမ်က ညီညီအစ်ကို ရောက်လာမှ လှုပ်
ခတ်မှုဖြစ်ချေပြီလား။

“ခင်လေးကတော့ သားကြီးရှိကြောင်း ပြောဖူးပါတယ်၊
ဒီလိုအင်ဂျင်နီယာရယ်လို့တော့ တစ်ခါမှမပြောဖူးဘူး”

“ကလေးက သူ့အဘိုးအဘွားတွေ ဆုံးတော့မှပဲ မိဘ
နဲ့ပြန်နေရတာကိုးကွ။ ဇော်ဟိန်းတို့တော့ စီးပွားရေးနယ်ပယ်မှာ

ရင်ကော့ ခေါင်းမော့ လက်မထောင်နိုင်ပြီပဲ။ အငယ်ကောင်လေး
က ချူချူချာချာနဲ့ အားမကိုးရပေမယ့် လက်လွှဲပေးနိုင်မယ့် သား
ကြီးရှိပြီကိုး”

ကိုကိုပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဦးဇော် မကြာခဏညည်းလေ့
ရှိတဲ့ ဒီစီးပွားရေးကို သူ့သားကြီးသာ ဦးဆောင်ပေးနိုင်ရင် ပွဲ
သိမ်းပြီလေ။ တကယ်တော့ သဲဖေဖေက ထက်ရဲ့ဖေဖေ၏ တူ
တော်ပါ၏။ ဆွေမျိုးအရင်းအခြာတွေပဲမို့ ဝမ်းကွဲအစ်ကိုရှိရာ ဒီ
ရန်ကုန်မှာပင် ထက် ကျောင်းပြီးခဲ့ပြီး အခု ‘ဒေါက်တာထက်ထက်
ခိုင်မာ’ ဖြစ်ခဲ့ရတာပင်။

သဲနှင့်ထက်က တူအရိုးဆိုပေမယ့် အသက် (၈)နှစ်သာ
ကွာပါ၏။ ညီညီထက် အသက်ကြီးသလို ယခုရောက်နေသည့်
အကြီးတစ်ယောက်နှင့်လည်း ထက်က တစ်နှစ်ခန့် ကြီးမည်ထင်
ပါသည်။ ဤကလေးမတော့ ကိုယ့်ထက်အသက်ကြီးတဲ့ လူကြီး
တစ်ယောက်ကို စိတ်မဝင်စားလောက်ဘူးလို့ ယူဆချင်ပါရဲ့။

“ခင်လေးတို့တော့ ကတော်တွေအလယ်မှာ မျက်နှာ
ပွင့်ဦးတော့မှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ့်တို့ကမူဇော်ရဲ့ဘေးမှာ အပြိုင်ဖူး
ထားတာဆိုတော့ Member တွေ meeting ရှိရင် အဒီမှာ

ဇော်ဟိန်းကတော့ မျက်နှာဝင့်ပြီး သူ့သားကြီးကို ကြားမှာသေချာ တာပေါ့။

“ကိုကြီးအခန်းကလေး၊ တီလေးလိုပဲ ရှင်းသန့်နေတာ သိလား။ Towel လည်း သူ့နေရာမှာသူ သေသေသပ်သပ်လှန်း ထားတာ။ အခန်းထဲမှာ တို့လိုတွဲလောင်းဖွယ်တော့ အဝတ်အစား ဆိုလို့ တစ်ထည်လေးတောင်မရှိဘူး။ အဟုတ်”

“ညည်းလေးက ညီညီနဲ့ ဘာထူးလို့လဲ။ ဗြုတ်စ ဗျင်း တောင်းနေပြီးတော့များ”

ထက်က တူမဖြစ်သည့်သဲကို မျက်စောင်းခဲလျက်ပြော တော့ သဲက လျှာတစ်လစ်နှင့် ဇော်ပုသွားလေ၏။ ထမင်းဝိုင်းက အဆုံးသတ်မှပါပဲ။ နို့မို့ ဤကလေးမက အစာစားဖို့ထက် လေ များတာက သူ့အကျင့်ပေကိုး။

“တီလေးနဲ့ မာမိက သဲကို လိုက်လိုက်လုပ်ပေးနေလို့ အကျင့်ပါသွားတာပါနော်”

“ကဲပါ၊ မြန်မြန်စားစမ်း။ ဒီကြောင်စာလောက်လေးကို စားနေတာ မပြီးတော့ဘူး။ စာကျက်ရတော့မှာမဟုတ်လား”

“သဲက ဉာဏ်ကောင်းပြီးသားပါ တီလေးရဲ့။ နားမလည် တာရှိရင်လည်း ဟိုဘက်ခြံက ကိုကြီးကို သွားမေးရဲ့ပဲ။ လွယ်လွယ်

လေး... ကျစ်!”

ကြည့်စမ်း! ဒီကောင်မလေးကတော့ ထူးကိုထူးတာပါ လေ။ ညီညီနဲ့တုန်းကဖြင့် သိပ်အစေးမကပ်လှ။ ဟိုကလည်း အစက သန့်သန့်၊ ဒီကလည်း ဆတ်ဆတ်ထိမခံမို့ နှစ်ယောက် သားတွေရင် ဆူညံပွက်လောရိုက်နေတာပါ။ ပြီးတော့ ညီညီဦး မှာ သွေးအားနည်းရောဂါရှိတာမို့ ဦးဇော်နှင့် အန်တီခင် အလို လိုက်ထားတာကြောင့် ညီညီကလည်း ဒါကိုအခွင့်ကောင်းယူပြီး နည်းနည်းလောက် ဂျစ်တတ်လေ၏။

ခုတော့ သဲနဲ့ ပုလဲနံ့ပသင့်မြတ်မယ့် လူတစ်ယောက် ရောက်လာပြီထင်ပါရဲ့။ ဟိုက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူဆက်ဆံရင် ကိစ္စ မရှိ၊ တော်ကြာ မချေမငံဖြင့် လာရှုပ်ရလားဆိုပြီး အော်ငေါက်ရင် ဒီကလေးမက ခပ်စွာစွာနဲ့ မလွယ်ပါလေ။

“သူများအားမအား သေချာကြည့်ပြီးမှ သွားဦးနော် သဲ၊ တော်ကြာ ငေါက်နေဦးမယ်”

“သူက အမြဲငေါက်နေတာပဲဟာ တီလေးရဲ့။ သဲဖြင့် မကြောက်ပေါင်”

သက်ပြင်းကို ကျိတ်ရှိုက်လိုက်ရပါ၏။ ခေတ်သမီးပျို လေးမို့ ခပ်ရဲရဲဆက်ဆံပြောဆိုပုံနှင့်တော့ ခက်ပါတယ်လေ။

၆၀ နိဂ္ဂ မမသဒ္ဓါမောင်

“မနက် Duty ဘယ်အချိန်ဝင်ရမှာလဲ ထက်ထက်”

“(၇)နာရီပါ ကိုကို”

“စောစောအိပ်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

မမနှင့်အတူ ထမင်းစားပွဲ ဝိုင်းသိမ်းပြီး ပန်းကန်ဆေးကြောပြီး ခြံထဲသို့ ဆင်းခဲ့ပါ၏။ ထမင်းစားပြီးရင် လမ်းလျှောက်မှသာ ကိုယ်ရည်စစ်ပြီး ဗိုက်မပူတာမို့ အမြဲတမ်း ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်တာ အကျင့်ဖြစ်နေတာပါ။

“မမထက်”

“ဪ၊ ညီ၊ ဒီနေ့ သင်တန်းမရှိဘူးလား”

“ရှိသားပဲ မမရဲ့၊ မနက်ကတည်းက ပြီးသွားတာ။ ဟိုမျောက်လွှဲကျော်မရော”

“အမယ်၊ တို့တူမကိုများ ဘာမျောက်လွှဲကျော်လဲ”

“ဟင်းဟင်း... မမတူမ မျောက်လွှဲကျော်မို့လို့ လက်ရောပါးစပ်ပါ အငြိမ်မနေဘဲ ကိုကိုအခန်းကိုသွားဖွင့်လို့ ဟိုက စိတ်ဆိုးတာပေါ့ဗျ”

“ဟယ်၊ သူအခန်းထဲမှာရှိတုန်း သွားဖွင့်ကြည့်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်အခန်းကို လာနှိုးရင်းနဲ့ သွား

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြည့်တာလေ။ ဟိုက စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ နေတတ်တဲ့လူဆိုတော့ သူ့ဖွင့်ကြည့်မှန်း သိတာနဲ့ ကောပါလေရော”

“ဒီလောက်နှစ်တွေကြာပြီမှ အတူပြန်နေတာဆိုတော့ ညီတို့ ရင်းရောရင်းနှီးကြရဲ့လားဟင်”

ညီညီက နှာခေါင်းလေး ရှုံ့ပြလိုက်လေ၏။ စပ်စုသလိုများ ဖြစ်သွားလေသလား။ အိုလေ၊ ဒီလောက်ရင်းနှီးလာကြတာပဲ၊ ဒါလေးမေးရုံနဲ့ စိတ်မဆိုးလောက်ပါဘူးလေ။

“ဒီလိုပါပဲ မမရော၊ ကိုကိုက တစ်မျိုးဗျ”

“ဘယ်လိုတစ်မျိုးလဲ”

“သိချင်ရင် စကားပြောကြည့်ပေါ့”

“အံ့မယ်၊ လူကိုများ တွေ့ရာလူ ရောယောရို လုပ်တတ်တဲ့မိန်းမ ထင်နေလား”

“ဟင်းဟင်း... အပျိုကြီးပီပီ အစုလေးတောင် မခံပါလားနော်”

“ဘာအပျိုကြီးလဲ၊ ပြောပြန်ပြီ လူကို”

“ဟာ... အသက်အစိတ်ကျော်သွားရင် အပျိုကြီး လူပျိုကြီးစာရင်း ဝင်သွားတာပဲလေ။ အိမ်မှာလည်း လူပျိုကြီးရှိနေပြီဆိုတော့ ဟဲ့ဟဲ့... အပျိုကြီးနဲ့လူပျိုကြီးပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညီညီက ခါတိုင်းလည်း ထက်ကို စနေကျပါလေ။ သို့သော် အရင်က ကိစ္စမရှိ။ အခုက သူ့အစ်ကိုရောက်နေတဲ့ဟာကို မထိတထိ တွဲစ၊ စရာလား။ တီးတိုးရယ်နေသည့်အသံထဲမှာ ထက်တို့နှစ်ယောက်ကို ဘာဘာညာညာဖြစ်စေလိုတဲ့ အရိပ်တွေ ပါနေတာမို့ မျက်စောင်းခဲ့မိတော့၏။

“ညီနော်၊ ကလေးက ကလေးစကားမပြောဘူး။ လူကြီးတွေကို စ၊ စရာလား”

“ကျွန်တော် ဘာပြောမိသေးလို့လဲဗျ”

“မင်းပဲ မင်းအစ်ကိုနဲ့ တို့ကို တွဲစချင်နေပြီးတော့များ။ မသိရင် ခက်မယ်”

“ဟောကြည့်၊ အဖျိုကြီးတွေများ အထအနကောက်တတ်တာ ခက်ပါ။ ဘာမှတောင် မပြောရသေးဘူး။ ဇာတ်လမ်းက စချင်နေပြီ”

ထက် စိတ်တိုစွာဖြင့် သံကောတန်းပေါ်ကို ကိုင်ထားသည့် ညီညီလက်ဖဝါးကို ခပ်နာနာလေး ဆွဲဆိတ်လိုက်မိ၏။

“အား၊ . . . တူမတင် မျောက်မဟုတ်ဘူး၊ အဒေါ်လည်း ပုရွက်ဆိတ်မဟုတ်ရင် ခါချဉ်ပဲ”

“ညီနော်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မမထက်က ခါးသေးရင်ရှိ ပဒုမ္မဏီဆိုတော့ ခါချဉ်သေချာတယ်”

“နင်တော့ သေဦးမယ်”

ချာတိတ်လေးနှင့်အတူ ရယ်မောလိုက်စဉ် ညီတို့အိမ်ထဲမှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာလေ၏။ ဒါ သဲပြောတဲ့ ညီကိုကိုပဲ ထင်ပါရဲ့။ ညနေစောင်း တိမ်တောက်ချိန်မှာ ညီအသားက ဖြူတာမို့ ဝင်းနေသလို သူက ညိုသူမို့ အသားရောင် လက်နေလေ၏။

“စိတ်ကူးမလွဲနဲ့ သိလား၊ ကိုကိုကိုယူရင် အတော်သက်သာမှာ”

“ကြည့်”

“အဟုတ်၊ မမရဲ့၊ အဝတ်အစားကိုလည်း သူကိုယ်တိုင် လျှော်ဖွတ် မီးပူတိုက်တာပဲ ကြိုက်သဗျ။ စားရင်လည်း ဟင်းသီးဟင်းရွက်ပဲ ကြိုက်တာတဲ့။ ဒီလိုယောက်ျားမျိုးကိုရတဲ့သူမှ ကံမကောင်းရင် ဘယ်သူကကောင်းတော့မှာလဲ”

“ရှုး၊ . . . အာပြကြီးနဲ့ စွတ်ပြောမနေနဲ့၊ ဟိုက ထွက်လာနေပြီ”

“ဘယ်မှာလဲ”

ညီက ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူက ခြံတက်သို့ ဦးတည်ပြီး လျှောက်နေတာမို့ ထက်တို့ကို ကျောပေးထားပြီးသား ဖြစ်သွားပါ၏။ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း ကျန်းမာသန်စွမ်းမှန်းသိသာ အောင် တောင့်တင်းပြီး လမ်းလျှောက်ရင်လည်း မတ်နေတာပါ လေ။

“မမနဲ့မိတ်ဆက်ပေးရအောင် သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်။ စောင့်နေနော်”

“ဟယ်!... ညီ”

တားရန်ပြင်ဆင်နေတုန်းမှာ ဖျတ်လတ်သွက်လက်သည့် ညီက သူရှိရာဆီ အပြေးထွက်သွားလေတော့၏။ အစ်ကိုဖြစ်သူ ကို ရှေ့မှသွားကာ၊ ကာ၊ ဘာတွေပြောနေသည်မသိ။ သူကဖြင့် ခေါင်းတခါခါ။ ပြောနေရင်းမှ သူ့လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အတင်းဆွဲခေါ်လာသဖြင့် သူကရုန်းပြီး ပါလာချေပြီ။ ကြည့်ပါ ဦး။ တကယ့်ကလေးဆိုးကြီးလိုမျိုး ဇွတ်ရုန်းနေတာပါလေ။

“ဘာလဲကွာ”

“ခဏလေးပါ ကိုကိုကလည်း ဒီမှာ သဲအဒေါ်နဲ့မိတ် ဆက်ပေးမလို့ပါဆိုနေ”

“ငါမသိချင်ပါဘူးလို့ဆိုနေမှ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ခဏလေးပဲ... ခဏလေး”

ထက်၊ ပြုံးချင်စိတ်ကို ထိန်းလိုက်ရလေ၏။ သဲပြော လည်းပြောချင်စရာပေကိုး။ သူက ညီလိုမိန်းကလေးဆန်ဆန် ချောတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ယောက်ျားပီသပြီး ခန့်နေတာလေ။ သဲ မှန်ပါတယ် တူမလေးရယ်။

“လာ၊ ဒါက ကျွန်တော့်ကိုကို၊ ဟိန်းဇေယျာတဲ့။ မှတ် ထားနော် မမ၊ မမက ဒေါက်တာထက်ထက်မေနိုင်လို့ခေါ်တယ်”

အင်းမလှုပ် အဲမလှုပ်ပေမယ့် ဆရာဝန်ဟူသည့်ပီသသေ သကြောင့်ထင်၊ သူ ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ပြလေ၏။ တော်ပါသေး တယ်လေ။

“မမလည်း ကိုကိုလို အဖျိုကြီးပဲဗျ”

“ဟဲ့!”

“ဟာ! ဒီကောင်တော့”

နိမိတ်

ရွှေပဒေသာစာပေ



အခန်း (၆)

ဘယ်လောက်စိတ်တိုစရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ ဟို
ဘက်ခြံက ဆရာဝန်မလေးနဲ့ မိတ်ဆက်တာကိုကောင်းကောင်း
မပြောဘဲ အပျိုကြီးလို့ ထည့်ပြောစရာလား။ သူလည်း မျက်နှာ
ဗူးရသလို ဟိုဆရာဝန်မလေးလည်း မျက်နှာရဲသွားတာလေ။

ဒီတစ်ကောင်ကဖြင့် သူမကြိုက်တဲ့အလုပ်တွေကိုပဲ စွတ်
လုပ်တတ်တာပါပဲ။ ဆရာဝန်မှာလည်း သူ့ဂုဏ်နဲ့သူ့ရှိနေတာလေ။
ရင်းနှီးတာက တစ်ပိုင်း၊ ဂုဏ်သိက္ခာကိုပဲကွက်ရမှာက တစ်ပိုင်း
ဟုတ်လား။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟာ! ပြဿနာပဲ။ သူ့အခန်းတံခါးကို လာမခေါက်ပါနဲ့
လို့ ပြောထားပေမယ့် ဘယ်သူလာခေါက်တာပါလိမ့်နော်။

“ဘယ်သူလဲ၊ အကြီးမလား၊ အငယ်မလား”

“အလတ်မ”

“ဘာကွ!”

တောက်! စိတ်တိုနေပါတယ်ဆိုမှ လာပြန်ပြီ ဒီကောင်မ
လေး။ ယောက်ျားလေးတွေရှိတဲ့အိမ်ထဲ အကြောက်အလန့်မရှိ
စွတ်ကယ်စွတ်ကယ်နဲ့ ဝင်နေတာလေ။

“ဘာလာလုပ်ပြန်တာလဲ”

“အမေ့!”

တံခါးကို ဝှန်ခနဲဖွင့်ကာ အော်လိုက်တာမို့ သဲ လန့်သွား
ရပါ၏။ ဒေါသကြီးလိုက်တာနော်။ တကယ်ပါပဲ၊ စကားကို နှုတ်
နုညံ့ညံ့ ချိုချိုသာသာလေး ပြောတတ်အောင် သင်ပေးရဦးမယ်
ထင်ပါရဲ့။

“လန့်လိုက်တာ ကိုကြီးရား၊ အရမ်းအော်တာပဲ”

“ငါ့အခန်းတံခါးကို လာမခေါက်နဲ့လို့ ဘယ်နှခါပြောရ
မလဲ။ မင်းမှာ နားမပါဘူးလား”

“ပါသားပဲ၊ နှစ်ရွက်ပါတဲ့ နားရွက်လေ။ ဒီမှာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

တောက်! ငါနော်၊ နားရွက်နှစ်ဖက်ကိုပင် ဆွဲပြနေလိုက်
သေး။ ဒီကောင်မလေးတော့ သူ့လက်နဲ့ အတော့်ကိုနီးကပ်နေ
တာလေ။ စိတ်ရှိလက်ရှိ ပိတ်ခေါက်လိုက်ရ၊ မကောင်းတော့ပါ

ဘူး

“ခဏလောက် အားမလား”

“မအားဘူး”

“ကိုကြီးကလည်း စိတ်ချည်းပဲ။ သဲက စာလာမေးတဲ့
အားကို”

“မင်းမှာ မေးစရာလူ ဒီလောက်ရှားသလား။ ကျောင်း
ထက်နေတာပဲဟာ၊ ကျောင်းက ဆရာဆရာမတွေကိုမေးပေါ့”

“ဆရာမတွေကို မေးလို့မဖြစ်တဲ့စာမို့လို့ပေါ့၊ ဦးဒေါသ
နဲ့ ဖြစ်နေလိုက်တာ တကတည်း။ ပညာဆိုတာ မတိုတောင်း
အောင်းဘူးဆိုတာ မသိဘူးလား”

“မသိဘူးကွာ”

တွေ့လား... ဘုကြီး လွှတ်ပြောနေတာပဲ။ ဒီမှာ သူ့ကို
အချင်တာနဲ့ မေမေ့ကို အပူကပ်ပြီး မြင်းခွာရွက်သုပ်လေး လုပ်
ပြီး ယူခဲ့တာတောင် မကျွေးချင်တော့ဘူး။ ဟုတ်တယ်၊ သဒ္ဓါကို
ချက်တယ်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“သင်ပေးမှာလား၊ ပြော”

“မသင်ပေးဘူးလို့ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ”

“မသင်ပေးရင် အန်တီနဲ့တိုင်မှာနော်”

“တိုင်!”

“အန်တီရေ၊ ဟောဒီမှာ အန်တီသားကြီး စိတ်ပုပ်က သဲကို စာလာမေးတာ မသင်ပြဘူးတဲ့”

“ဟာ၊ ငါ့နားမှာ အာမြဲကြီးနဲ့ လာအော်ရသလား၊ နား ညည်းတယ်၊ မျက်စိလည်း နောက်ပါတယ်လို့ဆို”

“မျက်စိနောက်တာ သဲကို ကိုကြီးလိုက်ကြည့်ဖို့ပေါ့၊ မကြည့်ပါနဲ့လား”

“ဘာကွ”

“သားကြီးရေ”

ကဲ! မေမေအသံ ကြားရပြီ။ ငါနော်၊ ဒင်းကို သံရိုက် သလို တူနဲ့သာ ထုထုပြီး နှက်ချင်လိုက်တာပါပဲ။ စိတ်ရိုတိုင်းသာ ထုရရင် ဒင်း အခုလောက်ဆို အမှုန့်ဖြစ်နေပြီလေ။

“တွေ့လား၊ အန်တီခေါ်နေပြီ... ကျစ်!”

မချိုမချဉ်မျက်နှာပေးမျိုးဖြင့် လုပ်ပြနေတာမို့ သူ မျက် မှောင်ကြုတ်ပြီး အခန်းတံခါးကို Lock ချလိုက်ရတော့၏။ ဧ

ရုံစေ့ထားရင် ဒင်းက စွပ်ခနဲဝင်မွှေချင်မွှေဦးမှာကိုး။

“ဥစ္စာခြောက်ကြီး”

တီးတိုးခေါ်တာကို ကြားပေမယ့် သူပြန်မပြောဖြစ်တော့ ပါလေ။ နို့မို့ ရန်က ဆက်ဖြစ်နေဦးမည်။ ပြီးတော့ ကလေးနဲ့ဖက် ဖြစ်ရလားဆိုပြီး မေမေက ပြောဦးမှာကိုး။

“ရောက်ပါပြီ”

“ဟိဟိ... ရောက်ပါပြီတဲ့၊ မေမေခေါ်လားလို့ ဘာလို့ မမေးလဲ”

“မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားနော်၊ မဆိုင်ရင် ဝင်မပါနဲ့”

“ပါတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“မင်း!”

“ဟယ်! ကလေးနဲ့ဖက်ပြီး စကားများနေရတာပဲလို့ သား ရယ်”

“အန်တီလေးကို ခုထိ မေမေလို့မခေါ်သေးဘူးလား”

“ကျစ်! မင်းနော်”

“နှုတ်မခဲသေးလို့ဖြစ်မှာပါ သမီးရယ်၊ နောက်တော့ ခေါ် မှာပေါ့”

“အို! ကိုယ့်အမေ ကိုယ်ခေါ်တာပဲဟာ၊ ဘာဖြစ်လို့ မခေါ်

ရဲရဲမှာလဲ။ ကိုကြီးခေါ်ရဲအောင် သဲ သင်ပေးမယ်လေ။ နော်၊ မေမေ”

“ကြည့်ပါလား”

“ကဲပါ။ မနက်က မဆာသေးဘူးဆိုပြီး မစားဖြစ်သေးတာ။ အခုဆာရောပေါ့။ သားဖို့ မေမေထမင်းပွဲပြင်ပေးနေတာ။ ဒီမှာ ဝေဝေက သားဖို့ မြင်းခွာရွက်သုပ်ပြီး သဲသဲနဲ့ပေးခိုင်းလိုက်တာ သားရဲ့။ ဝေက လက်ရာသိပ်ကောင်းတာ”

“သဲလည်း စားချင်တယ်မေမေ”

“စားပေါ့ရှင်၊ ဒီမှာခူးပေးပါမယ်”

ဟိုညီအစ်မနှစ်ယောက်က ဒီချာတိတ်မ သူ့ကိုလိုက် နောက်နေတာကို ပြုံးစစဖြင့် ထမင်းပွဲခိုင်းပြင်နေလေ၏။ သုံးယောက်ပြင်ပေးတာမို့ တစ်ခဏလေးနဲ့ အားလုံးပြီးသွားပါသည်။ ကြက်ဟင်းခါးသီးခြောက်ခြောက်လေး ကြော်ထားတာရယ်၊ ခရမ်းသီးကို ပုစွန်ခြောက်သွပ်ထားပြီး နပ်ထားတာရယ်၊ ကန်စွန်းရွက်ကြော်ရယ်၊ အာလူးကက်တလိတ်ကြော်ရယ်၊ ပဲပင်ပေါက် ပဲပြားကြော်နှင့် မုန့်ညင်းနှင့်ငါးခေါင်းဟင်းချို၊ ငရုတ်သီးစိမ်းလှော်ပြီး ထောင်းဖျော်ထားသည့် ငါးပိရည်နှင့် တို့စရာအစုံ။

တညင်းသီးပြုတ်ကို အခွံခွာ၍ ခြမ်းထားတာရယ်၊ သခွား

သီးသေးသေးလေးတွေကို အချောင်းလိုက် ရှည်ရှည်လေး လှီးထားတာရယ်၊ ဖန်ခါးသီးရယ်၊ ကြက်ပေါင်သီးရယ်၊ ခရမ်းဂျွတ် (လျှာပေါ်ဝဲဖြူဖြူလေး)ရယ်၊ အသားဆိုလို့ ငါးကလေးအိုးကပ်နှင့် ပုစွန်ဆီပြန်သာ ပါတာလေ။ အို! စားမြန်လိုက်မယ်ဖြစ်ခြင်း။

“ဟင်! ဟင်းခွက်တွေ များပါလျက်နဲ့ အရွက်ချည်းပါပဲလား”

“သမီးကိုကြီးက ဒါမျိုးပဲ ကြိုက်တယ်ဆိုလို့ပါကွယ်။ သမီး ယူလာတဲ့အသုပ်ကို နောက်မှ ရေနွေးလေးနဲ့စားမလားသား”

“စာပြရင်းနဲ့ စားလို့ရတာပေါ့ အန်တီ၊ အင်း... တော်လိုက်တဲ့မေမေ”

သူ့ပန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေ တစ်ဖွန်းစီ ဦးဖယ်ထည့်ကာ ယလုပ်လောင်းစားနေသည့် ကောင်မလေးကို သူ ဘုကြည့်၊ ကြည့်လိုက်ပေမယ့် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလေ။ ယောက်ျားလေးရှေ့မှာ အစာစားပြရင် အနည်းငယ်တော့ ရှက်ကြတာပါပဲ။ အခုတော့မဟုတ်ဘဲ မရှက်တတ်သလို ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်ဘဲ (ထမင်းတစ်ပတ်ခန့် ငတ်နေတဲ့သူလို) အငမ်းမရကို စားပြနေတာလေ။

“ညီမလေးကို စာပြပေးလိုက်ပါ သားရယ်၊ သဲက သား

ငယ်ထက် ဉာဏ်လည်းပိုကောင်းပြီး စာလည်းတော်တာကွယ့်”

‘စာတော်ရင်လည်း ကိုယ့်စာကိုယ်လုပ်ပေါ့’ဟု အင်္ဂါတူးလိုက်ချင်စိတ်ကို ထိန်းလိုက်ရပါ၏။ မေမေ့ရေတော့ သူ စကားမများပြချင်ပါလေ။

“ဘယ်တော့ခေါ်မှာလဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“မေမေလို့လေ”

ထမင်းစားနေရင်း သူ့ကို မျက်လုံးပြူးကာ မေးလိုက်တာမို့ ကြောင်သွားရပါ၏။ မေမေလို့ခေါ်တဲ့ သူ့ အသက်ရှူလမ်းကြောင်း ကမောက်ကမဖြစ်ရချေပြီ။ သူ့အတွင်းရေးကိစ္စထိ ဒီကောင်မလေး လိုက်ရှုပ်နေတာတော့ လွန်ချေပြီ။

“အဟွတ်! အဟွတ်!”

“ဟယ်! ကနီ... ကနီ... ရော့၊ ရေသောက်လိုက်သား”

မေမေက သူ့ကျောကို အသာပုတ်ပေးကာ ရေခဲတိုက်တော့ ဟိုချာတိတ်မက ကျိတ်ရယ်လေ၏။ သူ့ကို မေမေက ကလေးပေါက်စနလေးလို ပြုစုယုယတယ်ဆိုပြီး လျှောင့်ချင်ပုံမျိုးနဲ့ပါလေ။

“မေးဖို့စာအုပ်တွေ ပါလာရဲ့လား သမီး”

“ပါတယ်၊ အပေါ်ထပ်က ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်မှာ Ready ပဲ”

“အေးအေး... ပြီးရင် အန်တီ ရေခဲနွေးကြမ်းနဲ့အသုပ် ပို့ပေးခိုင်းလိုက်မယ်”

ထမင်းစားပြီး လက်ဆေး ပလုပ်ကျင်းကာ သူ့အပေါ် ပြန်တက်ခဲ့တော့ ကောင်မလေးက တကပ်ကပ်ပါလာလေ၏။ တောက်! ငါနော်၊ စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ဒင်းခေါင်းကို ခေါက်ချင်ချင်ဖြစ်နေပြီ။

“ငါ့နောက်မလိုက်နဲ့နော်”

“ဟင်! ဘာလို့လဲ”

“ငါသွားတိုက်ဦးမှာ၊ အခန်းထဲထိ လိုက်လာမှာစိုးလို့ ကြိုပြောထားပါရဲ့”

“လိုက်ရင် ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ၊ ကိုကြီးက ကိုက်စားမှာ မို့လို့လား၊ မကြောင်ပေါင်”

ဟင်းနော်... ပြောနေပုံကိုက အခွင့်အရေးယူတတ်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးနဲ့ဆိုရင်တော့ ဒီကောင်မလေး မလွယ်ပါလေ။ ညီညီနဲ့လိုမျိုး သူနဲ့ ထိကပါးရိကပါးနေချင်ရင်တော့ မရဘူး၊ အမိ

၇၆ နိ မေသဒ္ဓါမောင်

လေးရေ။ ငါက မိန်းမတွေကို 'ဖွား'သင်ပေးထားလို့ ငါ့အမေ
လိုမျိုးတန်ဖိုးထားပြီး လေးစားစိတ်အပြည့်ရှိတဲ့လူလေ။ မင်းကို
အမြင်ကတ်နေတာကတော့ဖြင့် ချွင်းချက်ပါပဲ။

သူ သွားတိုက်ပြီး ညှော်ခန်းကိုထွက်လာတော့ စားပွဲပေါ်
မှာ စားစရာရော ရေခဲနွေးပါ အဆင်သင့်ဖြစ်နေချေပြီ။ မျက်နှာချင်း
ဆိုင်ခုံမှာထိုင်လျက် ကိုယ်ကိုင်းကာ စာကို ဘောပင်ဖြင့် ထောက်
ပြလိုက်သည့်ကောင်မလေးကြောင့် သူ သက်ပြင်းကျိတ်ရှိုက်လိုက်
မိပါ၏။ အင်္ကျီက လည်ဟိုက်နဲ့တော့ ခက်ပြီပဲ။

“ဒီဘက်လာထိုင်”

“ဟမ်!”

“ဒီဘက်မှာ လာထိုင်ဆို ထိုင်လေ၊ အကြီးကပြောရင်
အငယ်က နားထောင်ရမှာပေါ့။ မသိဘူးလား”

သူဟောက်လိုက်တော့ နှာခေါင်းရှုံ့ပြလျက် ဘေးခုံကို
ရွှေ့ထိုင်ပြီး အနားသို့ ခုံကိုဆွဲကပ်လိုက်ပြန်လေ၏။ အဲဒါမှ နောက်
ထပ်တစ်ခုကွ၊ သူ့နား ဒီလောက်ထိ ကပ်မှတော့ ကောင်မလေး
ဆီက ဘာနဲ့မှန်းမခွဲခြားနိုင်တဲ့ အနံ့သင်းသင်းလေး ရှူရတော့တာ
လေ။ မင်းနဲ့တော့ ခက်တယ် သဲသိမ့်သိမ့်သက်ရေ။

“ဒါလေးတောင် မသိဘူး၊ ဘယ်လို အာခီကျောင်းသူ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဖြစ်ခဲ့သလဲ။ မင်းဆောက်တဲ့တိုက်တော့ ပြီးတာနဲ့ ပြိုကျဖို့ နီးလိမ့်
မယ်”

“ဟိဟိ!”

“ရယ်မနေနဲ့၊ စကားအကောင်းပြောနေရင် နားစိုက်
ထောင်မှပေါ့။ အလကားဟာလေး”

စာပြရင်း ခေါင်းကို စာအုပ်ဖြင့်ထုတာရော ဘောပင်ဖြင့်
ဒေါက်ခနဲခေါက်တာမျိုးကို အမှတ်မထင် သူလုပ်မိလေ၏။ စိတ်
က ထိန်းထားပေမယ့် လက်က မြန်နေတာကိုး။

“နောက်ကို ငါ့ဆီစာလာမေးရင် လုံလုံခြုံခြုံအဝတ်အစား
ဝတ်လာစမ်း။ ဒီလို တိုနံနံနဲ့ Shot pants တွေလည်း ဝတ်မလာ
နဲ့”

ကဲ!... သူပြောတာကို စိတ်မဆိုးသည့်အပြင် ဘောပင်
ကိုက်ပြီး ပြုံးစိစိလုပ်နေပြန်တာလေ။ မင်းဘယ်လိုလဲ သဲသိမ့်
သိမ့်သက်။

နိ နိ နိ

ရွှေပဒေသာစာပေ



အခန်း (၇)

“ဟဲ့! တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ရယ်နေရသလား။ ဦး
နှောက်ကောင်းသေးရဲ့လား၊ သဲ”

“ဦးနှောက်မကောင်းလည်း ရှိပါစေတော့ တီလေးရယ်၊
နုလုံးသားလေး လတ်ဆတ်ရင် ရပါပြီ”

“ရှေးပါ”

Night duty ဝင်ရမှာမို့ ပြင်ဆင်နေသည့်အနံတီလေး
အခန်းမှာ သွားရှုပ်ရင်း ကျိတ်ရယ်နေမိလေ၏။ စဉ်းစားကြည့်ပါ၊
သူနဲ့တစ်နည်းနည်းတော့ ရင်းနှီးလာရတာမဟုတ်လား။

‘အလကားဟာလေး’ ‘ငတုံးမလေး’ ‘နံလိုက်တာမှ လွန်’

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရော့' ဆိုပြီး တစ်ခါတစ်မျိုး မရိုးအောင်ပြောနေတာလည်း သဲ
မနာပါလေ။ နားမလည်တာက နည်းနည်း။ သူ့ရင်းနှီးချင်စိတ်
က များများမို့ အကြံအဖန်နည်းနဲ့ ရောက်သွားရတာကိုး။

စာရှင်းပြတာတော့ စိတ်ရှည်ပြီး လူကိုကျ စိတ်မရှည်
တာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။ ဘယ်လိုလူကြီးလဲ မသိပါဘူးနော်။ 'ချော
စုခင်'ရဲ့ 'ရေခဲတုံးကြီး'ပဲဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့။

“တီလေး”

“ဟင်! ဘာလဲ။ ငါ ဒီမှာ မျက်ခုံးဆွဲနေတယ်။ ငြိမ်ငြိမ်
လေး နေစမ်းပါ”

“Night duty ဝင်ရမှာကို ဒီလောက်ထိ မှန်နေအောင်
ပြင်စရာလား။ တီလေးကို ဘယ်သူလာကြည့်မှာမို့လို့လဲ။ ဒီအပျို
ကြီးတော့ မရိုးတော့ပါဘူးနော်”

“မိန်းကလေးပဲဟဲ့ အလှမကြိုက်တဲ့သူ ရှိလို့လား။ ဘာ
ထူးထူးခြားခြားပြင်လို့လဲ။ မျက်ခုံးဆွဲပြီး နှုတ်ခမ်းဆိုးရုံကို”

“နှုတ်ခမ်းဆိုးဦးမှာ”

သဲ အံ့သြသလိုမေးလိုက်ပေမယ့် တီလေးက စိတ်မဆိုး
ဘဲ နှုတ်ခမ်းဆိုးတာကိုသာ အာရုံစိုက်နေလေ၏။ ပြဿနာပဲ
ခါတိုင်း ညဂျူတီဝင်ရင် သနပ်ခါးရေကျလေး လူးလေ့ရှိပါလျက်

အခုတော့ ထူးခြားစွာပြင်ဆင်နေတာကိုး။

ကြည့်ဦး! Lip stick က မိတ်ကပ်ရောင်ဖျော့ဖျော့လေး
မို့ တီလေးနဲ့ အင်မတန်မှလိုက်ဖက်နေတာလေ။

“လူတွေ ကြည့်ကုန်ကြတော့မှာပဲ”

“ကြည့်ကြည့်အေ”

“ဘယ်သူနဲ့ Date ထားသလဲ၊ မှန်မှန်ပြောနော်”

“ဟယ်! စပ်စပ်စုစုနဲ့ တကယ်ပဲ”

“တီလေးမှာ ဘဲရှိနေပြီဆိုရင်လည်း ဒက်ဒီကို အသိ
ပေးဦးနော်”

“ဟဲ့! ကလေးမှမဟုတ်တဲ့ဟာ၊ ဘာလို့ပြောရမှာတုန်း”

“ကြည့်စမ်း! ဒါဆို တီလေးမှာ ကြိုက်မယ့်သူရှိနေတာ
သေချာပြီ။ ပြော၊ ဘယ်သူလဲ”

အတင်းကြီး လိုက်မေးနေသည့် တူမဖြစ်သူကို မျက်
စောင်းခဲလိုက်မိပါ၏။ ဆံနွယ်ရှည်တွေကို သေချာပြီးသင်လျက်
တုတ်ဆံမြီးကျစ်နေတာမို့ ဂရုတစိုက်လုပ်နေရ၍ ရန်မလုပ်အား
မိချေ။

ကြိုက်မယ့်သူ ရှိနေပြီတဲ့လား။ မဟုတ်တာ၊ ဟိုတစ်နေ့
စာပဲ ဆုံခဲ့ရသည့်မျက်နှာတစ်ခုက အာရုံထဲ ကွက်ခနဲပေါ်လာလေ

၏။ အို! လူကို ဖျတ်ခနဲတစ်ချက်လေးကြည့်ပြီး အကြည့်လွှဲသွားတာကိုက မိန်းမတွေကို စိတ်မဝင်စားမှန်း သိသာစေတာလေး။

တည်ငြိမ်လိုက်တာနော်၊ ထက်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် နှစ်လို့ဖွယ်ပြုံးပြပြီး ဖော်ရွေစွာနှုတ်ဆက်လေ့ရှိတဲ့ အမျိုးသားတွေ နဲ့မတူဘဲ တစ်ယူလွန်းနေတာလေး။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် အသက်အရွယ်နဲ့မလိုက်ဖက်အောင်ကို တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်မှုကို မြင်သာစေတာမို့ စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်သဘောကျမိပါ၏။

“ကိုလတ်ကြီးလားဟင် တီလေး”

“ဟယ်! ကြုံကြုံဖန်ဖန်၊ မဟုတ်ပါဘူး”

“သိဘူးလေး မနှစ်တုန်းက အိမ်ကိုလာလည်ပြီး ဒက်ဒီတို့ရှေ့မှာ တီလေးကို စိတ်ဝင်စားနေသလိုမျိုး ပြောသွားဖူးတာကို”

ရှာဖွေတွေးတတ်ပါ။ ကိုလတ်ဆိုတာ ထက်နဲ့ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းလေး။ အခုထိ တစ်ဆေးရုံတည်း အတူအလုပ်ဆင်းနေတာမို့ နေ့တိုင်းနီးပါး တွေ့ခွင့်ရနေသူပါ။ နာမည်က နေဖင်လတ်။

“တီလေးကို ဖွင့်ပြောပြီးပြီလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ပြောဖူးသားပဲ”

“ဒါဖြင့် Yes or No!”

“သူငယ်ချင်းအချင်းချင်းကြီး အဲဒီလိုစိတ်မပြောင်းချင်ပါဘူးဟယ်၊ ကလေးက ကလေးပီပီနေစမ်း သဲရယ်။ သွားခါနီးလာခါနီး လိုက်မရှုပ်စမ်းပါနဲ့”

“ညနေစာ မစားတော့ဘူးလား”

“မစားဘူး”

“ဟွန်း! ရှိတာမှ လူလေး လေးငါးယောက်ကို တစ်ခါမှ ထမင်းလက်ဆုံစားရတယ်မရှိဘူး။ ကြာလေကြာလေ ကိုကြီးလို အထီးကျန် ကျန်လာလေပဲ”

ဘုရားရေ! အထီးကျန်တယ်တဲ့။ ဘာသဘောပါလိမ့်။ သဲပြောပုံက သူကပဲ အသည်းကွဲဖူးသလိုလို။ ဒါမှမဟုတ် မိသားစု အဖယ်ခံထားရသလိုကြီးဖြစ်နေတာကို။ ဖွ! လွဲစေ ဖယ်စေ၊ အသည်းကွဲဖူးတာတော့ မဖြစ်ပါစေနဲ့လား။

“သူ့မှာ မိစုံဖစုံရှိနေပါလျက်နဲ့ ဘာအထီးကျန်စရာ ရှိလို့လဲ”

“ရှိတာပေါ့ တီလေးရဲ့၊ မိဘနဲ့ အနှစ် (၂၀)ကျော်ကြာအောင် ခွဲနေခဲ့ရတော့ သူ့ခမျာ ဖေဖေမေမေဆိုတာတောင် ရဲရဲ

ရွှေပဒေသာစာပေ

မခေါ်ဝံ့တော့ဘူး”

အလို! မဆိုင်လိုက်တာ၊ စက်ဆို ငယ်ငယ်ကတည်းက အမေမဲ့ခဲ့ရတာလေ။ ထက် (၁၀)တန်းနှစ်မှာမှ ဖေဖေက နောက် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့တာပါ။ ဒါလည်း ထက်နဲ့တိုင်ပင်ပြီးမှ ယူခဲ့တာပင်။ မိထွေးနဲ့လည်း မတည့်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ တမင်ပင် ဒီက အစ်ကိုဝမ်းကွဲဆီမှာ ကျောင်းလာတက်တဲ့အကြောင်းပြချက်နဲ့ ဆက်နေဖြစ်ခဲ့တာလေ။

ထက်လို မိထွေးနဲ့နေရတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ သူက ဘာကြောင့် မိဘတွေကို ရဲရဲမခေါ်ဝံ့ရပါလဲ။ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိမှာပါလေ။ မမတို့ပြောဖူးသလိုမျိုးဆိုရင်တော့ ညီဖြစ်သူကို ငယ်စဉ်ကတည်းက မုန်းခဲ့တဲ့အချိန်နဲ့ မိဘတွေကိုလည်း ခပ်တန်းတန်း ဆက်ဆံတာမျိုးပဲ ဖြစ်လောက်မှာပါ။

“သူများကိစ္စချည်း စိတ်ဝင်စားမနေနဲ့။ စာမေးပွဲနီးပြီ မဟုတ်လား။ စာကျက်ဦး”

“အင်းပါ”

အောက်ထပ်ကိုဆင်းကာ မမကိုနှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး တိုက်ရှေ့ကို ထွက်လာခဲ့ပါ၏။ ကားရိုဒေါင်ထဲမှ အဆင်သင့်ထုတ်ထားပြီးဖြစ်သည့် ကားဖြူလေးကို တံခါးဖွင့်ကာ တက်လိုက်ပြီး သော့

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဖွင့်လိုက်ပါသည်။ ခြံထဲမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း မောင်းထွက်ခဲ့ပြီး လမ်းပေါ်ကွေ့လိုက်စဉ် တစ်ဖက်ခြံရှေ့မှာ Truck ကားတစ်စီး ရပ်ထားတာကို လှမ်းမြင်လိုက်ရလေ၏။

ကားက ကားကြီးမို့ ထက်အတွက် လမ်းက အတော် ကျဉ်းနေတာမို့ ကားကိုရပ်လိုက်ရပါသည်။ ကားပေါ်မှပစ္စည်းတွေ ချနေတာမို့ ကြာဦးမှာထင်ပါရဲ့။ ဒါ သူ့ပစ္စည်းတွေဖြစ်မယ် ထင်ပါရဲ့။ များလိုက်တာနော်။

“အန်တီဒေါက်တာ သွားတော့မလို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

ကြည်ပြာ လှမ်းနှုတ်ဆက်တာမို့ ခေါင်းအသာညိတ်ပြလိုက်မိ၏။ ခြံထဲမှ ခေါင်းပြူးထွက်လာတာမို့ ထက် ရယ်ချင်သွားမိပါသည်။ အန်တီဒေါက်တာဆိုတော့လည်း စိတ်ဝင်စားပြီး ကြည့်ရှုသွားပါပဲ။

“ဒေါက်တာ လမ်းပိတ်နေပြီထင်တယ်”

“ရပါတယ် ကိုဇေယျာ”

“ခဏလေးပါနော်၊ ဒီမှာပြီးတော့မယ်”

သူက ကားသမားကို တီးတီးသွားပြောလိုက်တော့ ကားကြီးက စက်နီးလျက် ခြံထဲကို ဝင်ကွေ့ကာ ထွက်သွားခဲ့ပြီ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

‘ဒေါက်တာ’တဲ့၊ လေးစားသမှုနဲ့ပဲ ခေါ်ဝေါ်လိုက်လေသလား။ ခေါ်တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရသေးတာလေ။

“ကျေးဇူးပါပဲ ကိုဇေယျာ”

သူက အားနာပြီးဖြင့်သာ ခေါင်းပြန်ညိတ်ပြလိုက်လေ၏။ အလို၊ တကယ့်ကိုမှ ရှားရှားပါးပါးအပြုံးမျိုးပါလား။ ရွှေချထားရလောက်အောင် မြင်ရခဲတဲ့လူရဲ့အပြုံးပေကိုး။

ပစ္စည်းတွေကို ခြံဝကနေ အိမ်ထဲထိ သယ်ရဦးမှာမို့လို့ အလုပ်ရှုပ်ရဦးမှာလေ။ ဟိုဆရာဝန်မလေးက သူ့ကို ‘ကိုဇေယျာ’တဲ့။ ရင်းရင်းနှီးနှီးခေါ်သွားတာပါလား။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်က အခုလို သူ့ကိုလေးစားသမှုနှင့် ခေါ်သွားတာမို့ အားနာမိသည်လေ။

“ကိုကြီး!”

“ဟာ! ကျစ်! လာရှုပ်ပြန်ပြီ၊ စာမေးပွဲနီးနေပြီဆိုပြီး စာမကျက်ဘူးလား”

မျက်နှာရှုံ့တွပြလိုက်ပေမယ့် ချာတိတ်မကဖြင့် မဖြူပါချေ။ သူ့မှာ ပစ္စည်းတွေသိမ်းဆည်းဖို့အလုပ်တွေ ရှိနေတာကိုး။

“ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

“ဘာလုပ်လုပ်”

သူ့အကြည့်က သူမထံ ဖျတ်ခနဲရောက်သွားကာ မျက်မှောင်ပိုကြွတ်သွားရပြန်လေ၏။ လုပ်လာပြန်ပြီ။ အပေါ်က T-Shirt ဝတ်ထားပေမယ့် အောက်က အသားကပ်ဘောင်းဘီနက်နဲ့ကိုး။

“ဝတ်လာပြန်ပြီ၊ ကြည့်!”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းကိုယ်မင်း သိပေါ့”

“သဲက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ ကိုကြီးဦး”

“အဲဒီလိုဘောင်းဘီမျိုးကို လူရှေ့သူရှေ့ဝတ်စရာလား။ မင်းမှာ အရှက်မရှိဘူးလားကွ”

“ကိုကြီးပဲ အတိုမဝတ်နဲ့ဆိုလို့ စတော့ကင်ဝတ်ပြန်တော့လည်း ကိုကြီးက တစ်မျိုးကွာ။ ကိုကြီးညီမလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ ထောင့်စေ့အောင် လိုက်ကျပ်နေရလား”

“ငါ့ညီမသာဆိုရင် အခုလောက်ဆို မင်းဒီလိုဝတ်စားပုံနဲ့ ငါရိုက်သတ်လို့ သေလောက်ပြီ”

“ကိုကြီးနော်”

ခြေဆောင့်ပြန်၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နည်းပညာကျောင်းသားဆိုပြီး လူကြီးဆန်မလားမှတ်တယ်။ အိမ်က စွတ်အလိုလိုကပ်သား

ပုံနဲ့ လန်ပုံနဲ့တော့ကိုး။ ဟင်းနော်၊ စိတ်ရှိလက်ရှိသာ ပိတ်ထုရ ဂျပဖြစ်တော့မှာပဲ။

“ပြောလိုက်ရင် ခြေဆောင့်ရတာနဲ့၊ နှုတ်ခမ်းစု စိတ် ကောက်ပြရတာနဲ့။ လူကြီးပြောတာကို မနာခံဘဲ စိတ်ဆိုးဖို့ပြင် နေ။ ပြောမရရင် နောက်ကို စာလာမမေးနဲ့။ အေးရော”

“ကြည့်! လူကို အရှုပ်ထုပ်ကြီးကျနေတာပဲ။ ပျစ်ပျစ်နှစ် နှစ်ပြောရတာလို့”

“အရှုပ်ထုပ်ပဲလေ၊ အခုလည်း ငါအလုပ်ရှုပ်နေတာမြင် ရဲ့သားနဲ့ တမင်လာရှုပ်တာမဟုတ်လား။ အလိုက်ကမ်းဆိုးကို မသိ ဘူး”

“ကိုကြီးကလည်း၊ သဲက ကိုကြီးတို့ညီအစ်ကိုကို သဲ အစ်ကိုတွေလို သဘောထားတဲ့ဟာကို။ အဲဒီလို ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့မပြော ပါနဲ့”

“မပြောစေချင်ရင် အပြောခံရအောင် မဝတ်နဲ့ပေါ့။ ငါ ကလည်း စေတနာနဲ့ပြောတာ။ မကြိုက်ရင်၊ နေ”

“ဘာစေတနာလဲ”

“ဟဲ့! ညီမလေးလိုသဘောထားတဲ့ စေတနာပေါ့ကွ။ မကြိုက်ဘူးမှတ်လား။ မကြိုက်ရင် ငါရှိနေတဲ့အချိန် ငါ့မျက်စိရေ

ရောက်မလာနဲ့။ ဒါပဲ”

ကဲ! မှတ်ရော၊ စိတ်ရှိလက်ရှိပြောအပြီး သူ ခြံတွင်းသို့ ဝင်လိုက်စဉ် ချာတိတ်မက သူ့လက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲဆွဲထား လေ၏။ ရော်! ခုနကပဲ စုပုပ်နေတဲ့မျက်နှာက ချက်ချင်းကျောက် ကျော့မှိုတက် ဖြစ်သွားပြန်ချေပြီ။ အပြောင်းအလဲကလည်း မြန် ပါ။

“ဒါဆို တီလေးလို ရိုးရိုးလေး ဝတ်ရမှာလား။ ဟုတ် လား။ အဲလိုမျိုးဝတ်မှ ကိုကြီးကြိုက်မှာလား”

“ငါ့ကိုမရွံ့စမ်းနဲ့၊ ဖယ်... လွှတ်စမ်း! ကလေးမဟုတ် ဘာမဟုတ် ပြောမကောင်းဆိုမကောင်းလေး”

သူ့ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ပြောပြီး လက်ဖြုတ်နေပေမယ့် ချာ တိတ်မက မဖယ်ပေးသည့်အပြင် အတင်းကိုဖက်တွယ်ထားတာ လေ။ ဒုက္ခပဲ၊ လူတွေမြင်ရင် တစ်မျိုးထင်ကြမှာကို ဤကလေးမ မစိုးရိမ်ဘူးတဲ့လား။

သက်ပြင်းကို ကျိတ်ရှိုက်မိပြန်ချေပြီ။

နိမိတ်



အခန်း (၈)

နံရံကပ်ဗီရိုတွေ ဖေဖေထည့်ပေးတာမို့ သူကျေးဇူးတင်
ရတာ အမှန်ပါလေ။ စာအုပ်တွေကို သူ့နေရာနှင့်သူ နေရာတကျ
စီရင်၏။ ရသက ရသ၊ အတွေ့အခေါ်က သပ်သပ်၊ အတတ်ပညာ
က သပ်သပ်၊ ဘာသာပြန်တွေက သပ်သပ်ဖြင့် စာအုပ်တွေ စီ
ထပ်တော့ ဗီရိုတွေပြည့်လုနီးပါးပါပဲ။

Drawing board ကို သူကိုယ်တိုင် စိတ်တိုင်းကျလုပ်
ထားတာမို့ တစ်ခုချင်းစီကို သူ့နေရာနှင့်သူ တပ်ကာ မူလိပြန်
ကျပ်ရပါ၏။ ပြတင်းပေါက်နား အလင်းရောင်ဝင်သည့်နေရာ၊
ထောင့်နားမှာမို့ နေရာသိပ်ယူပါချေ။

၉၂ နိမိတ် မေသဒ္ဓါမောင်

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

လာပြန်ပြီ။ သူ ဒီလိုအထဲမှာ ရှိနေချိန် အဲဒီလို တံခါး လာခေါက်တာမျိုးကို မုန်းပါတယ်ဆိုမှ လာပြန်ပြီတစ်ယောက်။ စိတ်က တိုလာပြန်နေပြီ။ တစ်နေ့လုံး အခန်းကို နေသားကျအောင် စီမံနေရတာမို့ ခုထိ ရေပင် မချိုးရသေးပါလေ။

“ကိုကို”

“ဘာလဲကွာ၊ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်။ မအားဘူးကွ”

“ဖေဖေ ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ပါ ကိုကိုရ”

“နောက်မှလာမယ်လို့ ပြောလိုက်ကွာ”

“အခုလာလို့ပြောလိုက်တာ ကိုကိုရ၊ အောက်မှာ ဧည့်သည်တွေရောက်နေလို့၊ အဲဒါ အခုလာခဲ့ပါတဲ့”

“ဟာကွာ၊ ကျွမ်း! ဒီမှာ ချွေးတွေသံတွေနဲ့၊ ရေတောင် မချိုးရသေးဘူးကွ”

သူရေရွတ်လိုက်ပေမယ့် ညီညီက မကြားတော့ပါလေ။ အခုပဲ အောက်ထပ်ဆင်းသွားသည့်ခြေသံကို ကြားနေရတာကို။ ခက်တာပဲ။ နဂိုကတည်းက အသန်ကြွက်ပါတယ်ဆိုမှ ဒီချွေးစော်နံနံနဲ့ ဧည့်သည်ကို ဆင်းတွေ့ရဦးမတဲ့။

ဖေဖေတို့များ အလုပ်ရှုပ်ပါ။ အဲဒီလိုမျိုးလူတွေနဲ့ မိတ်

ဆက်ပြီး ဧည့်ခံရတဲ့အလုပ်လောက် ဒေါသဖြစ်စရာကောင်းတာမျိုး မရှိတော့တာလေ။ သူက လူရှင်းသူရှင်း တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေးနေရတာကို နှစ်သက်တဲ့သူကို။

ကဲ! ထားတော့၊ လူကြီးခေါ်တယ်ဆိုမှ ဆင်းမတွေ့ရင် မကောင်းဘူးလေ။ မှန်တောတေမျက်နှာဖြင့်ပင် သူဆင်းခဲ့ရတော့၏။ လက်နှင့်ခြေထောက်ရော မျက်နှာကိုပါ ရေဆေး သစ်ခဲ့ရပါသည်။

“အဲဒါ ကျွန်တော့်သားကြီးပဲ ကိုမြတ်ဆွေ၊ ငယ်ငယ်က သူ့အဘိုးအဘွားတွေနဲ့ပဲ နေခဲ့တဲ့သူပေါ့”

“သားကြီးက အတော်ခန့်တာပဲ”

“သန်လည်း သန်၊ ကျန်းမာရေးလည်း ကောင်းတယ်။ သားငယ်ကသာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ချူချူချာချာနဲ့ ကြီးပြင်းလာတာ၊ လာ၊ သားကြီး၊ ဒါ ဖေဖေမိတ်ဆွေ ကိုမြတ်ဆွေလေ။ Construction လုပ်ငန်းထောင်ထားတယ်။ သားအလုပ်ဝင်မယ်ဆိုလို့ ဖေဖေခေါ်ပြီး မိတ်ဆက်ပေးတာ”

ဖေဖေက နှစ်ယောက်ထိုင်ဆက်တီမှာ ထိုင်နေတာမို့ ဘေးနေရာလွတ်ကို ပုတ်ပြလိုက်သဖြင့် သူဝင်ထိုင်လိုက်ရလေ၏။ ချွေးစော်နံနံတော့မို့ ဖေဖေကို သူအားနာလိုက်တာလေ။ မေမေ

ကတော့ ဧည့်သည်အတွက် တစ်ခုခုသွားစီစဉ်ပေးနေတယ်ထင်ပါရဲ့။

“သားကြီးက အခု ဘယ်နှနှစ်ရှိပြီလဲ”

“(၂၅)ထဲမှာပါ အန်ကယ်”

ဪ... အန်ကယ်သမီးထက် (၄)နှစ်ကြီးတာပေါ့။ သမီးရနံ့က A.G.T.I ဆင်းလေ။ အခု အန်ကယ်အလုပ်ထဲမှာပဲ သူ့ကို အားကိုးနေရတာပေါ့။ သမီးက ဖအေရင်ငွေ့နဲ့ပဲ ကြီးပြင်းလာရတာဆိုတော့ နည်းနည်းတောင် ယောက်ျားဆန်ချင်နေသေးတယ် ကိုဇော်ဟိန်းရေ။

“သားလို အားကိုးရတာကိုး ကိုမြတ်ဆွေရယ်။ မိတဆိုးလေးဆိုပေမယ့် လိမ္မာရေးခြားရှိတာ ကံကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

ပြဿနာပဲ။ ဘယ်နှယ် သမီးရှိနေတဲ့အဖေမျိုးနဲ့မှ လာမိတ်ဆက်ရတယ်လို့။ စကားအသွားအလာက လမ်းကြောင်းမှန်ရင် အလွယ်လေးမို့ သူ့မျက်နှာ အမ်းတမ်းတမ်းပင် ဖြစ်သွားရပါသည်။ လာပြန်ပြီ နောက်ထပ်မိန်းမတစ်ယောက်။ နာမည်က ‘ရနံ့’ဆိုသည်မို့ နူးညံ့သိမ်မွေ့မယ့်နီမိတ်ပါလေ။

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဖင်တကြွေဖြစ်နေတာလဲ သားရဲ့။ ထိုင်နေဦးမှပေါ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကျွန်တော်အလုပ်လုပ်နေလို့ပါ။ ရေလည်း မချိုးရသေးတော့ အားနာလို့”

“ရပါတယ် သားကြီးရဲ့ ကိုဇော်ဟိန်းတော့ ကုမ္ပဏီလောကမှာ လက်ခမောင်း ထခတ်နိုင်ပြီဗျာ။ ဒီလိုသားမျိုးရထားတာ ရွှေအိုးပဲဗျ။ အားကိုးလိုက်ရမယ့်ဖြစ်ခြင်း”

“ဟုတ်တယ် ကိုမြတ်ဆွေရေ။ ခုတလော သားကြီးကို သားမက်တော်ချင်လို့ စကားတောက်ကြတဲ့လူတွေ အများသားကလား”

“ဟုတ်တာပေါ့။ ဘယ်လိုလဲ သားရဲ့။ ချစ်သူတွေဘာတွေများ ရှိနေပြီလား”

သူ့မျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားရလေ၏။ ဒုက္ခပါပဲ။ လူတစ်ယောက်လုံး ရှေ့မှာရှိနေပါလျက်နဲ့ သားသမီးအရေးတွေ ပြောနေရုံမက အခု သူ့မှာ ချစ်သူရှိလားလို့ မေးနေလေပြီ။ ယောက်ျားချင်းမို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတာမှန်ပေမယ့် ဒီကိစ္စကိုတော့ သူမပြောချင်ပါလေ။

“ဟောဗျာ! ငြိမ်နေပါရောလား”

“ရှိနေလား သား။ ဘာဖြစ်လဲ၊ သားအဖချင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မရှိပါဘူး ဖေဖေရ”

ဦးဆုံးခေါ်မိသည့် ဝိသေသကြောင့်ထင်၊ ဖေဖေက သတိထားမိသွားပြီး သူ့ပခုံးကို ဖျတ်ခနဲဖက်ကာ တင်းတင်းညှစ်လိုက်လေ၏။ ရယ်သံခပ်တိုးတိုးဖြင့်ရယ်ရင်း သဘောကျသွားပုံပါလေ။

“သားကြီးက ကျွန်တော်တို့နဲ့ ခွဲနေခဲ့ရတော့ သားအဖချင်းဖြစ်ပေမယ့် ခေါ်ပြောတာကအစ စိမ်းတုန်းပါပဲ -ကိုမြတ်ဆွေ”

“အိမ်က သမီးပေါက်ကျော်မကတော့ ဖအေနဲ့ အရမ်းရင်းနှီးပါ့ဗျာ။ ကျွန်တော် နောက်မိန်းမ ယူမယ်ဆိုရင်တောင် သူအရင်လေ့လာပြီး သဘောတူလက်ခံမှ လက်ထပ်ခွင့်ရမတဲ့။ အဲဒီလိုသမီးမျိုးမျိုး”

တဟားဟားရယ်ကြပြန်လေ၏။ ကြည့်စမ်း! အဲဒီကောင်မလေးကျ အဖေခန့်သိပ်ကိုရင်းနှီးပွင့်လင်းလွန်းလှသည်လား။ စကားကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတတ်ပုံရတာမို့ သူတောင် သဘောကျသလို ဖြစ်သွားရပါသည်။ သဘောရိုးကို ဆိုလိုတာပါလေ။

“ကျွန်တော် ရေမချိုးရသေးဘူး။ ချွေးတွေနဲ့”

“ကဲကဲ... ခွင့်ပြုလိုက်ပါဗျာ၊ သားက အတော်အသန့်ကြိုက်ပုံပဲကို၊ ဒါဖြင့် အန်ကယ့်ကုမ္ပဏီမှာ ဘယ်တော့လောက် အလုပ်စဆင်းနိုင်မလဲ သားကြီး”

သူ ထမည်ကြံရုံရှိသေး။ စကားက ဆက်ပြန်ချေပြီ။ ဖေဖေကို ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ မေးဆတ်ပြလိုက်သည်မို့ ချက်ချင်း အဖြေပေးခိုင်းမှန်း သူနားလည်လိုက်ပါ၏။

“ဒီနေ့ Sunday ဆိုတော့ Tuesday လောက်ဆို ဖြစ်မလား အန်ကယ်”

“OK! သိပ်ဖြစ်တာပေါ့၊ မနက်အလုပ်ချိန်အတိုင်း လာခဲ့လိုက်ပါလား။ ဒီမှာ Visiting card, လောလောဆယ် သားတားလိုင်းတွေ မမှတ်နိုင်သေးရင် အန်ကယ် driver ကို ကားလွှတ်ကြိုပေးမယ်လေ”

“နေပါစေ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော် Taxi နဲ့လာလို့လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

လိပ်စာကတ်ကို သူ တရိုတသေလှမ်းယူကာ ပြောပြီး သည်နှင့် အိမ်ပေါ်သို့ သုတ်ခြေတင်တက်တော့ပါ၏။ အမယ်လေးနော်၊ ကားတောင် အကြိုလွှတ်ဦးမလို့ဆိုပဲ။ ဘယ်နှယ် သဘောတွေ စွတ်ကောင်းနေကြတာပါလိမ့်။

ဖေဖေမျက်နှာကိုမြင်ရုံဖြင့် သူ့အတွက် အဘယ်မျှဂုဏ်ယူနေကြောင်း သိသာစေပါ၏။ တကယ်ပဲ အပြင်မှာ သူ့ကြောင့် ဖေဖေမျက်နှာပွင့်နေလေသလား။ တကယ်ဆို ကြားတဲ့အလုပ်

ဆိုတာ မိန်းမတွေပဲ လုပ်တတ်တာမို့ မေမေသာ ပြောရမှာလေ။

ဘယ်ပြောလို့ရပါ့မလဲ၊ မေမေလည်း ကတော်တွေကြား
ထဲ သူ့အကြောင်းတွေ ဖွဲ့ကောင်းဖွဲ့နိုင်တာပဲလေ။ သူတစ်ယောက်
တည်း ပြုံးလိုက်မိရင်း လုပ်လက်စအလုပ်ကို လက်စသပ်ကာ
အခန်းကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်လိုက်တော့၏။

ရေစိမ့်ချိုးပြီးမှ အဝတ်အစားလဲကာ စာအုပ်ဖတ်ပြီး နှပ်
ရန် ပြင်လိုက်မိသည်။ နောက်မှ ခုထိ ကားထွက်သွားသံမကြား
သေးတာမို့ ဧည့်သည်မပြန်သေးဘူးဟု သူခန့်မှန်းမိလိုက်ပါ၏။
ဒီလိုကြီးရှောင်နေလို့ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ သူ့ကိုကူညီမယ့် BOSS
တစ်ဦးအနေနဲ့ လေးစားသမှုထားပြီး နှုတ်ဆက်ရဦးမှာလေ။

အတွေးဖြင့် သူဆင်းခဲ့တော့ ဧည့်ခန်းမှာ ဘယ်သူမှ ရှိ
မနေပါချေ။ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ တွေးလိုက်စဉ် ထမင်းစားခန်း
ထဲက ပြန်ထွက်လာကြတာနှင့် တိုးလေ၏။

“ဟော! ဆာနေပြီလား သားကြီး”

“ဟင့်အင်း”

“သားကြီးက သမီးနဲ့အတော်အကြိုက်တူတာကိုးဗျ။
ဟိုပေါက်ကျော်မလည်း အသီးအရွက်ပဲကြိုက်တာ။ ကြက်ဟင်း
ခါးသီးချက်လို့ကတော့ ထမင်းအသားကုန်စားတော့တာလေ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

လာပြန်ပြီ နောက်တစ်ခွန်း၊ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို လိုက်
တဲ့နေရတာပါလိမ့်နော်။

“သမီးလေးက အဖေနဲ့ပဲ ကြီးလာရတာဆိုတော့ မိန်း
မလေးတွေလို အချက်အပြုတ်ရော ရလို့လား ကိုမြတ်ဆွေ”

“ဒါတော့ ရတယ် မခင်ဦးချေ၊ ကျွန်တော့်ညီမလက်
ထဲ အပ်ခဲ့ရတာမို့ ချက်တတ်ပြုတ်တတ်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ စိတ်မြန်
တတ်မြန်ရှိလွန်းလို့ သူ့အဒေါ်က လျှပ်စီးလက်မလို့ နာမည်ပေး
ခဲ့အထိပါဗျာ”

“သမီးကို တစ်ရက်လောက် ခေါ်ခဲ့ပါဦး ကိုမြတ်ဆွေ၊
အားတဲ့ရက်ပေါ့နော်”

“ဒါတော့ သမီးကိုပဲ မေးရမှာပဲ မခင်ဦးချေ၊ အဲဒီပေါက်
အောက်က အလုပ်လည်း လောဘကြီးသေးသကိုးဗျ”

“ဟုတ်လား၊ တော်တာပေါ့ရှင်”

တူရပြန်ချေပြီ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီကောင်မလေးကျမှ
အဲဒီလိုတူရပြန်တာပါလိမ့်နော်။ ဧည့်ခန်းမှာ ခဏထိုင်ကာ အချို့
ပြောပြနေလေ၏။ တကူးတကဖိတ်ကြားတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ခရီး
ပြန်လည်တဲ့ဧည့်သည်ကိုလည်း မေမေတို့ သေချာစိစဉ် ဧည့်
သည်ပေးတာပါပဲလား။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“သားကြီးက စကားနည်းပုံရတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ မလိုအပ်ရင် မပြောဘူး ကိုမြတ်ဆွေရေ၊ ပြောပြီဟေ့ဆိုရင်လည်း တရှူရှူနဲ့ ဒေါသသံက ပါသေး”

“တူပျို၊ တူပျို... အိမ်က ပေါက်ကျော်မကလည်း ရှင်း ရှင်းဘွင်းဘွင်းလေ။ မိန်းကလေးဆိုပြီး နွဲ့နွဲ့လေးမထင်နဲ့ ကိုဇော် ဟိန်းရေ၊ ဆိုဒ်ထဲမှာ သူကိုယ်တိုင် ပေးကြိုးတိုင်းပြီး ထုစရာရှိ ဝင်ထုတဲ့အဆင့်ထိ ပါလေရာ ငါးပိချက်ပေါ့။ အလုပ်သမားတွေ အားလုံးက မိန်းကလေးဆိုပြီး သူ့ကို အထင်မသေးခဲ့ဘူး၊ မာ လည်းမာတာကိုး။ အောက်ခြေဝန်ထမ်းတွေကိုကအစ အဆင့် အတန်းမခွဲဆက်ဆံတယ်။ ကူညီတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန် တော့် Construction အဖျက်အစီးအပျောက်အရှု မရှိသလောက် ပဲလေ။ ကဲ! ကိုယ့်သမီးအကြောင်း ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်နေမိတာ ကြား ရာတော့ရောက်နေပြီ။ ဒင်းသာသိရင် စိတ်ဆိုးဦးမှာ”

ကြည့်စမ်း!... သူများအဖေတွေများ သမီးကို ငုံထား မတတ်ချစ်တာ သိသာစေလိုက်တာနော်။ စကားထဲမှာကိုက ပေါ် လွင်နေတာကိုး။ ဒါဖြင့် သူ့ကိုရော ဖေဖေတို့ မချစ်ကြလို့လား။ မဟုတ်နိုင်လောက်ပါဘူးလေ။

ဒါဆို အငယ်ကောင်ကိုရော၊ ဟုတ်တယ်၊ ညီညီကိုပဲ

ဖေဖေတို့ ပိုချစ်တာ သေချာတာပေါ့။ အခု သူ့မှာ ဂုဏ်ယူစရာ B.E ဘွဲ့လေး ရှိနေလို့သာ လူကြားထဲ ထုတ်ကြွားနေတာလေ။

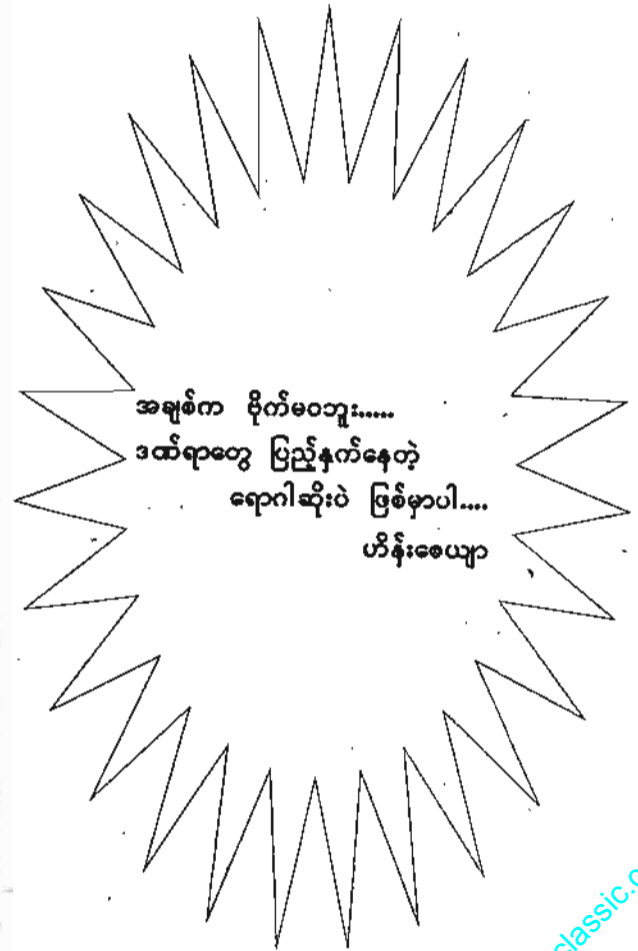
မိဘတွေရဲ့ချစ်ခြင်းကို လစ်လျူရှု ပစ်ပယ်ခံရချိန် သိ တတ်စအရွယ်ကစပြီး စာတစ်ခုတည်းကိုပဲ တစိုက်မတ်မတ် ကြိုး စားဖြစ်ခဲ့တာကြောင့် အခုလို လူရာဝင်ဘွဲ့တစ်ခု သူရခဲ့တာပါပဲ။ သာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေတို့တွေ သူ့အပေါ်မှာ ညီညီလောက် မချစ် ဘူးဆိုတဲ့ သံသယကဟော့ဖြင့် ရင်ထဲပျောက်မသွားသေးပါချေ။

နိမိတ်

အဗျဉ္ဇန

အတ္ထုပ္ပတ္တိ နိမိတ်
 ငါ့နားသား နိမိတ်ကမ်း
 အဗျဉ္ဇနအကြောင်း မသိဘူး
 သံယောဇဉ်လည်း မထားတတ်ဘူး
 နောင်ကြီးလည်း မငင်တတ်ဘူး
 ငါသိထားတာက....ငါ
 ငါသင်ထားတာက....ပညာ
 ငါတတ်ထားတာက....ဘဝအတတ်
 လောကအာရုံထက်
 တာကိုမှ ငါမခံစားတတ်ခဲ့
 သိတယ်....မြင်တယ်
 အောင်ပွဲခံတယ်
 ဒါကလွဲ ဘာမှမရှိခဲ့
 မင်းနဲ့မဆုံတွေ့ချိန်အထိ
 ငါ့ကမ္ဘာက
 အမှောင်တွေနဲ့လွှမ်း
 အလင်းပြပြလေးပဲ ရှိနေခဲ့တာပါလေ....

ရွှေပဒေသာစာပေ



ရွှေပဒေသာစာပေ



အခန်း (၉)

Taxi က သူညွှန်ပေးလိုက်သည့်အတိုင်း ကုမ္ပဏီရှေ့ တည့်တည့်မှာပင် ရပ်ပေးလေ၏။ လောလောဆယ်တော့ သူ့ အတွက် ဖေဖေ ကားဝယ်ပေးထားပေမယ့် ယူမမောင်းဖြစ်သေး ပါချေ။ ကားခရုင်းပေးပြီး ကားပေါ်မှ သူဆင်းလိုက်စဉ် Taxi နောက် နေရာကွက်လပ်သို့ ကျွမ်းကျင်စွာ ဝင်ရပ်လိုက်သည်က နောက်ဆုံးပေါ်ကားတစ်စီး။

အဲဒီနောက် ဘေးဘီဝဲယာကို တစ်ချက်မှမကြည့်ဘဲ လက်ထဲ File တစ်ထပ်ကြီးကိုင်လျက် မိန်းကလေးတစ်ဦး ဆင်း လာလေ၏။ ဝတ်ထားသည်က ရုပ်ပုံစံ blouse အပြာနုကို Style

pants နက်ပြာဖြင့် တွဲဝတ်ထားလေသည်။ ဆံပင်တို့ကတော့
ခပ်တိုတိုကပ်ကပ်။ မြင့်မားသွယ်လှသည့်အရပ်အမောင်းနှင့် သူမ
Style က အတော်လေး ကြည့်ရအဆင်ပြေပါသည်။

“ဟာ! ကျွန်!”

Platform ပေါ် တက်လိုက်စဉ် သူမလက်ထဲမှ File
တစ်ခု လျော့ကျသွားပါ၏။ အမြင်မတော်တာမို့ သူမကူညီရန် ပြင်
လိုက်စဉ် သူမက ဖျတ်ခနဲ ခြေကွေးထိုင်ချလိုက်လေသည်။ ဇူး
ထက်မှာ နဂို File တွေကို ထပ်တင်ထားပြီး ခုနကျသွားသည့်
File ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်စမ်း၍ ကောက်လိုက်ကာ ချိုင်းကြား
ထဲ ညှပ်လိုက်လေ၏။

တယ်ဟုတ်ပါလား။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးတတ်တဲ့စရိုက်
လေးကတော့ ချစ်စဖွယ်လေးပါပဲ။ ပြီးနောက် ဆတ်ခနဲ ပြန်ထ
ရပ်ပုံကလည်း ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်။ သူပြုံးပင် ပြုံးလိုက်မိပါ၏။
စိတ်မြန်လက်မြန် ဖျတ်လတ်တက်ကြွနေပုံက ဒီနေ့ခေတ်နဲ့အညီ
တစ်ပြေးကို ညီလို့ပါလေ။

Doorman ဖွင့်ပေးလိုက်သည့် မှန်တံခါးမှ သူဆက်
ဖြတ်လာခဲ့၏။ အပေါ်ထပ်တက်ရန် Lift က အဆင်သင့်ရှိနေတာ
မို့ သူဝင်လိုက်စဉ် ခုနမိန်းကလေးပါ သူ့နောက်မှ လိုက်ဝင်လာ

လေသည်။ လက်တစ်ဖက်က File တစ်ထပ်ကြီးကို ထိန်းထားရ
တာမို့ ချိုင်းကြားမှာ File တစ်ခုညှပ်ထားသည့်လက်ကို ဆန့်မရ
သဖြင့် ခလုတ်အနီး ကပ်သီးကပ်သပ်တိုးကပ်လျက် နှိပ်ရန်ပြင်
လိုက်လေ၏။

သူ မပြုံးမိအောင် သတိထားလျက် နံပါတ် (၅)ခလုတ်
ကို နှိပ်လိုက်မိပါသည်။

“ကျေးဇူး”

ခပ်တိုးတိုးပေမယ့် ပီပီသသပါပဲ။ Lift အပေါက်ဝနား
မှာ ဖြစ်နေတာမို့ သူမ ခြေလှမ်းကို နောက်ပြန်ဆုတ်လိုက်သဖြင့်
သူက ရှောင်လိုက်သလို ဘေးဘက်ရွှေ့ရပ်လိုက်ရာ သူမလှည့်
အကြည့်နှင့် ဆုံသွားရပါ၏။ အလို! သိပ်ကို တောက်ပ သက်ဝင်
လှတဲ့ မျက်လုံးလဲ့လဲ့လေးတွေ ဒီကောင်မလေးမှာ ရှိနေတာပါ
လား။

မိန်းမလှကလေးတစ်ယောက်လိုမျိုး လှပခြင်းထက်
ကလေးတစ်ယောက်နယ် အပြစ်ကင်းဟန်လေးက မျက်နှာဝင်း
ဝင်းလေးမှာ ပေါ်လွင်နေတာလေ။ ဘာမှမလိမ်းခြယ် မပြင်ဆင်
ထားသည့်မျက်နှာလေးက ပြောင်ရှင်းပြီး ကြည့်ကောင်းနေတာ
ကို သူမြင်နေရပါ၏။

၁၀၈ ဖိနပ် မုမသဒ္ဓါမောင်

“ကိုဟိန်းဇေယျာထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ဟိုတစ်နေ့က ဖေဖေပြောထားတဲ့ပုံစံကို မှန်းဆကြည့်လိုက်တာလေ။ ရနံ့ပါ”

တော်သေးတာပေါ့၊ ‘ရနံ့’ဆိုပြီး သူမကိုယ်သူမ မိတ်ဆက်ပေးလို့။ သူက သူမကိုယ်သူမ ‘ကျွန်တော်’ လို့ သုံးမည်ဟု ထင်မှတ်ထားတာပါ။ ကိုယ်နာမည် ကိုယ်ထည့်ပြောလေ့ရှိတာကို မှန်းပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ဖြင့် သူနှစ်သက်သွားရပါ၏။

File ညှပ်ကိုင်ထားသည့်လက်ကို ဖြန့်လျက် Shake လုပ်ချင်နေပုံမို့ သူပဲ သူမလက်ကိုကိုင်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ရပါ၏။ အနောက်တိုင်းဆန်သည့်ဟန်မျိုးမရှိဘဲ ရင်းနှီးနွေးထွေးကြုံဆိုပုံပါပဲ။

“ကျွန်တော် ကူသယ်ပေးရမလား”

သူမ အံ့သြသွားလေ၏။ ပြီးနောက် ပြုံးမြဲမြဲဖြင့် ခေါင်းအသာခါပြလိုက်ပါသည်။

“အစ်ကိုက ရနံ့ထက် (၄)နှစ်ကျော်တောင် ကြီးတာလေ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော်လို့မသုံးပါနဲ့လို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

‘အစ်ကို’ တဲ့၊ အဘယ်မျှနွေးထွေးလိုက်ပါသလဲ။ ညီညီ

သူ့ကို ‘ကိုကို’ လို့ခေါ်တဲ့အသံထက် ဒီ‘အစ်ကို’ လို့ခေါ်လိုက်သံက သူ့ရင်ထဲနွေးပြီး ဆင်းသွားတာအမှန်ပါလေ။

“ရနံ့က ကိုယ်နိုင်တဲ့ဝန်ပဲ ထမ်းလေ့ရှိတာမို့ပါ။ တစ်မျိုးမထင်လိုက်ပါနဲ့”

“ရပါတယ်”

“ရောက်ပြီအစ်ကို၊ ရနံ့ ဒီFile ပေး ထားပြီးရင် အစ်ကိုကို ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်။ ဖေဖေက (၁၀) နာရီကျော်မှ လာမှာပါ”

ကဲ! သူ့ဘာမှမေးစရာမလိုအောင် အကွက်ကို စေ့ပြောသွားလိုက်တာလေ။ ရပ်သွားသည့် Lift ထဲမှ စကြဲလမ်းသို့ ထွက်လိုက်ကြ၏။ သူမနှင့်ယှဉ်လျှောက်မိစဉ် ဤကလေးမအရပ်အနည်းဆုံး (၅)ပေ (၅)လက်မခန့်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းလိုက်မိလေ၏။ သူ့ပခုံးသာသာမှာ သူမနားရွက်ဖျား ရှိနေတာကိုး။

ရုံးခန်း Lock က Doorlock မို့ သော့ဖွင့်ပြီး လှည့်ပြီးမှ ချောက်ခနဲ အသံမြည်ကာ ပွင့်လေ၏။ သူမဦးဆောင်ခေါ်ရာနောက် သူလိုက်ဝင်လိုက်ရပါသည်။

“ဟိုခုံက အစ်ကိုခုံလေ၊ ရနံ့နဲ့ တစ်ခန်းတည်း ထားတာပါ။ အစ်ကိုအတွက် သီးသန့်ရုံးခန်းလိုချင်ရင်တော့ ဖေဖေကိုပြော

လိုက်မယ်။ လောလောဆယ် လုပ်ငန်းမကျွမ်းကျင်သေးလို့ ရနံ့ကို လက်တွဲခေါ်ပါတဲ့။ နယ်မှာနေတုန်းက အလုပ်ဝင်ဖူးခဲ့လား။”

“အင်း... (၆)လလောက်ပဲ ရှိတာပါ။”

“(၆)လလည်း မဆိုပါဘူး။ လာလေ၊ ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ တွေ့ရအောင်။ ရနံ့က အလုပ်ချိန်ဆိုရင် ရုံးခန်းထဲမှာ ရှိချိန်နည်းတယ်။ အမြဲတမ်း ဆိုဒ်တွေထဲ ရောက်နေတတ်လို့။ ဒါနဲ့ပဲ ရုံးအလုပ်တွေကို အိမ်ကိုပဲ သယ်ပြီး လုပ်ရတော့တာပေါ့။ ဖေဖေက အဲဒါကို အလုပ်လောဘကြီးလို့တဲ့။ အချိန်မှမရှိတာကိုးနော့... အစ်ကိုရယ်”

ဖော်ရွေစွာ ရှင်းပြနေပြန်၏။ ဒီလိုတော့လည်း နှုတ်ကသိပ်အစွာကြီးမဟုတ်ပါလေ။ အန်ကယ်ပြောတုန်းကတော့ သူ့သမီးကို အစွာလေးဆိုတာကိုး။

“အလုပ်ကိစ္စဆိုရင်တော့ ပျော့နေလို့မဖြစ်ဘူး အစ်ကိုရဲ့။ တစ်ခါတစ်ခါ ဖျံကျတဲ့လူတွေမျိုးနဲ့လည်း တိုးရတတ်တာကိုး။ ရနံ့က နည်းနည်းတော့ စွာတယ်၊ ပြောစရာရှိရင် အားမနာတမ်းပြောတတ်လို့လေ။ အစ်ကိုနဲ့ပြောရင်း ရနံ့ဘက်က ဘောင်ကျော်တာမျိုး Foul ဖြစ်တာမျိုးဖြစ်သွားရင် နားလည်ပေးပါလို့ ကြိုပြောထားပါရဲ့။ လာ၊ အစ်ကို”

File တွေကို Aluminum အံ့ဆွဲထဲမှာ သူ့နေရာနှင့်သူ သေသပ်စွာသိမ်းဆည်းလိုက်ပြီး သော့ခတ်လိုက်လေ၏။ ရောက်တာနဲ့ ခုံမှာထိုင်ကာ အမောဖြေသည့်အလုပ်မျိုး သူမ မလုပ်ပါချေ။ သိမ်းစရာရှိတာသိမ်းပြီးသည်နှင့် သူ့ကိုမေးဆတ်ခေါ်လျက် ကုမ္ပဏီထဲ တစ်ပတ်လှည့်လေတော့၏။

“ခဏနေ ဖေဖေရောက်လာတာ စောင့်ပြီးရင် ဆိုဒ်ထဲ သွားတော့မှာ။ အစ်ကို လိုက်ဦးမလား။”

“အန်ကယ်လွှတ်ရင် လိုက်မယ်”

“ပြီးရော၊ ကားပါလာလား။”

“မပါဘူး။ လမ်းတွေ သိပ်မသိသေးလို့ ကိုယ်မောင်းခြင်ဘူး”

“ရတယ်လေ၊ ရနံ့ကားနဲ့ပဲ အတူသွားကြတာပေါ့။ Newer mind.”

လမ်းလျှောက်ရင်း Phone သံမြည်လာတာမို့ ဘောင်းအိတ်ကပ်ထဲမှ Phone ကို သူမထုတ်ကိုင်လိုက်လေ၏။ လမ်းဘေးမှာနံ့ကလည်း တခြားမိန်းကလေးတွေလို ခြေလှမ်းလှလှလေး ထုတ်ဆွဲဆွဲ ဆပ်မြန်မြန် ဆပ်သွက်သွက် ခြေလှမ်းကျကျပါလေ။

“ဟဲ့လို ဖေဖေ၊ ရောက်ပြီ။ အခုပဲ ရုံးကဝန်ထမ်းတွေ

နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဖို့ Round နေပြီ။ ဟင်! ဘာလဲ၊ ဟုတ်၊ သူကားမှမပါတာ ဖေဖေရဲ့။ ထမင်းချိုင့်ဘယ်ယူလာပါ့မလဲ။ ရပါတယ်။ ရနံ့မှာ ချိုင့်ပါလာတာပဲကို ဘယ်နေရာမှာပဲစားစား ရတာချည်းပဲ။ Don't worry! ”

“အဲဒီဖေဖေကတော့ လာရင် ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း မလာဘူး။ လမ်းကနေ ကြိုပူနေတယ်။ အစ်ကိုက ဆိုင်ဟင်းမစားနိုင်ဘူးတဲ့လေ”

သူ မျက်ခုံးမြင့်သွားရပါတယ်။ အလိုလေး! အန်ကယ်က သူထမင်းမစားရမှာကို ကြိုပူပေးသတဲ့လေ။ တော်ပါသေးရဲ့။ သူမမျက်နှာထက်မှာ သူ့ကို မနာလိုဟန်မျိုး မတွေ့ရတာကိုး။ သမီးဖြစ်သူထက် သူ့ကို သဒ္ဒါပိုနေပါရောလား အန်ကယ်ဦးမြတ်ဆွေ။

“အားလုံး ဒီကိုတစ်ချက် အာရုံစိုက်ပေးပါ”

အလုပ်လုပ်နေသည့်လူအားလုံး ခုံမှာထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်ကြလေ၏။ Hall ထဲမှာ သူမအသံက အတော်အောင်ပြီး ကြည်လင်ပြတ်သားတာပါပဲလား။

“ဒါ ဒီနေ့ ရနံ့တို့ကမ္ဘာကို အလုပ်စတင်တဲ့ GM အသစ်ပဲ။ နာမည်က ကိုဟိန်းဇေယျာတဲ့။ မှတ်ထားပါ။ နောက်ဆို လုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ စာချုပ်စာတမ်းကိစ္စတွေမှန်သမျှ ဖေဖေရဲ့ရနံ့

မရှိရင် ဒီ GM က ကိုယ်စားလက်မှတ်ထိုးပေးမှာပါ။ အားလုံး သဘောပေါက်ကြတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျန်တဲ့အသေးစိတ်မှန်သမျှ Meeting လုပ်ရင် အကုန်မေးလို့ရပါတယ်။ အလုပ်ဆက်လုပ်နိုင်ကြပါပြီ”

ကဲ! ဒါပဲလား။ သူမက သူ့ကို မန်နေဂျာနှင့်လက်ထောက် မန်နေဂျာတို့လောက်သာ တစ်ဦးချင်းမိတ်ဆက်ပေးပြီး Hall ထဲမှ ချက်ချင်းပြန်ထွက်ခဲ့လေ၏။

“မင်္ဂလာပါ သားကြီးရေ”

“မင်္ဂလာပါ အန်ကယ်”

လုပ်ပြန်ပြီ။ နာမည်မခေါ်ဘဲ သားကြီးတဲ့။ အာလုပ်သံကြီးဖြင့် တရင်းတနှီးခေါ်ချလိုက်ပြန်ပြီကိုး။ အန်ကယ်နှင့် စကြလမ်းမှာဆိုတော့ သူ့ကျောကို လက်ဖြင့်ကိုင်ထားရင်း စကားပြောနေသဖြင့် သူခြေလှမ်းကို နှေးလိုက်ရပါတယ်။ သူမက သူတို့ကို ကျော်တက်သွားပြီး ရုံးခန်းထဲဝင်သွားချေပြီ။

“ရှေ့တစ်ပတ်ထဲလောက်မှ ရုံးအားလုံးက မန်နေဂျာတွေ စုခေါ်ပြီး Meeting လုပ်ရမှာ။ အဲဒီတော့မှ သားနဲ့အကုန်မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သမီးက ရုံးသိပ်မထိုင်လို့ သားအတွက် သူ့ရုံးခန်းထဲ မှာပဲ နေရာချပေးထားတာ ဖြစ်လို့လား။ သားအတွက် သိပ်အဆင် မပြေရင် အဲဒီဘေးကအခန်းကို ရှင်းပေးမယ်လေ”

“ရပါတယ်အန်ကယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“လိုရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါ၊ အားမနာနဲ့။ ဟုတ် ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အခု ရုံးစထိုင်မလို့ပေါ့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး အန်ကယ်၊ ရနံ့နဲ့ ဆိုဒီထဲလိုက်ဖို့ ပြော ပြီးပါပြီ”

“ငါ့သမီးကတော့ကွာ၊ သားရောက်တာနဲ့ စမောင်းတော့ တာပဲ။ သူနဲ့လိုက်ရင်တော့ မောပြီ သားကြီးရေ”

အန်ကယ်ပြောတာကြောင့် သူ့ပြုံးလိုက်မိပါတ်။ ရနံ့လည်း ဘာထူးလို့လဲ။ သူ့လိုပဲ အလုပ်တစ်ခုကလွဲပြီး တခြားဘာအာရုံ မှ မရှိတာကိုး။

“ဖေဖေဘာမှာဦးမလဲ၊ အလုံက ဆောက်လက်စတိုက် ဝင်ပြီးရင် FMI ဝင်မယ်၊ အဲဒီကနေ ဒီကို နှစ်ချက်လောက်

ရောက်မှပဲ ထမင်းစားဖြစ်မှာ။ ညနေ စက်မှုရုံက ရေသန့်စက်ရုံ ပြီးတော့မှာကို သွားကြည့်ရင် လေးခွဲဆိုပြီးပြီ”

“မှာစရာမရှိတုန်း နှစ်ချက်အထိဆို ကြာတယ်၊ စောစော ပြန်ခဲ့မှပေါ့။ သမီးအစ်ကို ဗိုက်ဆာလိမ့်မယ်”

“ဆာတဲ့အချိန် ချိုင့်ဖွင့်စားလို့ရတာပါပဲ ဖေဖေရယ်။ သွားဖို့ အစ်ကို”

ကဲ! ခေါ်နေပြီမို့ သူလိုက်ရတော့မှာလေ။ ဘယ်လိုမိန်း တလေးပါလိမ့်။ သွက်လက်ချက်ချာရုံမျှမက သူ့ကိုပင် ဦးဆောင် နေတာကိုး။



အခန်း (၁၀)

“ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“နေပါစေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကိုရဲ့၊ လမ်းကြိုလို့ လိုက်ပို့တာပဲ
ဟာ၊ တမင် တကူးတကကြီးမှမဟုတ်တာကို”

တကူးတကကြီး မဟုတ်တာက အကြောင်းမဟုတ်။
အကြောင်းက အိမ်အထိလိုက်ပို့ပေးဖြစ်တော့မှာလေ။ မေမေက ရနံ့
ကို အရမ်းတွေ့ဖူးချင်နေတာမဟုတ်လား။ အိမ်အထိ လိုက်ပို့ရင်
တော့ ပွဲသိမ်းပြီပဲလေ။

“ထမင်းစားလို့ကောင်းရဲ့လား အစ်ကို”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အင်း... ဒီလိုပါပဲ”

“အန်တီနဲ့တော့ လက်ရာကွာတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ရနံ့ချက် တွဲကြက်ဟင်းခါးသီးက ဇက်ကျောမတက်စေရဘူး။ အာမခံတယ်”

သူပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ဒီကောင်မလေးနဲ့ စကားပြောရတာ အတော်အသက်ရှူချောင်ပါ၏။ ဘာကိုမှ မကွယ်မဝက် ဘွင်းဘွင်း ကြီးပြောတတ်တာကိုး။

“OFF ရက်ဆို အစ်ကိုဘာလုပ်တတ်လဲ”

“အိမ်မှာပဲ စာဖတ်တယ်”

“ဘာစာအုပ်တွေ ဖတ်လဲ”

“အစုံပဲ”

“အဟုတ်! ရနံ့တောင် ခုထိ Kim Philby ရဲ့ The Spy I Loved ကို ဖတ်နေတာ တစ်ဝက်ပဲ ရောက်သေးတယ်။ အလုပ်မအားတာနဲ့ ဆက်မကိုင်နိုင်သေးဘူး”

“အဲဒီစာအုပ်က သိပ်မထူပါဘူး။ Page တောင် 170 ကျော်ပဲရှိတာ”

“အင်း... ဟုတ်တယ်”

“စုံထောက်ဇာတ်လမ်းတွေ ကြိုက်တယ်ပေါ့လေ”

“အဟင်း... ဟုတ်တယ်၊ တစ်ခါတလေ စိတ်ပြေလက်

ပြောက် ရုပ်ရှင်ကားတွေကြည့်ရင်တောင် Murder She Wrote လိုကားမျိုးပဲ ကြည့်ဖြစ်တယ်။ အိပ်မခိုက်ဘဲ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလို့လေ။ အမှုတစ်ခုကို ဘယ်လိုဖော်ထုတ်ဖို့ ရှာဖွေလဲဆို တာ စိတ်လှုပ်ရှားရတာကိုး”

တူကိုတူနေတာပါလေ။ သူတော့ ဝါသနာတူယောက်ျား ဆန်တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ရေစက်လာဆုံနေရပါရောလား။ ဖေဖေ တို့သာသိရင် ဘာပြောကြဦးမှာပါလိမ့်။

“အစ်ကို့စာအုပ်တွေ ဟိုမှာပဲ ထားခဲ့ရလားဟင်”

“ယူလာတယ်၊ ဖေဖေက ကိုယ့်အတွက် စာကြည့်ခန်း သဘောမျိုး အလုပ်ခန်းသီးသန့်ထားပေးထားတယ်”

“ဒါဖြင့် အဲဒီအခန်းကိုတော့ ရနံ့ လာလည်လို့ရမှာပေါ့ နော်”

“အင်း”

“အစ်ကို့အင်းကြီးက အင်တင်တင်ကြီးပါလားကွ။ ဘာ လဲ၊ ရနံ့ စာအုပ်ငှားမှာစိုးလို့လား။ ရနံ့မှာ ရှိတဲ့စာအုပ်တွေနဲ့ လဲ ဖတ်မှာပါ အစ်ကိုရဲ့။ ရနံ့လည်း စာအုပ်ရှိသေတဲ့လူမို့ ဝယ်ဖတ် တာပေါ့။ ဘယ်လိုလဲ၊ ခေါ်မှာလား”

“ခေါ်ပါတယ်”

“အားမူပါ အစ်ကိုရယ်၊ ပိတ်ရက်မှာ ရနံ့နဲ့အတူ ကား လိုက်စီးဦး”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဪ၊ သူ လမ်းတွေသိရအောင်လို့လည်း စေတနာ နဲ့ခေါ်ရသေးတယ်။ ပြောပုံကိုက ဘာလုပ်ဖို့လဲတဲ့။ ဘာလဲ၊ ရနံ့ နဲ့ Date တာကို အစ်ကိုလေးဒီသီရင် ဗိုက်ခေါက်လိမ်မှာစိုးလို့ လား”

“ကြံကြံဖန်ဖန်”

စကားအစ်တာပဲလား။ အဖေဖြစ်သူ မေးပြီးသားမို့ သူ့ မှာ ချစ်သူမရှိတာကို ဤကလေးမ သိသင့်သည်လေ။ ‘လေဒီ’ တဲ့။ အဘယ်ကြောင့် ဒီလိုစကားလုံးမျိုးကို သုံးရတာပါလိမ့်။

“ဟာ! စဉ်းစားနေလိုက်တာ၊ ရနံ့ပြောတာကိုတောင် မကြားဘူးလား”

“ဘာလဲ”

“အစ်ကိုရင်ထဲမှာ ရှိနေပြီမဟုတ်လားလို့”

“ဘာကိုရှိရမှာလဲ”

“ခုနပဲ ရနံ့ပြောတဲ့လေဒီလေ”

“ဪ... မရှိပါဘူးလို့ဆိုနေ”

“ပြောလို့မရဘူးလေ၊ လူငယ်တွေဆိုတာ လူကြီးတွေ မသိအောင် ဖုံးဖုံးမိမိနဲ့ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ခိုးလုပ်တတ်တာတွေ ရှိတာကိုး။ မဟုတ်ဘူးလား”

ဘုရားရေ! ဒါဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ သူ့ကိုမေးသလိုနဲ့ သူမ မှာရော ချစ်သူရှိနေတယ်လို့ ဆိုလိုလေသလား။ ဒါဆိုရင်တော့ သူနဲ့သူမကို သဘောတူချင်နေကြတဲ့ လူကြီးတွေရဲ့သဘောထား က တစ်မျိုးတစ်ဖုံပြောင်းသွားနိုင်တာလေ။

“ဘာလဲ၊ ရနံ့မှာ ချစ်သူရှိတယ်လို့ ကိုယ့်ကိုအသိပေး ချင်တာလား”

“ဘယ်လို! ရနံ့မှာ”

“အင်းလေ”

“ဟာဟာ! အစ်ကိုက ရယ်ရတယ်ကွာ၊ ရနံ့ကိုမြင်တာနဲ့ ယောက်ျားတွေက အလိုလိုလန့်နေပြီးသား။ ဘယ်သူကကြိုက် ရဲမှာလဲလို့”

ပြောလည်းပြော၊ သဘောကျသလိုဖြင့် ရယ်နေပြန်ချေ ၏။ ဘယ်လိုဟာလေးပါလိမ့်နော်။ ဟန်ကို မဆောင်တတ်တာပဲ လား။

“ဟိ!”

“အမယ်လေး!”

နောက်နားမှ ကျော်တက်လာသည့်ကားကြောင့် သူမ ကားရိုက်လျှော့လိုက်ပါ၏။ ဘေးဘက်မှကျော်တက်ပြီး ကားရှေ့ သို့ရောက်လာကာ ပိတ်လိုက်တာမို့ ဘရိတ်ကို နင်းလိုက်ရပါ၏။

“သေတော့မှာပဲ၊ ယာဉ်စည်းကမ်းကိုမသိဘူးလား မသိဘူး။ တောက်!”

“ပြေပြေလည်လည် ပြောပါ ရနံ့ရယ်၊ ပြဿနာမဖြစ်ချင်ပါနဲ့”

“ရနံ့က မမှားဘူးလေ အစ်ကိုရဲ့၊ သူကမှ ပြဿနာရှာတာ”

ရနံ့က သူ့ဘက်ကိုလှည့်ပြီး စကားပြောနေစဉ်မှာ ရှေ့ကားက တံခါးဖွင့်ပြီး လူတစ်ယောက် ဆင်းလိုက်လေ၏။ အလို! အင်မတန်ခန့်ပြီး Model Boy လို အရပ်မြင့်နေသည့်လူငယ် ဖြစ်နေတာပါပဲလား။

“Sorry ပါ ရနံ့၊ မင်းရဲ့ကားမုန်း သိလိုက်လို့ အခုလို ဖြစ်သွားရတာပါ။ နောင်ယှက်သလိုဖြစ်သွားရင် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရဲ့သီဟ”

“Thanks! ရနံ့၊ ကိုယ့်ကိုမှတ်မိနေတဲ့အတွက်ပါ”

အလာကြီးပါပဲလား။ ရနံ့မှာ ဤသို့ Style ကျသည့် ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းမျိုး ရှိနေလိမ့်မည်ဟု သူလုံးဝထင်မထားမိတာ အမှန်ပါ။ ဒီလူငယ် ဘယ်ကနေဘယ်လို ပေါ်လာရတာပါလိမ့်။

“နည်းနည်းပါးပါး ယာဉ်စည်းကမ်းလေးတော့ လေ့လာထားသင့်တာပေါ့၊ တိုက်မိရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ရနံ့ကားပေါ်မှာ ဧည့်သည်ပါလာတဲ့ဟာ၊ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့”

“ထပ်ဆင့်တောင်းပန်ပါတယ် ရနံ့ရယ်၊ ကိုယ်က ဂျပန်ကပြန်ရောက်တာ လပိုင်းပဲရှိသေးလို့ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ”

“တော်သေးတာပေါ့၊ ယာဉ်ထိန်းရဲမရှိတဲ့နေရာမို့လို့ပဲ။ တော်တော်ပြဿနာရှာ၊ သိလား။ အခုဘာလုပ်နေလဲ”

“ဘာမှမစဉ်းစားရသေးဘူး၊ သင်္ဘောတော့ နားလိုက်ပြီ”

ဒါဖြင့် သင်္ဘောသားပေါ်လေ။ ဒါကြောင့်မို့ အသားက ဖြူဝင်းနေတာကို။ နိုင်ငံခြားက ပြန်လာတဲ့လူတိုင်း (အရိပ်ထဲ လုပ်ရသူဆို) အသားဖြူလာတာ သဘာဝလေ။

“နောက်ကားတွေ ပြဿနာရှာလိမ့်မယ်၊ ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန်ပြော”

“Visiting Card”

“ဘာ!”

“ရနံ့ရဲ့ Visiting Card ပေးလေ၊ ဒါမှ ကိုယ် Contact လုပ်လို့ရမှာပေါ့”

“ကျစ်! ရှုပ်လိုက်တာ၊ ရော့၊ မြန်မြန်ထွက်တော့”

“OK! Thanks ပါ ရနံ့”

ရနံ့က ကား Dashboard ထဲမှ ကတ်တစ်ကတ်ကို နှိုက်ယူလိုက်ပြီး ပေးလိုက်စဉ် ထိုလူငယ်မျက်နှာမှာ ကျေနပ်အပြုံး ပြပြီး ကားပေါ်တက်မောင်းသွားလေ၏။ ရနံ့ ကားသော့လှည့်ပြီး စက်နှိုး၍ သူ့ကိုပြောလိုက်ပါသည်။

“State တုန်းကတည်းက သူငယ်ချင်းလေ၊ စာအရမ်းတော်တာ။ အထက်တန်းအောင်ကြတော့ ရနံ့က G.T.C တက်ပြီး သူက အဲဒီလိုပဲ ဘက် သင်တန်းတက်ပြီး Chief Engineer ဖြစ်သွားတာပေါ့”

ချီးမွမ်းတာလား၊ သူလည်း B.E ဘွဲ့ရထားမှန်း သိပါလျက် သူ့ကိုတော့ အင်ဂျင်နီယာလို့ ရနံ့ မမြင်နိုင်ဘူးတဲ့လား။

“လမ်းထိပ်မှာပဲ ရပ်ပေးရင်ရပြီ”
သူမ ဖျတ်စနဲလှည့်ကြည့်ပြန်လေ၏။ ကျိတ်များ ပြုံးလိုက်လေသလား။ သူ မရိပ်မိလိုက်ပါလေ။

“ဘာလဲ အိမ်ကလူကြီးတွေ ရနံ့ကိုမြင်ဖူးမှာစိုးလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ရင် ခြံထဲထိတိုတာကို လက်ခံရမှာပေါ့”

“...”

“အိမ်ထဲထိ မခေါ်ချင်ဘူးပေါ့လေ”

“အာ... ကိုယ်က ရနံ့ မိုးချုပ်မှာစိုးလို့ စေတနာနဲ့ပြောတာပါ။ အဲဒီသဘောမပါပါဘူး”

“ရနံ့ကတော့ ရှိတယ်လို့ ယူဆမိတာပဲ”

“ကျစ်! မဟုတ်ပါဘူးဆို”

“ပြီးတာပဲ”

ပြောသည့်အတိုင်း လမ်းထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင်ပြီး ခြံထဲသို့ ဆက်မောင်းလေ၏။ ဒုက္ခပဲ... အိမ်ရှေ့မှာရပ်စောင့်နေတာ မေမေလေ။ ရနံ့ကိုတွေ့သွားရင်တော့ စကားတွေဆက်တော့မှာကို။

“သားကြီး ပြန်လာပြီ”

သူ ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းလိုက်စဉ် မေမေက ကားထဲသို့

လှမ်းကြည့်ကာ စပ်စုချေပြီး။

“ဒါဘယ်သူလေးလဲ”

“ရနံ့ပါ အန်တီ”

“ဟယ်! သမီးလေး ရနံ့လား၊ အန်တီတို့ တွေ့ဖူးချင်နေတာ။ ဆင်းပါဦးလား သမီးရယ်”

“မှောင်နေပြီလေ မေမေ၊ အားနာစရာကြီး”

“ဪ၊ သားကလည်း ရောက်မှတော့ တစ်အောင်လေး တွေ့ပါရစေ။ လာ... သမီး”

လက်ကိုအတင်းဆွဲခေါ်ချေပြီ။ သွားပြီ ဟိန်းဖေယျာရေ၊ ဟိုနေ့ညက ပြောထားသမျှ အတည်တွေဖြစ်ကုန်ရင်တော့ အခက်ပါပဲ။

“အို! သမီးက အရပ်တော်တော်မြင့်တာပဲ၊ ကြည့်ပါဦး အစ်ကိုရယ်၊ ကိုမြတ်ဆွေသမီးတဲ့။ ချောလိုက်တာနော်”

“အာ... အန်တီက ပြောတော့မယ်၊ ရနံ့ရုပ်က ရွက်ကြမ်းရေချိုအဆင့်ပဲရှိတာပါ”

“ဒီလိုပဲ သမီးရေ၊ ရှမ်းကြိုက်တော့ နွားချောတာပေါ့”

“ဟာ... ဖေဖေပြောမှပဲ ရနံ့တော့ နွားဖြစ်ပြီ”

“ငါ့သားက နာတယ်တဲ့ဟေ့”

ဝေါခနဲရယ်ကြချေပြီ။ အားနာတာရော မျက်နှာပူတာပါရောကြောင့် သူမျက်နှာလွှဲပြီး အကြည့်က ရနံ့ကိုမကြည့်ဘဲ ရွှေလိုက်စဉ် လှေကားမှဆင်းလာသည့်ညီညီမျက်နှာအကြည့်နှင့် သွားဆုံသွားရပါတယ်။

ကြည့်စမ်း! ဒီကောင်အပြုံးက သူ့ကိုခနဲတဲတဲ့ပြုံးပြီး နှုတ်ခမ်းရွှေ့သလိုမျိုး ပြုံးပြနေတာကိုး။



BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၁၁)

“ဘယ်လိုလဲ သား”

“ဘာကိုပြောတာလဲ ဖေဖေ”

“ကိုမြတ်ဆွေရဲ့သမီးလေးကိုပြောတာလေ”

“ဪ၊ ဒါလား၊ ရန်ကုန်က ပွင့်လင်းပါတယ်ဖေဖေရဲ့။
ဖော်ရွေလည်းရှိတယ်။ အလုပ်လုပ်ရင်လည်း တိကျပြတ်သား
တယ်”

ကော်ဖီခွက်သောက်ရင်း ပြောနေမိတာမို့ သူမော့မကြည်
ခြင်ပါလေ။ ဘာစကားမှ ထပ်မလာတာမို့ ဖေဖေထံအကြည့်က
ရောက်သွားစဉ် သူကော်ဖီသီးရတော့သည်။ အားလုံးအကြည့်က

ရွှေပဒေသာစာပေ

အပြုံးတို့နှင့်အတူ သူ့ထံစားစိုက်ရောက်နေတာကိုး။

“အဟွတ်! အဟွတ်! ဘာလဲ ဖေဖေရ”

“ဘာကိုမေးတာလဲ”

“ဖေဖေပြုံးတာကို ပြောတာလေ”

“ပြုံးတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဖေဖေပြုံးတာက တစ်မျိုးအဓိပ္ပာယ်ရှိနေသလိုကြီး”

“ဪ၊ ပြုံးတာကိုပဲ အဓိပ္ပာယ်ဖော်ရဦးမယ်လို့”

“မေမေအပြုံးလည်း ဒီလိုပဲ”

“အမယ်လေးဟယ်၊ နေရင်းထိုင်ရင်း ကျုပ်ကိုပါ အမှု

တွဲထဲ ဆွဲထည့်နေပြန်ပါပြီ”

“အဲဒါ အိုးမလုံလို့ အုံ့ပွင့်တာလို့ခေါ်တယ် ကိုကိုရဲ့”

တောက်! ပါလာပြန်ပြီ။ မိဘတွေနဲ့ ဒီရက်ပိုင်းကလေး

အတွင်းမှာပဲ ရင်းနှီးခွင့်ရတာလေ။ ဒီကောင် သူ့ကိုရောချင်တာ
ကို သိပေမယ့် တမင်မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာပါ။

“ကလေးက ကလေးလိုနေ၊ နေရာတကာ ဝင်မပါချင်

စေ”

“ကျွန်တော်က အကောင်းပြောတာပါ ကိုကိုရ”

“မလိုဘူး၊ အကောင်းရောအဆိုးရော ဘာမှမပြောနဲ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဖေဖေတို့က သားများ ရန်ကိုသဘောကျနေပြီလား
လို့ ထင်နေကြတာပါ သားကြီးရဲ့”

ဖေဖေ ကြားဝင်ထိန်းပေးလိုက်မှန်း သူ့သိပါ၏။ သဘော
ကျနေပြီလားဟူသည့်စကားကြောင့် သူ့မျက်နှာအင်တမ်းတမ်းဖြစ်
သွားရပါသည်။ ဘာအဓိပ္ပာယ်ကြီးပါလိမ့်။ သူ့စကားတွေထဲမှာ
ရန်အပေါ် မရိုးမသားစိတ်မျိုးမရှိပါဘဲ အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့
ထင်ရတာပါလိမ့်။

“ဟိုကကြားလို့ ဒေါသပုန်ထနေပါဦးမယ် ဖေဖေရယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“သူ့အဆက်ကြီး သိသွားမှာစိုးလို့လေ”

“သူ့အဆက်”

“အင်း”

“ဟုတ်လို့လား သားရဲ့၊ ကိုမြတ်ဆွေပြောတော့ သူ့
သမီးမှာ ရည်ရွယ်သူမရှိသေးဘူးဆို”

“ဒါက လူငယ်တွေရဲ့စိတ်ထဲမှာပဲ ရှိတတ်တာမျိုးပါ ဖေ
ဖေ နေရာတကာဖွင့်ပြောလို့မကောင်းတာမျိုးလည်း ရှိတာပဲ”

“သားပြောနေပုံက သမီးရဲ့ကောင်လေးကိုပဲ မြင်ဖူးသလို
လို အပိုင်ကြီးပါလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူပြုံးလိုက်မိပါ၏။ 'ရဲသီဟ'တဲ့။ သူ့ထက်ပိုချော ပိုချမ်းသာသည့် လူငယ်တစ်ယောက်ပါလေ။ ဒီလိုလူနဲ့ သူက ဘာမှမဆိုင်သလို ရနံ့လိုမိန်းကလေးက သူ့လိုလူကို ရွေးမှာတဲ့လား။ ဟိုကောင်လေးထံမှာ သူနဲ့ယှဉ်လိုက်ရင် ဘာမှန်းမသိတဲ့အရောင်တွေ ဖြာထွက်နေသလိုမျိုး ရှိနေသလို သူခံစားနေမိတာပါလေ။

“လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဖြစ်နေပြီပဲ မေမေရယ်။ သူ့ကိုလာတွေ့တာမျိုး၊ Phone တကွမ်းဆက်နေတာမျိုး၊ တစ်ကြိမ်မဟုတ်တစ်ကြိမ် တိုးနေရတာပဲဟာ။ ကျွန်တော် အလုပ်သွားပြီပဲတော့မယ်”

“ဟာ! ကိုကြီးပြီးသွားပြီလား။ ဒီမှာ မာမီ ပူတင်းဖုတ်ပြီး လာပို့တာ စားပါဦး”

သူ မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီး ခုံရွှေလိုက်စဉ် ရောက်လာသည့်ကောင်မလေးကြောင့် စိတ်ရှုပ်ရပြန်ပါ၏။ စောစောစီးစီး ပြဿနာလာရှုပ်ပြန်ပြီလေ။

“ငါ အချို့မကြိုက်ဘူး”

“ကိုကြီးကလည်း သဲ စေတနာနဲ့လုပ်လာပြီး ကျွေးတာကို၊ တစ်စွန်းလေးပဲဖြစ်ဖြစ် စားပါကွာ”

“ကျစ်! မကြိုက်ပါဘူးဆိုနေမှ ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူ့မျက်နှာတည်ပြီး လေသံမာမာဖြင့် ပြောပေမယ့် သူမက သူ့လက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲကိုင်လိုက်လေ၏။ ပြဿနာပဲ။ အလုပ်သွားတော့ပါမယ်ဆိုနေမှပဲ။

“တစ်စွန်းပဲလေ ကိုကြီး... နော်၊ သဲ ခွံ့ကျွေးမယ်လေ”

“ကျွတ်! ငါမစားချင်ဘူးလို့ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ”

“စားလိုက်ပါ၊ ယားကြီးရယ်၊ ကလေး ကျေနပ်အောင်”

“ကိုကိုမစားရင် ငါစားမယ်ဟေ့၊ သဲရေ။ ဒီလောက်တောင် ခွံ့ကျွေးချင်နေတာ၊ ကျွေးစမ်း”

ညီညီက ခုံရွှေပြီး မတ်တပ်ရပ်လိုက်လေ၏။ ကြည့်စမ်း! ချာတိတ်မလေးက သူ့ကိုစေတနာဖြင့် ကျွေးချင်တာကို ဒီကောင်က ကြားဖြတ်ပြန်ပြီလေ။ သူနဲ့ပတ်သက်လာတိုင်း ဒီလိုကဖျက်ယဖျက်အလုပ်ပဲ ဒီကောင်လုပ်နေဦးမှာပဲလား။

“အာ... ကိုကိုကို ခွံ့ချင်တာမှမဟုတ်တဲ့ဟာ၊ သဲကတိုကြီးကိုခွံ့ချင်လို့ပါဆို”

“ဟ! သူမှမစားချင်တာလေကွာ”

“ကဲပါ... သားကြီးရယ်၊ ညီမလေးစေတနာကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ တစ်စွန်းလောက်ပဲ စားလိုက်ပါ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၃၄ နိမိတ် မေသဒ္ဓါမောင်

ကဲ! ဖေဖေက လမ်းဖွင့်ပေးနေလေပြီ။ ဒါကိုမှ သူက မလျှောက်တတ်ရင် ညံ့ရာကျတော့မှာပေါ့။ ကောင်းပြီ ညီညီဦး ရေ၊ မင်းထက် ထမင်းအရင်စားခွင့်ရခဲ့တဲ့ငါလိုလူက မင်းထက် အစစအရာရာ အမြဲခြေတစ်လှမ်း သာနေစေရမှာအမှန်ပါပဲ။

“ကဲကဲ! ခွံကွာ... ခွံ”

သူခေါင်းငုံ့လျက် ပါးစပ်ဟလိုက်တော့ ချာတိတ်မ၏ မျက်နှာက မှိုရသလို ဝင်းပသွားလေ၏။ ပြီးနောက် ပူတင်းကို ဖွန်းဖြင့်ဖဲ့ကာ သူ့ကိုကရတစိုက် ခွံကျွေးလေသည်။ ညီညီမျက်နှာ အနည်းငယ်တည်သွားပါ၏။ သူ ဤသို့စားလိမ့်မည်ဟု ထင်မထား တာကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ ဒါတော့ ငါလည်းမတတ်နိုင်ဘူး ညီညီ။

“ကျေနပ်ပြီလား”

“ကျေနပ်ပြီ”

“ကျွန်တော်သွားပြီ ဖေဖေ”

“ဟိ! ဟိ!”

အိမ်ရှေ့မှ ကားဟွန်းသံကြောင့် သူ တွန့်ခနဲဖြစ်သွားပါ၏။ ဒီဟွန်းသံကို သူ ကောင်းကောင်းကြီးမှတ်မိနေတာပါလေ။ ရနံ့ကတော့ ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး ရောက်လာပြန်ရတာပါလိမ့်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘယ်သူလဲ သား”

“ရနံ့ကားသံ ထင်တာပဲ”

ကောင်မလေးခေါင်းက ဆတ်ခနဲလှည့်လာလေ၏။ သူ ထွက်လာသည့်နောက်မှာ ကပ်လိုက်လာသည့်ချာတိတ်မကြောင့် သူ စိတ်တိုလာပါ၏။ ဘယ်နှယ်! အလုပ်သွားမယ့်သူနောက်ကို လိုက်လာတာပါလိမ့်။

“သွားစို့လေ အစ်ကို၊ ကားယူတော့မှာလား”

“မယူသေးပါဘူး”

“ရနံ့ကားကို မောင်းကြည့်လိုက်လေ၊ လာ”

ရနံ့ ကားပေါ်မှဆင်းပြီး သူ့ကိုနေရာဖယ်ပေးလိုက်စဉ် ချာတိတ်မက သူ့လက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲဆွဲလိုက်လေ၏။

“ဟာ! အလုပ်သွားတော့မယ်ဆိုမှ ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဝယ်”

“သူက ဘယ်သူလဲ ကိုကြီးရဲ့”

“ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် မင်းအပူလား”

“သိချင်လို့မေးနေတာ ပြောပြမှပေါ့ ကိုကြီးရဲ့”

“ကျွန်! စပ်စပ်ယှက်ယှက်ကွာ၊ ဖယ်လို့ဆို”

ရနံ့ရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေပုံကြောင့် ရနံ့ ပြုံးလိုက်လေ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူ့အခြေအနေကိုများ လှောင်ချင်နေပြီလား။ ဒီလိုမိန်းကလေးတွေနဲ့ ရုန်းရုန်းရုန်းရုန်းဖြစ်နေတာ ဟိန်းဇေယျာဘဝမှာ တစ်ခါမှမရှိတာအမှန်ပါလေ။

“တို့က အစ်ကိုနဲ့အလုပ်အတူတူလုပ်နေတဲ့သူပါ ညီမလေးရဲ့”

“ဒါဆို ရှင်က B.E ဘွဲ့ရလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ တို့က G.T.C ဆင်းပါ”

ချာတိတ်မလေးက နှုတ်ခမ်းကွေးတက်ကာ ပြုံးလိုက်လေ၏။ ကြည့်စမ်း! ရန်ကုန်ကိုများ အထင်တသေးနဲ့ မတူမတန်သလို Style မျိုးနဲ့ ဆက်ဆံနေပုံပါလား။



“ဒီဘွဲ့လေးနဲ့များ ကိုကြီးရဲ့တွဲတက်လို့ ပြောရတယ်လို့”

“သဲသိမ့်သိမ့်သက်”

“ဘာလဲကွာ”

“ရန်ကုန် မင်းထက်ကြီးတဲ့ အစ်မအရွယ်ကွာ”

“အိုး! သဲက တစ်ဦးတည်းသောသမီးပါ ကိုကြီးရဲ့။ ဘာအစ်မမှ သဲမှာမရှိဘူး”

“ကျစ်! ကိုယ့်ထက်အကြီးကို လေးစားတတ်ဖို့ ပြောနေတာကွာ။ မင်းက အခုမှ နည်းပညာကျောင်းသူအဆင့်ပဲ ရှိသေး

တာ။ ရန်ကုန် ဘွဲ့ရပြီးသား။ မင်းထက် လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်တဲ့အနေအထားရှိနေတဲ့လူတစ်ယောက်ကို အသက်အရရော ဝါအရပါတလေးတစားဆက်ဆံပါ”

“ဘာဆိုလို့ အဲဒီလိုပြောရမှာလဲ ကိုကြီးရဲ့၊ မလုပ်နိုင်ဘူး”

“ကျစ်! တော်တော်ခက်ပါလား။ မင်းကို ဒီလောက်ခေါင်းမာလိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားဘူး”

“နေပါစေ အစ်ကို၊ ကလေးအရွယ်ပဲဟာ”

“ရှင်၊ သဲကိုကလေးဆိုပြီး မနိမ့်ပါနဲ့၊ မကြိုက်ဘူး”

ကျွတ်! အတော်ပြဿနာရှာတဲ့ ချာတိတ်မပါပဲလား။ ရန်ကုန်ကို သူ့အားနာနေမိပေမယ့် ထိုချာတိတ်မကတော့ဖြင့် ရန်ကုန်ကို စူးခဲ့ရဲစိုက်ကြည့်နေတာလေ။

“တော်သင့်ပြီ သဲသိမ့်သိမ့်သက်၊ ငါ့ညော်သည်ကို မင်းမချေမင်ဆက်ဆံစရာ ဘာမှမရှိဘူး”

“ကိုကြီး”

“သူ့ကိုယ်စား ကိုယ်ပဲတောင်းပန်ပါတယ် ရန်ကုန်၊ ကလေးမို့ ငွေမယူပါနဲ့”

“ရပါတယ် အစ်ကို”

၁၃၈ နိမိတ် မေသဒ္ဓါမောင်

“ကိုကြီးနော်၊ ဘာမှတောင်းပန်စရာမလိုဘူး။ သဲပြော
တဲ့စကားထဲမှာ ဘာတစ်လုံးမှ တင်တင်စီးစီးမပါသေးဘူး”

“မင်းနဲ့ အလာပ သလာပ ပြောဖို့ ငါတို့မှာ အချိန်မရှိ
ဘူး။ သွားဖို့ ရနဲ့”

“ကိုကြီး”

သူက ရနံ့လက်မောင်းကိုကိုင်လျက် ကားပေါ်တက်စေ
ကာ မောင်းသူထိုင်နေရာဘက်ကို သွား၍တက်လိုက်စဉ် ဟိုချာ
တိတ်မတစ်ယောက် ဒေါပွဲလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

“ဒီချာတိတ်မလေး လူကြီးတွေ အလိုလိုက်တာနဲ့ ပိုမို
ဆိုးလာသလိုပဲ”

ရနံ့က သူ့ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ပြုံးပြလိုက်ပါ၏။ ဆိုး
တယ်ဆိုတာထက် ပိုသာတဲ့ ဝန်တိုမှုတွေကို အစ်ကိုမြင်ပါရဲ့လား။
မိန်းကလေးအချင်းချင်းသာ နားလည်နိုင်တဲ့အခြေအနေမျိုးပါလေ။
အစ်ကိုအပေါ် ပိုသာတဲ့သံယောဇဉ်တွေနဲ့ သဲသိမ့်သိမ့်သက်ဘက်
က တစ်ဖက်သတ်ဖြစ်တည်နေတာကို အစ်ကိုမြင်သာအောင် ရနံ့
တယ်လိုပြောရပါ့မလဲ အစ်ကိုဟိန်းဇေယျာ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၂)

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး တနှံ့နှံ့ငိုနေတာလဲ”

တစ်နေ့လုံး ထမင်းမစားဘဲ အခန်းထဲအောင်းနေတာ
တဲ့။ စာမေးပွဲဖြေတုန်းကတော့ ဒီသူမရဲ့ရယ်သံနဲ့ ဆူညံခဲ့ရတဲ့
အိမ်က အခုတော့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတာလေ။

“သမီး.. သဲသဲ”

တံခါးကိုအသာခေါက်လျက် ခေါ်ပေမယ့် အထဲက ပြန်
ထူးမလာပါလေ။ မနက်အစောကြီးတုန်းကဖြင့် မမကို ပူတင်းဖုတ်
ပေးပါဆိုပြီး အတင်းပူဆာသံ ညံ့ခဲ့ပါလျက် အခုညမှာတော့ ဒီ
လိုဖြစ်နေတာလို့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၄၀ နိမိတ် မမသဒ္ဓါမောင်

“သမီးရယ်၊ တီလေး ပြန်ရောက်တာ တံခါးဖွင့်ပါဦး”
တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ပါလေ။ အိမ်ကကောင်မလေးတွေပါ
မက၊ မအေဖြစ်သူ လာခေါက်တဲ့တံခါးကိုတောင် ဖွင့်မပေးတာ
အဒေါ်ဖြစ်သူ သူမ လာခေါက်တာရော ဘာမှမတုံ့ပြန်ဘူးလား။

“သဲ၊ တီလေးနဲ့စကားပြောရအောင်လေကွယ်”

“ပြောချင်ဘူး”

‘ဘူး’နောက်မှာ တုန်နေတဲ့ရှိုက်သံက ဤကလေးမ ငို
နေမှန်းသိနေတာလေ။ ဟိုဘက်အိမ်က ပြန်ရောက်လာကတည်း
က တစ်နေ့လုံး အခန်းအောင်းနေသတဲ့လား။

“သဲရယ်၊ ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် တံခါးဖွင့်ပေးပါ။ သမီး
နေကောင်းရဲ့လား စမ်းပြီးရင် တီလေး ပြန်ထွက်ပါမယ်”

“လူက နေကောင်းတယ် တီလေးရဲ့”

ဟော! လူက နေကောင်းတယ်ဆိုတော့ စိတ်က နေ
မကောင်းဘူးပေါ့လေ။

ဘယ်လိုလဲ သဲရယ်၊ လူကြီးတွေ စိတ်ပူအောင် မလုပ်
ချင်ပါနဲ့လား။ တီလေးလည်း ရင်တွေပူနေပြီလေ။

“စိတ်က မကောင်းဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လားသမီး”

“ရင်ထဲမကောင်းတာပါ တီလေးရ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“တံခါး ခဏလေးဖွင့်ပါလား သမီးရယ်”

ရှုပ်ခနဲခြေသံကြားလိုက်ရတာမို့ ထလာပြီမှန်း သိလိုက်
ပါတ်။ သဲက ခပ်ဆိုးဆိုးကလေးလေးမှမဟုတ်တာဘဲ၊ ချောမေး
ချောပြောရင် အကုန်ဖွင့်ပြောတတ်တဲ့သူပါလေ။

ကလစ်ခနဲ Lock ဖွင့်သံနှင့်အတူ တံခါးဟသွားပါတ်။
မျက်နှာက ငိုထားသဖြင့် မျက်ခွံတွေ မို့အစ်ဖောင်းနေလေသည်။
ရင်ထဲ အတော်လေး ထိထိခိုက်ခိုက်ခံစားနေရတယ်ထင်ပါရဲ့။

“တီလေး ဝင်ခဲ့မယ်နော်”

ခေါင်းကိုအသာညိတ်ပြသဖြင့် အခန်းထဲဝင်လိုက်ပါတ်။
ထက်၊ အခန်းထဲရောက်စဉ် သဲက အခန်းတံခါးကို Lock ချ
လိုက်လေ၏။ ဘယ်လိုလဲ၊ မမတို့ကိုမသိစေချင်တာ သေချာပါ
ရောလား။

“ကဲ... ပြော”

“ဘာပြောရမှာလဲ”

“ရင်ထဲမကောင်းတဲ့အကြောင်းကို ပြောတာလေ”

“မပြောချင်ပါဘူး”

မျက်နှာက စုပုပ်သွားပြန်လေ၏။ အမြဲရယ်ပြီး ပျော်ရွှင်
နေတတ်သည့်ကလေးတစ်ယောက်ကို မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျ

ရွှေပဒေသာစာပေ

အောင် မည်သို့သောအကြောင်းအရာကများ ဖြစ်တည်စေတာပါလိမ့်။

“မပြောရင် သမီးရင်ထဲ ကျိတ်ခံစားနေရမှာပေါ့ သဲရဲ့။ တီလေးကို အဒေါ်လိုထက် သူငယ်ချင်းလို သမီးသဘောထားတာမဟုတ်လား။ ဒီအဒေါ်ကိုမှမပြောရင် သမီး ဘယ်သူ့ကို ရင်သွားဖွင့်လို့ရပါ့မလဲ”

မျက်ရည်က ပေါက်ခဲနေကျပြန်လေ၏။ အင်မလွယ်တတ်တဲ့ကလေးက ရှိုက်တောင်ရှိုက်တတ်နေပြီလေ။

“ဒီနေရာက... ဒီနေရာက နာတယ် တီလေးရဲ့။ နာတယ်”

ရင်ဝကို သုံးလေးချက်ထုပြပြီး ထက်ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်တာမို့ ခပ်တင်းတင်းလေး ပွေ့ပိုက်လိုက်ရပါ၏။ တကယ်ပဲ ရင်နာနေရှာတာပါလား။ အဲဒီလိုရင်နာရမှာစိုးလို့ ဒီလိုမျိုး အသည်းအက်မှာစိုးရိမ်လို့ ဘယ်သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုမှ မချစ်မိခဲ့တာပါ။ အချစ်ဆိုတဲ့အရာကို ထက် လက်မခံဖြစ်ခဲ့တာလေ။

အခုတော့ ထက် မခံစားချင်တဲ့ဝေဒနာဆိုးက ထက်ရဲ့တူမလေးဖြစ်တဲ့ သဲဆီကိုမှ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီးဝင်လာရတယ်လို့။ ဘယ်လိုလူကများ သဲရဲ့နှလုံးသားနုနုလေးကို ဆွဲကိုင်

လှုပ်နိုင်စွမ်းရှိခဲ့ပါသလဲကွယ်။

“သဲ”

“သူ့မှာ... သူ့မှာ... ချစ်သူရှိနေပြီထင်တယ်”

“ဘယ်သူ့ဆီမှာလဲ”

“ကို... ကိုကြီး”

အလို! ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပါပဲလား။ သူ့ကိုမှ ထက်တူမလေးက စိတ်ဝင်စားနေရတယ်လို့။ သဲရယ်၊ သက်တူရွယ်တူမဟုတ်ပါဘဲ ကိုယ့်ထက်အသက်ကြီးတဲ့အရွယ်ကိုမှ ဘာကြောင့် စိတ်ကူးယဉ်ရပါသလဲ။ ရင်မောရပါ။

“ဟုတ်လို့လား သဲရယ်”

“ဟုတ်တယ် တီလေးရဲ့။ ရနံ့တဲ့။ သူ့လေဒီလေးကို နည်းနည်းမှအထိမခံဘူး။ လူရှေ့သူရှေ့ကြီးမှာ အားမနာတမ်း သဲကိုငေါက်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့။ ဒီကဖြင့် စေတနာတွေ ရေစီးတင်းပြိုလိုက်ပြီး မုန့်တွေသွားကျွေးတာ၊ လူကိုနှစ်ပြားမတန်အောင် ပြောလိုက်တာ။ အဲဒီမိန်းမရဲ့ရှေ့မှာ အအော်ခံရတာ အနာဆုံးပဲသိလား”

ရှိုက်ပြန်ချေပြီ။ ‘ရနံ့’တဲ့လား။ နာမည်လေးကိုက ဆွဲဆောင်မှုရှိနေမှတော့ လူလည်း အတော်ကိုလှမှာအမှန်ပါပဲ။ သူ

လိုလူက ဘယ်လိုမျက်စိနဲ့ မည်သို့သောမိန်းကလေးကို ရွေးချယ်
လိုက်တာပါလိမ့်နော်။

“သေချာလို့လား”

“သေချာတယ်။ အဲဒါကြောင့် သဲကိုအပြောမခံတာပေါ့
တီလေးရဲ့။ ခါတိုင်းလည်း သူ့လက်ကို သဲချိတ်တာပဲဟာ။ အဲဒီ
မိန်းမရှေ့ကျ သဲလက်ကိုဖြုတ်ချတယ်လေ။ ပြီးတော့ အဲဒီမိန်းမ
လက်မောင်းကိုတောင် ကိုင်ပြလိုက်သေးတာ တီလေးရဲ့။ သိပ်
မုန်းဖို့ကောင်းတာပဲ”

“သူ့ကိုလား”

“သူ့ကိုမဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုမိန်းမကိုပြောတာ”

“ကျွတ်! သမီးကလည်း အဲဒီမိန်းမဆိုပြီးမပြောနဲ့လေ။
ရှိုင်းရာကျမှာပေါ့”

“မသိဘူး၊ ပြောမှာပဲ။ ပုံစံကိုက ကလန်ကလားနဲ့။ မိန်
ညောင်ညောင် မဲကျွတ်ကျွတ်ရုပ်ကို ဘယ်လိုကြည့်ပြီး မျက်စိ
ကျတယ်မသိဘူး။ ဆံပင်တိုတိုညှပ်ထားတာကိုက တကယ့်ကို
အချော်တကောက်ရုပ်”

“ဘာလဲဟဲ့၊ အချော်တကောက်”

“အခြောက်ကိုပြောတာလေ တီလေးရဲ့၊ ဒါလေးတောင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဆသိဘူးလား”

စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည့်ကြားမှ ကျိတ်ပြုံးမိလေ၏။
မုန်းတယ်ဆိုမှတော့ သဲမျက်စိရှေ့မှာ ဒီကောင်မလေးက လှတ
တေဘယ်ဖြစ်တော့မှာလဲ။ သူ့ကိုယ်တိုင် ညှိသူမို့ ညှိညက်ညက်
အသားအရေမျိုးနဲ့ကောင်မလေးကိုပဲ ရွေးတာထင်ပါရဲ့။

“သဲ ကြည့်မရပေမယ့် သူကချစ်လို့ရွေးခဲ့တာလေကွယ်၊
မုဒိတာပွားမှပေါ့”

“အို! ဘာကိစ္စ မုဒိတာပွားပေးရမှာလဲ၊ မပွားနိုင်ပေါင်။
အမြင်ကပ်ပါတယ်ဆိုနေမှ ဘာကိုကြည့်ပြီးကြိုက်လဲဆိုတာ မသိ
တော့ပါဘူး။ မျက်နှာက သဲလို ပြည့်ဖောင်းဖောင်းလေးလည်း
တုတ်။ Body structure ကလည်း ထန်းပင်ကို အဝတ်ပတ်
အားသလို ငှပ်ဖြောင့်ဖြောင့်ရယ်။ သဲကိုကြည့်ပါလား၊ ဒီလောက်
ထုတဲ့ခန္ဓာကိုယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေက နှင့်ပေါင်တံက Inter-
national Model တွေလိုပဲ စင်းနေအောင် လှတယ်ဆိုလို့ Shot
pants တွေ ထည်လဲဝတ်တာလည်း အလကားပဲ”

မျက်ရည်တိုက် ဘယ်ပျောက်သွားချေပြီမသိ။ ကိုယ်ခန္ဓာ
တို့ တစ်ပတ်လှည့်ပြကာ စဉ်ဆက်မပြတ်ပြောနေသည်က နှိုင်း
ချဉ်စကားတွေချည်းသာ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ထက်တူမို့ အပိုပြော

ရွှေပဒေသာစာပေ

တာမဟုတ်ပါလေ။ သဲက တကယ့်ကို ဖူးဖူးရွှေလေး ငယ်နုလှပနေတဲ့ အရွယ်ကောင်းလေးပါပဲ။

“ဒီခါးလေး တစ်ထွာဖြစ်ဖို့ ဒီရင်လေး ချိန်နိုင်ဖို့ ဒီတင်လေး ကားစွင့်နိုင်ဖို့ နေ့စဉ် Body Beauty ကစားထားသမျှ ဘာလုပ်ရတော့မှာလဲ”

“ဪ၊ သမီးရယ်၊ သူတစ်ယောက်တည်း ယောက်ျား ဖြစ်တာမှမဟုတ်တာဘဲ”

“အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ တီလေးရဲ့၊ သဲဘော်ဒါတွေထဲမှာလည်း ယောက်ျားပီသတဲ့ကောင်တွေ တစ်ပုံကြီးပါ။ ဒါပေမဲ့ မတူဘူး၊ တူကိုမတူတာ”

ဟုတ်တယ်၊ ဒါကို ထက်လည်း ဝန်ခံချင်ပါတယ်လေ။ ထက်တွေဖူးသမျှ အမျိုးသားတွေထဲမှာလည်း သူနဲ့တူတဲ့သူရယ်လို့ ရှိမှမရှိတာကိုး။ ထက်ကိုမြင်ရင် ရောချင်တာ၊ ဖော်ရွေချင်တာတွေများပြီး စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ပြောလေ့ရှိကြသလောက် သူက မျက်နှာထားမာပြီး အနေတည်တာကို လက်တွေ့မြင်နေရတာမဟုတ်ပါလား။

“စတွေ့တုန်းကတော့ အမြင်ကပ်တယ်ဆို”

“အင်း၊ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီတုန်းကတော့ သဲကို သူက

အဖက်မတန်သလိုမျိုး ဆက်ဆံခဲ့တာကိုးလို့”

အခုရော ဘာများထူးလို့လဲ၊ သဲအပေါ် ကြင်ကြင်နာနာ ပြောဆိုတာများ ရှိလို့လား။ ဒါကို ဒီကလေးမ ရဂုဏ်ထားမိသလိုပါပဲလေ။

“ညီညီကိုလည်း မေးကြည့်ပါဦး သဲရယ်၊ သူနဲ့ အဲဒီဘယ်သူ”

“ရနံ့လေ၊ ရနံ့၊ ဒီမိန်းမနာမည် မပြောချင်ပါဘူးဆိုနေမှပဲ”

“အေး၊ အဲဒီရနံ့နဲ့ တကယ်တွဲနေတာမှဟုတ်ရဲ့လား။ သေချာရဲ့လားလို့”

“အဲဒီမိန်းမကတော့ အလုပ်အတူတူတွဲလုပ်နေတာလို့ ပြောတာပဲလေ။ ကျစ်! အောက်လိုက်တာကွာ၊ အဲဒီ G.T.I ဘွဲ့ ပါမ္ဘာလေးကို ဘာမက်စရာများရှိလို့လဲ။ ရှာချင်းရှာ ဘွဲ့တူဖြစ်တူ ရှာပါလားလို့”

“သဲလည်း အခုမှကျောင်းသူပဲ ရှိသေးတာလေကွယ်”

“အို! အချိန်တန်ရင် B.E တွေ M.E တွေ ရမှာပေါ့ တီလေးရဲ့၊ မဟုတ်ဘူးလား။ သူ့မှာသာ ဦးနှောက်ရှိရင် ဒီလိုတွေးမှာပေါ့။ အလကားလူကြီး၊ ဦးနှောက်မရှိတဲ့လူကြီး”

ပြုံးမိပြန်၏။ ကလေးတွေစိတ်ကို လိုက်မမီပါလားနော်။ အခုပဲ ငို၊ အခုပဲ စကားတွေပြော၊ ဟော! အခုလေးတင် သူ့ကို အမြင်ကပ်ပြီး ပြောနေပြန်တာလေ။ အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုး လဲကွယ်။

“သူက ဦးနှောက်နဲ့မရွေးဘဲ နှလုံးသားနဲ့ရွေးတာပဲဖြစ် မှာပေါ့ သမီးရဲ့”

“နှလုံးသားနဲ့ရွေးတာ? မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အဲဒီမိန်းမအပေါ် နှစ်လိုစွဲမက်တဲ့အကြည့်မျိုးနဲ့ကိုကြီးမှ မကြည့်တဲ့ဟာ”

“အဲဒါဆို သူတို့ချစ်သူမဟုတ်ကြသေးလို့ပေါ့ သဲရဲ့”

“ဟင်း... ရင်ကြီးရယ်၊ မော့ပါ။ မသိတော့ဘူး တိလေး ရယ်၊ သဲခေါင်းထဲမှာ ကိုကြီးအပေါ်ချစ်တာတစ်ခုတည်းပဲ ရှိတော့ တယ်”

ဖက်လုံးကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်လိုက်ပြီး အိပ်ရာထက် ပစ်လွဲချလျက် မျက်စိစုံမှိတ်ထားသည့်တူမတော်ကို ထက် ငေး သာကြည့်နေမိတော့၏။

ကြွေးကြော်ချေပြီကော။ သဲသိမ့်သိမ့်သက်က ဟိန်းစေ ယျာကို ချစ်နေပြီတဲ့လေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၃)

ကားအနီရဲရဲလေးကို စက်စမ်းရင်း သူ့နှာခေါင်းရှုံ့လိုက် ဖီလေ၏။ မျက်စိထဲ စူးလိုက်တာနော်။ သူက အရောင်ဆို ခပ် နှိုင်းမှိုင်း ခပ်ဖျော့ဖျော့မျိုးကိုသာ သဘောကျတာလေ။ ခပ်မှိုင်း နှိုင်းဆိုလို့ ရနံ့ နေ့စဉ်ရွေးဝတ်သမျှ Colour တိုင်းဟာ သူ့မျက်စိ ထဲ ကျိန်းတယ်ရယ်လို့ တစ်ကြိမ်မှမရှိတာကိုး။

“ကိုကိုကားစမ်းရင် ကျွန်တော့်ကိုလိုက်ပို့”

“ဘယ်ပို့ရမှာလဲ”

“ဟာ! သင်တန်းပေါ့”

“မင်းသင်တန်းကို ငါမှမသိတာ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်သွား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကိုကိုကလည်းဗျာ”

“မင်းမှာလည်း ကားရှိတဲ့ဟာပဲ၊ မောင်းသွားပေါ့”

“ကျွန်တော့်ကားက Date out နေပြီဗျာ ကိုကိုကားက အမှိုက်စားလေး”

ကြည့်စမ်း! သူ့ထက်အရင် ကားစီးခွင့်ရပါလျက် အခု သူ့အတွက် ဖေဖေဝယ်ပေးထားတဲ့ကားကိုမှ လုချင်နေသတဲ့။ အဲဒါပဲ၊ အငယ်ဆိုတာ အကြီးတွေကိုငိုလ်ကျဖို့ လူဖြစ်လာတယ် ဆိုတာ မှန်နေတာလေ။

“ကိုကိုမမောင်းချင်ရင် ကျွန်တော်မောင်းမယ်လေ၊ သော့ ပေး”

“ဘာကိစ္စပေးရမှာတုန်း၊ ဒါ မင်းကားမှမဟုတ်တာ”

“ကိုကိုကလည်းဗျာ၊ တစ်ခါလေးပဲ စမ်းမောင်းကြည့် မလို့ပါ။ ကပ်စေးကလည်း နည်းပါ”

တောက်!... ဒင်းတော့ မလွယ်ပါဘူး၊ သက်မဲ့ကားကို တောင် အသစ်မြင်တာနဲ့ အဟောင်းကိုပစ်ချင်နေတာလေ။ လူ ဆိုရင်ကော ရည်းစားတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထားရင်တော့ အခက်ပါပဲ။

“ညီအစ်ကိုတွေ ဘာဖြစ်နေကြပြန်ပြီလဲ”

“ဒီမှာမေမေရာ၊ သားက ကိုကိုကားကို ဒီတစ်ရက်လေး ပဲ အစမ်းမောင်းကြည့်မလို့ဆိုတာ ပေးမမောင်းဘူး”

“ဟေ့ကောင်! မင်း မေမေကိုမချွန်နဲ့ကွ။ ငါ့ကို ဖေဖေ ကားဝယ်ပေးတာ မင်းမကျေနပ်ရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော၊ ရ တယ်။ ဖေဖေမဝယ်ပေးလည်း ငါ့ပိုက်ဆံနဲ့ငါ ဝယ်စီးနိုင်တယ် ကွ”

“ဟယ်! သားရယ်၊ ပြောနေလိုက်တာ ရန်သူကြီးကျနေ တာပဲ။ ညီလေးက သားကိုစနေတာပါ။ တကယ်ပြောနေတာမှ မဟုတ်တာ။ သားလေးကလည်း ကိုကိုမကြိုက်တာ မလုပ်ရဘူး လေ”

“ဒါလေးပဲ ပြောမိတာပါဗျာ”

မေမေ ကြားဝင်ရှင်းပေးတာမို့ သူ့ကားအနီးမှ ညီညီ နောက်ဆုတ်သွားတော့၏။ ချော်လဲရောထိုင်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲဖြစ် မယ်ထင်ပါရဲ့။ တကယ်မောင်းချင်လို့ သူ့ဆီက သော့တောင်းနေ တာမှန်း မျက်လုံးကိုစိုက်ကြည့်ရုံနဲ့ သိနိုင်တာလေ။

“တောက်!”

သူ တက်ခေါက်ကာ ကားစက်နှိုး၍ မောင်းထွက်ခဲ့ပါ ၏။ ဒေါသကြောင့် ခြံဝရောက်စဉ် ကားရှိန်လျှော့ဖို့မေ့ပြီး ကားကို

အကြမ်းပင်ကွေ့ကာ လမ်းပေါ်တက်လိုက်စဉ် လူရိုက်တစ်ခုကို မည်းခနဲတွေ့လိုက်ရသဖြင့် အလန့်တကြား ဘရိတ်ဖမ်းအုပ်လိုက် ရလေသည်။

“ဟာ!”

“အမယ်လေး!”

တိုက်မိသွားတာလား၊ ပွတ်မိသွားတာလား သေချာမသိ ပေမယ့် ပုံခနဲလဲသွားသည်လူ၏ အာမေဇွတ်သံက အမျိုးသမီး တစ်ဦးဖြစ်မှန်း သူသိလိုက်ပါသည်။ ကားတံခါးကိုအမြန်ဖွင့်ပြီး ဆင်းကာ လမ်းဘေးမှာလဲကျသွားသည့် အမျိုးသမီးကို သူအမြန် ပွေ့လိုက်ပါ၏။

ဆံပင်ရှည်တွေကို ဖယ်ရှားလိုက်စဉ် မြင်လိုက်ရသည့် မျက်နှာကြောင့် သူ ထူပူသွားမိတော့၏။ ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒေါက်တာ့ ကိုမှ သူ ကားတိုက်မိရတယ်လို့။

“ဒီမှာ ဒေါက်တာ... ဒေါက်တာ... သတိထားပါဦး ဒေါက်တာ”

မေးစေ့လုံးလုံးလေးကိုကိုင်၍ သူခေါ်ပေမယ့် မထူးပါ လေ။ ကော့ရွန်းလုပ်လွန်းသည့်မျက်တောင်ရှည်တို့က ပွင့်မှမပွင့် တာကိုး။

“ဒေါက်တာ”

“အင်း”

နှုတ်ခမ်းထက်မှ ခပ်သဲ့သဲ့ညည်းသံကြောင့် သူအားတက် သွားမိပါ၏။ တော်ပါသေးရဲ့၊ သတိပြန်လည်လာပေလို့ပဲ။

“သတိရလာပြီလား၊ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ၊ ဘယ်နှာ သွားသေးလဲဟင်”

“ကိုဇေယျာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော်ပါ၊ ကျွန်တော့်ကားနဲ့ ဒေါက် တာ့ကိုများ”

“ဟင့်အင်း၊ မတိုက်မိပါဘူး၊ ရုတ်တရက် ဗြဲနဲ့ခနဲမြင် လိုက်ရလို့ လန့်ပြီး ခြေဒေါက်လဲသွားတာပါ။ ကျွတ်! ကျွတ်!”

ခြေမျက်စိနေရာကိုကိုင်၍ ညည်းလိုက်တာမို့ သူအားနာ သွားရပါ၏။ သေစမ်း! ဟိန်းဇေယျာ၊ အမျိုးသမီးတွေနဲ့မပတ် သက်ချင်ပါဘူးဆိုမှ ခုတော့ မိန်းကလေးသုံးယောက်က သူ့ဝန်း တွင်မှာ မကြာခဏပေါ်လာတတ်တာလေ။

“ထလိုရလားစမ်းကြည့်ပါဒေါက်တာ၊ မရရင် ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်”

“မဟုတ်တာ ကိုဇေယျာရယ်၊ သွားစရာရှိတာသွားပါ။

ထက်က ရပါတယ်”

“သွားစရာရှိလို့ ထွက်လာတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒေါက်တာ
ရဲ့။ ကျွန်တော် ကားစမ်းမောင်းကြည့်တာပါ။ ညီညွှန်သိမ်းသိမ်း
ပြီး ထွက်လာရင်း အခုလိုဖြစ်ကုန်တာပဲ။ ဒေါက်တာကားရော”

“Workshop ပို့ခဲ့တယ် ကိုဇေယျာ၊ စက်နည်းနည်း
ဖောက်နေလို့လေ။ Night duty ထွက်ပြီးပြန်လာတာ၊ လမ်း
ထိပ်မှာပဲ Taxi ကိုရပ်ခိုင်းလိုက်လို့”

“အားနာလိုက်တာဗျာ”

“ရပါတယ်ရှင်၊ အိမ်နီးချင်းတွေပဲဟာ”

“ထကြည့်ပါဦး”

ထရပ်ခိုင်းနေပြီမို့ သူ့ပခုံးကိုပင် အားယူ၍ ကြိုးစားရပ်
လိုက်ပါ၏။ ခြေထောက်က မျက်ခနဲနာပြန်တာမို့ ယိုင်သွားစဉ်
သူက ထက်၏ခါးသိမ်သိမ်လေးကို ဖမ်းထိန်းလိုက်လေသည်။
အကူအညီတော့နည်းကုန်တော့မှာပဲ၊ ဒီမနက်မှ ဒီလူ၏အပွေ့အဖက်
တွေ တစ်သိကြီးခံရတော့တာလေ။

“ကျွန်တော်ပဲ ပို့ပေးပါ့မယ် ဒေါက်တာ”

“အို!”

သူက ပြောလည်းပြော၊ ထက်ကိုလည်း ပွေ့ချီလိုက်

လေ၏။ မြန်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။ ထက်က ကားနဲ့ပဲ အိမ်ကိုပြန်
ပို့မယ်ထင်ထားတာ၊ ခုတော့ သူက ထက်ကိုပွေ့ချီလျက် ခြံထဲ
သို့ ဝင်လာတာလေ။

ရင်ထဲမှာ ခြောင်းဆန်အောင် လှုပ်ရှားနေတာရော၊ ဤ
သို့ သူစိမ်းတစ်ဦးနှင့် ပွေ့ပွေ့ပိုက်ပိုက်မျိုး တစ်ခါမှမရှိဖူးတာရော
ကြောင့်ပါ ထူပူပြီး မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရဲရဲနီရဲချေပြီ။ ရင်တွေက
တအားခန်လိုက်တာနော်၊ သူကဖြင့် ဘာမှမဖြစ်သည့်နှယ် ထက်
ကို တစ်ချက်မှငုံ့မကြည့်ဘဲ လမ်းဆက်လျှောက်နေတာလေ။

“ဟဲ့! ဘယ်လိုဖြစ်လာကြတာလဲ”

“ကျွန်တော့်ကားနဲ့ တိုက်မိမလိုဖြစ်သွားတာပါ အန်တီ”

“ဖြစ်ရလေ၊ ထက်ရဲ့ကားကရော”

“လမ်းလျှောက်ပြန်လာရင်း ဖြစ်တာပါ မမ၊ ကားကို
Workshop အပ်ခဲ့တယ်”

“မသေကောင်းမပျောက်ကောင်းကွယ်၊ နင့်အစ်ကိုသိ
ရင် ဒေါပွဲတော့မှာပဲ။ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

ဆက်တီပေါ် တင်ပေးလိုက်ပြီး သူ မတ်တပ်ရပ်လိုက်
လေ၏။ အားနာမျက်နှာပူနေရပေမယ့် မမနဲ့သူ့ကို မိတ်ဆက်
ပေးဖို့တော့ လုပ်ရဦးမှာပါလေ။

“ခြေထောက်ပဲ နည်းနည်းမျက်သွားတာပါ မမရဲ့။ ထွေထွေထူးထူးမဖြစ်ပါဘူး။ ဆေးလူးပြီး ပတ်တီးစည်းလိုက်ရင် ပျောက်သွားမှာပါ”

“ဆေးခန်းသွားပြမလားဟင်”

ထက် ပြီးလိုက်မိပါ၏။ ဆရာဝန် ဆေးခန်းသွားပြတာ လောက် ရယ်စရာကောင်းတာ ဘာရှိတော့မှာလဲ။

“မလိုပါဘူးရှင်၊ နှစ်ရက်လောက် သတိထားနေရင် ပျောက်သွားမှာပါ”

“အားနာလိုက်တာများ ကျွန်တော့်ကြောင့် ဒေါက်တာ အလုပ်ပျက်ရပြီ”

“နောက်နှစ်ရက်က ထက်ရဲ့ OFF ပါရှင်။ တကူးတက အလုပ်မပျက်ပါဘူး”

“တော်သေးတာပေါ့”

“ညီညီရဲ့အစ်ကို ဟိန်းဇေယျာပါ မမ”

“ဪ၊ ဟိုဘက်ခြံက ကောင်လေးလား”

မမ တအံ့တသြဖြစ်သွားပါ၏။ ဒီအိမ်မှာ ဒီနာမည် အခု တလော ရေပန်းစားနေတာကို။ ကောင်လေးဟု တရင်းတနီး ခေါ်လိုက်၍ထင်၊ သူ့မျက်နှာ တစ်မျိုးလေးဖြစ်သွားလေသည်။

“ထိုင်ဦးလေ မောင်ဇေယျာ၊ ရောက်တုန်း စကားလေး ဘာလေး ပြောရတာပေါ့”

သူ အားနာနာဖြင့် ခုံမှာထိုင်လိုက်လေ၏။ ကဲ၊ အိမ်ထဲ က အိမ်ပြင်မထွက်တတ်တဲ့လူတော့ အခု ထက်တို့အိမ်ကို ဝင် လည်သလိုဖြစ်နေပြီလေ။

“အစန်းရေ တစ်ခုခုဖျော်ခဲ့ပါကွယ်”

“နေပါစေ အန်တီ”

သူက ထက် ‘မမ’ခေါ်သည့်အတွက် မမကို အန်တီခေါ် ရတာပင် ရှက်ကွေးရှက်ကွေးဖြစ်နေပါ၏။ ထက်က ကိုကိုနှင့်တော် စပ်၍သာ မမဟုခေါ်ရသော်ငြား အသက်က အများကြီးကွာနေ တာပါလေ။

ဖျော်ပြီးယူလာသည်က ခွားနီဖြစ်နေသဖြင့် သူ့ပြုံးမိသွား ရပါ၏။ လူကို ကလေးပဲထင်နေ၍များလား။

“အလုပ်အကိုင်အဆင်ပြေရဲ့လား မောင်ဇေယျာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အကူအညီလိုအပ်ရင်လည်း အန်တီတို့ကို အားမနာ နဲ့ ပြောပါ။ ထက်ရဲ့ကိုကိုက အဆက်အသွယ်ကောင်းတယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“သုံးဆောင်ပါ ကိုဇေယျာ၊ အစန်းရေ၊ ထက်ကို ဆေး
သေတ္တာလေး ယူလာပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

“အိမ်မှာ သမီးကတော့ အားလုံးအလိုလိုက်ထားလို့
တော်တော်ဆိုးတယ်။ မောင်ဇေယျာတို့ညီအစ်ကိုလည်း သိကြ
မှာပါ”

“အခုပဲ ညီညီကိုဒေါသဖြစ်ပြီး ကားမောင်းထွက်လာ
တာတဲ့ မမရဲ့။ ညူညီအကြောင်း မစလေနဲ့”

“ဒေါက်တာကလည်း”

“အေးပေါ့၊ နှစ်ပေါင်းကြာရှည်ခွဲနေရတာဆိုတော့ ညီ
လေးနဲ့စိမ်းနေမှာပေါ့။ အန်တီတို့နားလည်ပါတယ်။ အန်တီတို့ကို
လည်း ဦးလေးတွေ အဒေါ်တွေလိုသဘောထားပြီး ဘာမဆို ရင်
ဖွင့်တိုင်ပင်နိုင်ပါတယ် မောင်ဇေယျာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ”

တကယ့်ကို နွေးထွေးစွာကြိုဆိုခြင်းပါပဲ။ မေမေတောင်
သူ့ကို ဤသို့လေပြည်လေးနဲ့ နားဝင်အောင် မပြောဖူးတာမို့ ရင်
ထဲမှာ နွေးထွေးသွားရတာ အမှန်ပါလေ။

“ကျွန်တော် လိမ်းပေးမယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အို! နေပါစေ၊ မဟုတ်တာ”

ထက် ငြင်းဆန်ပေမယ့် သူက တကယ်ပင် ထက်ခြေ
ထောက်ကို ဆေးနာနာလူးပေးပြီး ပတ်တီးစည်းနှောင်ပေးတာများ
သေသေသပ်သပ်ပါလေ။ ရင်ခွန်စိတ်လှုပ်ရှားမှုရဲ့နောက်မှာ စိုး
ရိမ်ထိတ်လန့်မှုက ကပ်ပါလာလေ၏။

ဒီကိစ္စကို သဲ မသိရလေအောင် မမကို ထက် နှုတ်ပိတ်
ရဦးမှာကိုး။

ရွှေပဒေသာစာပေ



အခန်း (၁၄)

ရယ်သံသဲ့သဲ့ကြောင့် သူ အိပ်ပေါ်မှဆင်းခဲ့ပါ၏။ ဘယ်
အညံ့သည်များ ရောက်နေလို့ပါလိမ့်။

“ကိုကိုကြီးကို အခုပဲ မေမေခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ”

လှေကားအလယ်မှာ ဆုံသည့်ကောင်မလေးကို သူက
ဆင်းညိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ အနေကြာလာတော့လည်း ဒီမွေးစား
ညီမတွေ သူ့အပေါ် ပြောရဲဆိုရဲရှိနေပြီလေ။

“Happy Birthday to you!”

လက်ခုပ်သံတွေ ထွက်ပေါ်လာပါ၏။ ကြည့်စမ်း! ဒါ
ညီညီမွေးနေ့ကို ကျင်းပနေတာပေါ့။ သူက ဘုမသိဘမသိနဲ့ ဆင်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

လာမိရတယ်လို့။

“ကိုကြီး”

လာပြန်ပြီ ပေါက်ကျော်မ၊ ကျောင်းတွေ ပြန်ဖွင့်ပြီ။ သိပ်မတွေ့ရတော့ဘူးလို့ ထင်နေတာ အခုတော့ မျက်စိနောက် ရှဉ်းမှာလေ။

“ကိုကိုဖို့ ဘာမွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးမှာလဲ”

“ငါမှမသိတာ”

“ကြည့်! ကိုယ့်ညီလေး တစ်ယောက်တည်း ရှိတာကို တောင် နည်းနည်းလေးမှဂရုမစိုက်ဘူး။ စိတ်ပုပ်ကြီး”

ကာယကံရှင်က ဘာမှမပြောပါဘဲ ကြားလူက ဝင်ဖြော နေတာမို့ ပိုမြင်ပြင်းကပ်လာပါ၏။ အိမ်ရှေ့မှ ဝေါခနဲရယ်သံတို့ ကြောင့် ညီညီသူငယ်ချင်းတွေ ရောက်နေပြီမုန်း သူသိလိုက်မိ သည်။

“အန်တီခင် ခေါ်နေတယ်လေ”

“ငါက ဗိုက်ဆာလို့ ဆင်းခဲ့တာ”

“ကြည့်! ကိုကိုသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကိုကြီးကိုမိတ်ဆက် ပေးမလို့ပါဆို”

“မခင်ချင်ဘူး၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“သားကြီးရေ၊ ခဏကွယ်”

မေမေအသံ ထွက်လာပြီမို့ သူသက်ပြင်းကျိတ်ရှိုက်လိုက် မိပါ၏။ အဲဒီလို လူကြားထဲခေါ်ပြီး သူ့ကိုထုတ်ကြွားတာလောက် စိတ်ပျက်စရာကောင်းတာမျိုးမှ မရှိတာလေ။

“ခေါ်နေပြီ၊ လာ”

ကျစ်! လက်မောင်းကိုချိတ်ပြီး ဆွဲခေါ်နေပြန်ချေပြီ။ ဤ ကလေးမ နေထိုင်ပုံမတတ်တာနဲ့တော့ အခက်ပါပဲ။ ဒီနေ့တော့ ငါဝန်ရှည်လေးဝတ်ထားတာမို့ လုံလုံခြုံခြုံမြင်ရလို့ တော်ပါသေးရဲ့။

“အဲဒါ အန်တီသားကြီးလေ”

“ချောတယ်တော့”

“မင်းထက် အပုံကြီးခန့်တယ် ညီညီရေ”

တစ်ယောက်တစ်ယောက် ဝေဖန်သံတွေကြောင့် သူ အနေ ခက်နေသော်ငြား ဖေဖေမျက်နှာကတော့ ပြုံးလျက်သားပါလေ။ ဧည့်ခန်းမှာရှိနေသည့် လူငယ်တစ်စုက အရောင်စုံအသွေးစုံပါပဲ။ ညီညီကတော့ မွေးနေ့ရှင်မို့ အဖြူသန့်သန့်လေး ဝတ်ထားလေ ။ သူကတော့ အိမ်နေရင်း တစ်ပတ်နှစ်ပတ်စုံ ခပ်မှိုန့်မှိုန့်နဲ့ပါ လေ။

“ကိုကြီးက ကိုကိုဖို့ ဘာမွေးနေ့လက်ဆောင်မှ ပေးမလို့ပါဆို”

ရွှေပဒေသာစာပေ

မထားဘူးတဲ့ ဦးဦးရဲ့”

“လက်ဆောင်မလိုပါဘူးသမီးရယ်၊ သူညီလေးကိုသာ
Birthday kiss ပေးရင် သားငယ် ကျေနပ်မှာပါ”

“ဟေး! ဟုတ်တယ်၊ ပေးလိုက်လေ ကိုကြီး”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်”

“ဖြောင်း! ဖြောင်း! ဖြောင်း! ဖြောင်း!”

“Birthday Kiss! Birthday Kiss!”

လူငယ်တစ်စုက လက်ခုပ်သံပြိုင်တူဖြင့် တောင်းဆိုနေ
လေပြီ။ ခပ်တည်တည်လေး ငြိမ်နေသည့်ညီညီကို သူ ရှုတည်
တည်ဖြင့် ကြည့်နေမိ၏။ ဒါ တမင်သက်သက် ခွင်ဆင်တာလေး
သူလုံးဝမချစ်နိုင်တဲ့ညီကို ဒီလိုနွေးထွေးစွာဆက်ဆံဖို့ ဖေဖေတမင်
လုပ်တာပဲ ထင်ပါရဲ့။

“သွားလေ”

သဲက သူ့ကိုတွန်းလွှတ်နေပေမယ့် သူရပ်နေသည့်နေ
ရာက မရွေ့။ အဖျော်အပျက်သဘောဟု လူအများမြင်နေပေမယ့်
မိသားစုတစ်ခုလုံးက အလေးအနက်ထားနေတာကိုတော့ သူ
အလိုလိုသိနေပါသည်။ သူ့ခြေမရွေ့တာမို့ သဲက ညီညီထံရောက်
သွားပြီး ညီညီကျောကိုတွန်းကာ သူ့အနီးသို့ ပို့ပေးလေ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကဲ! သူဘာလုပ်ရမလဲ၊ မဝံ့မရဲကြည့်လိုက်သည့်ညီညီ
အကြည့်က ဖျတ်ခနဲကော်ဖောထက် ရွှေသွားပါသည်။ ဒီကောင့်
တို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက သူကြည့်မရခဲ့တာလေ။ အားလုံးတောင်း
ဆိုနေကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ သူငြင်းဆန်လိုက်ရင် ဘာတွေ
ဖြစ်ကုန်မလဲ။ ညီညီ အရှက်ရပေမပေါ့။

အသံတို့က တိခနဲတိတ်သွားလေသည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်
ယောက် ယှဉ်ရပ်သလိုပြန်နေသည့်အနေအထားမှာ ဓာတ်ယောက်
တစ်ကွဲ ကွာခြားချက်တွေကို မြင်သာနေပြီလေ။ သူက ညီညီ၊
ထွားထွား၊ ညီက ဖြူဖြူသွယ်သွယ်၊ သူက တည်တည်ခန့်ခန့်၊
ညီက ပြုံးပြုံးချိုချို၊ ညီအစ်ကိုဟု ဘယ်လိုမှမထင်ရက်စရာအချက်
တွေက သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ အများကြီးမှ အများကြီးရှိနေ
တာ အမှန်ပါပဲ။

မနာလိုမှုတွေ ပြည့်သိပ်နေခဲ့တဲ့ ရင်ထဲက ထုထည်က
ခုထိ မကျေမနပ်ပေးပါလေ။ မွေးနေ့ကိုအကြောင်းပြုပြီး ညီကိုမုန်း
နေတဲ့ သူ့ရင်ထဲက အမုန်းတွေကို ဖေဖေတို့ သင်ပုန်းချေခိုင်းနေ
တာကို။ ဆုံးဖြတ်ပေတော့ ဟိန်းဖေယျာ။

“ကိုကြီး”

လက်မောင်းကို လာကိုင်လိုက်တာကြောင့် သူ့အတွေး

ရွှေပဒေသာစာပေ

တွေ ရုတ်ချည်းပျောက်သွားပါ၏။ သတိပေးလိုက်တာလေ။ ဖျတ်ခနဲ ညီညီမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်မိစဉ် ခေါင်းငုံ့သွားတာကို တွေ့လိုက်ရပါ၏။ အလို! ဒီကောင်မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ အိုင်ဖွဲ့နေတာပါလား။

ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီညီ၊ ဘာဝမ်းနည်းစရာရှိသလဲ။ မင်းက ငယ်ငယ်ကတည်းက မိမိဖုန်နဲ့ရတဲ့ကောင်ပါ။ ငါက မိဘတွေ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေပါလျက်နဲ့ ရင်ငွေ့ဝေးခဲ့ရတဲ့ကောင်ပါ ညီညီ။ မင်းကသာ မေမေတို့မေတ္တာကို အပြည့်အဝရခဲ့ရတဲ့ကောင်ပါ။ ဒီအရွယ်ထိ နှစ်စဉ် မွေးနေ့တိုင်း မွေးနေ့တိုင်း မိဘတွေပေးတဲ့ လက်ဆောင်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့တဲ့ကောင်ပါပဲ။

ငါကတော့ 'ဖိုး'တို့'ဖွား'တို့ ပေးတဲ့လက်ဆောင်ကိုပဲ ရခဲ့ပြီး မေမေတို့ဆီက ဘာဆိုဘာမှ ငါမရခဲ့ပါဘူး။ အခု ဒီမှာ ပြန်နေမှပဲ ငါ့အတွက် ဖေဖေဝယ်ပေးတဲ့ကားကိုတောင် မင်းအရင် ဆုံးမောင်းချင်နေတာလေ။ ငါ့ကိုယ်ငါ အတော် အတ္တကြီးတယ် လို့ထင်ခဲ့ပါလျက် တကယ်တော့ မင်းကသာ ငါ့ထက် ပိုပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရနေပါလျက်နဲ့ အတ္တပိုကြီးနေတာအမှန်ပါ။

“သားကြီး! ဟိန်းဇေယျာ”

ဖေဖေက သူ့ကျောကို အသာပုတ်လိုက်လေ၏။ တောင်း

ဆိုတာလား၊ မဟုတ်ဘူး... အမိန့်ပေးနေတာပါလေ။ ညီတစ်ယောက်ကို ရင်ထဲကနေမတ္တာမပါဘဲ သူ ဤသို့ပြုမူရမှာကိုတော့ အတော်ဝန်လေးမိပါ၏။ Circumstance ဆိုတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ Condition အခြေအနေ အချိန်အခါကိုလိုက်လျောညီထွေမှာ သူ မနေတတ်ရင် သူ့ကို 'လူ'လို့ ဘယ်သူမှမြင်နိုင်ကြတော့မှာမဟုတ်ပါချေ။

ခြေလှမ်းကို ရှေ့သို့တစ်လှမ်းလှမ်းလိုက်ကာ ညီညီပခုံးကို ဖျတ်ခနဲကိုင်လျက် နားထင်နေရာကို သူနမ်းရှိုက်လိုက်စဉ် ထုတ်ခုပ်သံတို့ တဖြောင်းဖြောင်းထွက်လာလေ၏။ ရုတ်တရက် သူ့ကိုပြန်ဖက်လိုက်သည့် ညီညီလက်တံတို့က တင်းတင်းကျပ်ကျပ် သူ့ပခုံးကိုမိုလျက် ငြိမ်နေတာ အချိန်အတော်လေး ကြာသွားပါသည်။

ဘုရားရေ! ဒီကောင် ငိုများငိုနေလေသလား။

“ကိုကိုကို ညီအရမ်းချစ်တယ်”

တိုးတိုးလေး ပြောသံဖြစ်ပေမယ့် သူ့နားထဲတော့ ဗုံးထွဲသလို အကျယ်ကြီးမြည်သွားရပါတာပါလေ။ ပြဿနာပဲ၊ ဒီကောင် ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး ဤသို့ပြောလိုက်တာပါလိမ့်နော်။ သူ့အသားရုန်းတော့ ညီက သူ့ကိုပိုတင်းကျပ်စွာ ဖက်တွယ်ထား

လိုက်ပြန်လေသည်။ ရင်ဘတ်ဆီမှ တုန်ခါနေသည့်အသံကို သူ
ခံစားလိုက်ရသဖြင့် ဒီကောင် ငိုနေပြီမှန်း သူသိလိုက်ပါသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ လူတွေအများကြီးကွ၊ မင်းမရှက်ဘူး
လား”

ရယ်သံတွေ ဝေါခနဲထွက်လာကြပေမယ့် ညီက သူ့ကို
လွှတ်မပေးသေးပါလေ။ အလကားကောင်၊ လောဘကြီးကောင်၊
ဒင်းအပေါ် လူတိုင်းချစ်ကြတာတောင်မှ သူ့ဆီကချစ်ခြင်းကို ထို
ချင်နေသေးတာလေ။

“သားတို့သမီးတို့ သူငယ်ချင်းက သူ့အစ်ကိုနဲ့ ငယ်ငယ်
ကတည်းက” ဒီလိုတစ်ခါမှနေခွင့်မရခဲ့ဘူး”

ဖေဖေအသံ တီးတိုးထွက်လာပါ၏။ သူ့ကျောကို ဖေဖေ
အသာပွတ်သပ်ပေးလိုက်စဉ် သူ ညီညီကျောကို အသာနှစ်ချစ်
ပုတ်လိုက်မိသည်။ လူရှေ့သူရှေ့ မျက်ရည်ကျနေတာ မင်းမရှုတ်
ပေမယ့် ငါရှက်တယ် ညီ။ ‘ရွတ်’ခနဲ သူ့ပါးကို နမ်းရှိုက်လျှင်
ညီညီက ခွာထွက်လိုက်လေ၏။

“အာ... ဒီကောင်”

မျက်လုံးတွေ ရဲနေသေးတာမို့ ခုနဲ တကယ်ငိုလိုက်မှန်း
သူသိနေပါသည်။ ကိတ်မုန့်အနီး မီးပွတ်ဖို့ လူစုသွားစဉ် သူနောင်

ဖေးခန်းဘတ် ဝင်ခဲ့လိုက်၏။ မနက် (၁၀)နာရီထိုးနေပြီမို့ မနက်
ကတည်းက ဘာမှမစားဖြစ်သည့်ဗိုက်က ဆန္ဒပြချေပြီ။

“ဗိုက်ဆာတယ်၊ ထမင်းစားမယ်”

“ဟင်!”

ညီအစ်မနှစ်ယောက်က သူ့ကိုမျက်လုံးအပြူးသားနှင့်
ပြန်ကြည့်နေလေသည်။ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဒီချာတ်တစ်မနှစ်
ကောင် ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်။

“ငါပြောတာ မကြားဘူးလား”

“ဟို... ဟို... ထမင်းမရှိဘူး ကိုကိုကြီးရဲ့”

“ဘာ! ဒီနေ့ ထမင်းမချက်ဘူးလား”

“ချက်တော့ချက်တယ်၊ မနက်က ဆွမ်းတော်ချက်ပြီး
ပိုတဲ့ထမင်းက သမီးတို့စားလို့ကုန်သွားပြီ။ ဒီနေ့က ကိုလေးမွေး
နေမို့ ကြာဆံချက်ပဲ ချက်... ချက်...”

“တောက်! ဆာနေပါပြီဆိုမှ ထော်လော်ကန့်လန့်လုပ်
ကြပြန်ပြီ”

“ဟိုလေ၊ သမီးတို့အခုချက်ပေး”

“တော်ပြီ၊ ငါ့ဘာသာငါ အပြင်ထွက်စားတော့မယ်”

“ခဏလေးပဲ စောင့်ရမှာပါ ကိုကိုကြီးရဲ့၊ (၁၁)မိနစ်

၁၇၀ ဦး မမသဒ္ဓါမောင်

လောက်ပဲ ကြာမှာပါ”

“မစောင့်နိုင်ဘူး၊ သေမယ့်မသာဆို နင်တို့ကိုစောင့်ရတာနဲ့ ပုပ်လောက်ပြီ”

သူငါ့လိုက်တာမို့ ဟိုညီအစ်မနှစ်ကောင် ဇက်ပုသွားပါတယ်။ ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက်ရန်ပြင်လိုက်စဉ် ဝင်လာသည့် နှစ်ကောင်ကြောင့် သူစိတ်ပျက်ရပြန်ချေ၏။ လုပ်လာပြန်ပြီး ကိတ်မုန့်တုံးကို ပန်းကန်ထဲထည့်ပြီး လာခွဲပြန်တာလေ။

“ကိုကို ပါးစပ်ဟ”

“အဲဒါ မစားချင်ဘူး၊ ငါ ထမင်းပဲစားချင်တာ”

“ဟလိုက်ပါ ကိုကိုရာ၊ ညီကိုချစ်ရင် နည်းနည်းပဲစား”

လာပြန်ပြီ ဒီအချစ်၊ တော်တော်လည်း အရှက်မရှိပြောရဲတဲ့ပါးစပ်။ အနောက်ဘက်မှာ VEDIO CAMERA ဖြင့်လိုက်လာသည့် သူငယ်ချင်းတွေကြောင့် သူပါးစပ်ဟပေးလိုက်ရလေတော့သည်။ သေစမ်း! အချို့မုန်းပါတယ်ဆိုမှ။

“ဒါ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဗိုက်ဆာလို့ အပြင်ထွက်မလို့”

“ထမင်းမရှိတော့ရင် သဲတို့အိမ် လိုက်စားလေ ကိုကြီး

ရဲ့”

အတ္တဓါးခါး ဦး ၁၇၁

“မလိုပါဘူး”

“ဘာမလိုဘူးလဲ၊ လိုက်ခဲ့ပါ...လာ”

လက်ကိုပိုင်စိုးပိုင်နင်းဖြင့် လာဆွဲနေသည့်ကောင်မလေးကို သူစိတ်တိုစွာ ကြည့်လိုက်မိတော့၏။



အခန်း (၁၅)

ခေါင်းထက်ပန်ထားသည့် ကျောက်စိကလက်ဖြူဖြူလေး
တ ပြုတ်ကျလှ ခပ်လျှော့လျှော့ဖြစ်နေလေ၏။ ဤကလေးမ
သတိမထားမိလေရောသလား။

“လာပါဆိုနေ”

“ကျွန်ုပ် မလိုက်ချင်ဘူး၊ ငါ့ကိုအတော်ထင်နေလား”

“ရော်၊ ဒီကစေတနာနဲ့ ကျွေးချင်လို့ခေါ်နေတာပါနော်။
ဒီနေ့ သဲတို့အိမ်မှာ သီးစုံဟင်းချက်လို့ ကိုကြီးကိုစားစေချင်တာ
နဲ့ ပို့ပေးမလို့တောင် ပြင်ထားတာ။ လာပါ”

“ငါ့ကိုမဆွဲနဲ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဆွေတော့ဘာဖြစ်လဲ”

“မင်းကလစ် ပြုတ်ကျတော့မယ်၊ ပြန်တပ်ဦး”

လွတ်ခနဲထွက်သွားသည့် စကားလုံးတို့ကို သူပြန်မဖမ်းလိုက်မိပါလေ။ ချာတိတ်မဇာ နှစ်လိပ်ဖွယ်အပြုံးက သူ့အသည်းကို ယားကျိုးကျိုးဖြစ်လာစေ၏။ ဒုက္ခပါပဲ၊ သူ ဂရုစိုက်သလိုဖြစ်သွားရပြီကိုး။

“ကိုကြီး တပ်ပေးလေ”

“အံ့မာ! ဘာကိစ္စတပ်ပေးရမှာလဲ”

“သဲမှာ မှန်မှမရှိတာ၊ ဘယ်မြင်ရပါ့မလဲ။ ဒါကြောင့် ကိုကြီးတပ်ပေးလို့ပြောတာပေါ့။ ရော့”

ဆတ်ခနဲ ကလစ်ကိုဆွဲဖြုတ်ကာ သူ့လက်ဖဝါးထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်ပုံက မြန်ဆန်ပါ။ လှေကားအနီး အလယ်လမ်းမှာ သူနဲ့သဲသိမ့်သိမ့်သက်သာ နှစ်ယောက်တည်းရှိတာလေ။ ခက်ပါချာတိတ်မရယ်။

“တပ်ပေးဆို”

သူ သက်ပြင်းကို ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိပြီး သူမဆံစလေးကို သပ်တင်ပေးလိုက်မိပါ၏။ ပြီးမှ ကလစ်လေးကို နေရာတကျ တပ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ခပ်မော့မော့လေးဖြစ်နေသည့် ပါးပြင်မိုးမိုး

ရဲရဲလေး။ ဖျတ်ခနဲ ဝင့်ကြည့်လိုက်သည့် မျက်ဆံနက်တောက်တောက်လေးတို့က သူ့ရင်ကိုစိုးထိတ်သွားစဉ် ဖျတ်ခနဲလင်းသွားတာကြောင့် သူတို့ကို ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်မှန်းသိလိုက်ပါသည်။ သေပြီ ဟိန်းဇေယျာ။

“Thanks! ကိုကြီး”

“ပြတ်”

လျှပ်တစ်ပြက် သူ့လက်ခုံကို နှမ်းရှိုက်လိုက်ပုံက ရဲတင်းပါ။ သူ့မျက်နှာ နွေးခနဲဖြစ်သွားရသည်အထိ မျက်နှာပူသွားရတာ အမှန်ပါလေ။ ခြေလှမ်းကိုရွှေ့လိုက်စဉ် လိုက်ကာ၊ မထားသည့် ညီညီနှင့် Camara ကိုင်ထားသည့်ချာတိတ်တစ်ယောက်ကို သူတွေ့လိုက်ရလေ၏။ ဒုက္ခပဲ၊ သူတို့အပြုအမူက သို့လောသို့လော ထင်စရာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီထင်ပါရဲ့။

“လာလေ၊ သွားစို့”

လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ဆွဲခေါ်လိုက်သည့်နောက်သို့ သူပါလာရတော့သည်။ လက်ကို သူကရုန်း ချာတိတ်မက ပြန်ဖမ်းဖြင့် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေပုံက လူငယ်တစ်စု၏စိတ်ဝင်စားခြင်းကို ခံရတော့တာလေ။ မင်းနဲ့တော့ ခက်တယ် သဲသိမ့်သိမ့်သက်သာရေ။

“ညော်သည်ပါလာပြီ မာမီရေ”

“ဟဲ့! ဘယ်သူလဲ”

သူမတို့အိမ်ထဲ ရောက်သည်အထိ သူ့လက်ကိုလွှတ် မပေးသေးပါချေ။ အပေါ်ထပ်ဆီမှ ဆင်းလာသည့်ဒေါက်တာကို သူပြုံး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်မိသည်။

“ခြေထောက်ကောင်းသွားပြီလား ဒေါက်တာ”

“ကောင်းပြီ ကိုဇေယျာ”

“ဟင်! ကိုကြီးက တိလေးခြေထောက်နာတာ ဘယ်လို သိတာလဲ”

“ကိုယ့်ကားနဲ့ တိုက်မိမလိုဖြစ်ခဲ့လို့ပေါ့”

“ဟုတ်လား”

“ဪ၊ ဘယ်သူများပါလာတာလဲလို့ မောင်ဇေယျာ ကို။ လာလေ၊ သား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အိမ်မှာ ထမင်းမရှိတော့ဘူးဆိုလို့ သဲတို့အိမ်ကို ဒေါ် ခွဲတာ မာမိ”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ သားငယ်လေးမွေးနေ့ ချက်ပြုတ်ရ နဲ့ ထမင်းဘယ်ချက်အားပါမလဲ။ အိမ်မှာစားသွားပါ မောင်ဇေယျာ၊ ဒီနေ့ ငါးခြောက်ထောင်းကြော်နဲ့ သီးစုံချဉ်ရည်ဟင်းချက်တယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကိုကြီးက အသီးအရွက်ပိုကြိုက်တာ မာမိရ”

“စားချင်ရင် ခုပဲ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြော်လို့ရပါ တယ် သမီးရယ်။ တစ်အောင်ပဲစောင့်”

“ထိုင်ဦးနော်၊ မေနှုတ်ကုလုပ်ပေးလိုက်ဦးမယ်”

ဧည့်ခန်းမှာ သူထိုင်တော့ ချာတိတ်မက သူ့အနီးမှာပင် ထိုင်ထိုင်လိုက်လေ၏။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဖားပျံလို လိုက်ကပ်နေတာ ဝါလိမ့်နော်။

“Album ကြည့်ချင်လား”

“အင်း”

“မရယ်ရဘူးနော်”

“အင်းပါ”

သဲက ဆက်တီစားပွဲအောက်မှ Album ပန်းရောင်လေး ကိုယူလျက် သူ့ပေါင်ထက် တင်ပေးလိုက်လေ၏။

“သဲငယ်ငယ်တုန်းကနေ အခုထိပုံတွေ”

“ဟုတ်လား”

သူစဖွင့်တော့ ကလေးပေါက်စနပုံလေးတွေကို စတွေ့ ရလေ၏။ ဇမ်းလျားမှောက်နေတာရော၊ နို့ဘူးကိုငိုပြီး ငုတ်တုပ် ထိုင်ရိုက်ထားသည့်ကလေးလေးက ဝဝလေးပါလေ။ လေးငါးနှစ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

အရွယ်အထိ ဝဝကစ်ကစ်ပုံလေးတွေကြောင့် သူပြုံးလိုက်မိပါ၏။
သူငယ်စဉ်ကတော့ ဓာတ်ပုံရိုက်မရိုက် သိပ်မမှတ်မိတော့ပါလေ။

“ဒါ မင်းပုံ”

“အင်း၊ တွေ့လား၊ မရယ်ပါနဲ့ဆိုတာကို ကိုကြီးနော်”

လက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲထုလေ၏။ ဆယ်ကျော်သက်
အရွယ်အထိ ဝဝလေးဖြစ်နေသည့် ဤကလေးမလေးက အခု
ဒီပုံစံဖြစ်အောင် မည်သို့များ လေကျင့်ခဲ့ရပါလိမ့်။

“ဟင်းဟင်း... ပေါင် (၁၂၀)ကျော်မယ်ထင်တယ်”

“ကြည့်ပါလား”

“ဟုတ်တာပြောတာလေ၊ ဒီလောက် Fatty ဖြစ်နေပုံ
ထောက်ရင် တစ်အိမ်လုံးက ထမင်းအကုန်စားလို့ပဲဖြစ်မယ်”

“အမယ်၊ အခုမဝတော့ပါဘူးနော်၊ ဒီ body နဲ့ မယ်
ကမ္ဘာဝင်ပြိုင်လို့ ရနေပြီ။ သိရဲ့လား”

“လှယဉ်ကျေးမယ်လောက်ပဲ မှန်းပါကွာ”

“ကိုကြီးနော်”

“ဟိုအပြာကရော”

“အဲဒါ တီလေးပုံတွေလေ၊ ကြည့်ချင်လား”

“နေပါစေ”

“ကြည့်ချင်ရင် ပြမယ်လေ၊ တီလေးက သူ့ Album
ကို လူကြည့်ရင်မကြိုက်ဘူး။ သူပြန်သိမ်းဖို့မေ့နေတာပဲဖြစ်ရမယ်၊
ရော”

သဲ Album က ကြည့်ပြီးပြီမို့ သူပိတ်လိုက်ပြီး အပြာ
ရောင် Album ကိုဖွင့်လိုက်မိပါ၏။ ပီစီလေးကပုံမျိုးမဟုတ်ဘဲ
ကျောင်းနေစာအရွယ်မှစပြီး တက္ကသိုလ်တက်ချိန်အထိ ပုံတို့က
လှလှပပ။

“ဒေါက်တာက တော်တော်ယဉ်တယ်”

“သဘောကျတယ်ပေါ့လေ”

“အာ! ကိုယ်က ခိုးရိုးပြောတာပါ”

“ဘယ်သူက ဆန်းဆန်းမေးနေလို့လဲ”

ဆံပင်ကို ဖားလျှားချထားပြီး မျက်နှာအနီးကပ်ရိုက်ထား
သည့်ပုံကို သူခပ်ငေးငေးကြည့်နေမိ၏။ သူ့ထက်ကြီးပေမယ့် ငယ်
နုအရွယ်တင်လှတဲ့ဟန်တို့က ဒေါက်တာပုံရိပ်မှာ ထင်နေတာလေ။

“အဲဒီပုံပေါ့၊ ကိုလတ်ကြီး တောင်းနေတာ”

“ဘယ်က ကိုလတ်လဲ”

“တီလေးရဲ့အဆက်ကြီးပေါ့ ကိုကြီးရ၊ ဟိုရှေ့ကပုံထဲ
မှာ ပါတယ်လေ။ သူတို့ဘွဲ့အတူယူထားတဲ့ပုံထဲကလူ။ သဲ ပြ

မယ်”

လက်ရန်းပေါ်ရွှေထိုင်လျက် Album ကိုလာလှန်တု
မို့ သူနှင့်အတော်လေး နီးကပ်နေပါ၏။ နာခေါင်းဝရလိုက်သည့်
မိတ်ကပ်နံ့သင်းသင်းကြောင့် သူ့အသက်အောင့်ထားလိုက်မိပါ၏။
ဒီကလေးမ တခြားလူငယ်တွေနဲ့လည်း ဒီလိုပဲ လက်ပွန်းတတီး
နေတတ်တာမျိုးပဲလား။

“ဒီမှာလေ၊ မိတ်တယ်မဟုတ်လား”

အုပ်စုလိုက် ရိုက်ထားသည့်ဘေးမှာ နှစ်ယောက်တွဲပုံ
ကြောင့် သူခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ သူနဲ့တွဲဝတ်စုံတူပေမယ့် ရသည့်
ဘွဲ့က ကွာသည်ပဲ။ ပြုံးနေသည့်အမျိုးသားပုံကို သူကြည့်နေမိ
သည်။ ဤလူက ဒေါက်တာရဲ့အဆက်ဆိုပဲ။

“တီလေးနဲ့လိုက်လား”

“အင်း”

သဲ၏ရယ်သံက ခပ်တိုးတိုး။ သူက အလိုက်သင့်လေး
ပြုံးနေလိုက်ပါသည်။

“ထမင်းစားကြစို့ ကိုဇေယျာ”

အတွင်းခန်းလိုက်ကာမယ်လျက် ခေါ်လိုက်သည့်ဒေါက်
တာအသံကြောင့် သဲက Album ကို အမြန်ပြန်ပိတ်လိုက်လေ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

မလုံမလဲဟန်ပန်ကြောင့် သူပို၍ပြုံးမိပြန်ချေပြီ။ ဒီချာတိတ်မတော့
မလွယ်ပါလားနော်။

“လာ၊ သား။ သား အသီးအရွက်ကြိုက်တတ်လို့ အခု
ပဲ ကန်စွန်းရွက်စိမ်းစိမ်းလေး ကြော်ပေးထားတယ်။ ဒါက ထက်
သုတ်ပေးတဲ့ ခရမ်းချဉ်သီးစိမ်းသုတ်လေ။ အားမနာနဲ့နော်၊ စား
ပါ မောင်ဇေယျာ”

အားနာလိုက်ဟဟဟ ပြောလေသူ သူပါးစပ်ကိုပိတ်ထား
လိုက်ရတော့၏။ စေတနာအပြည့်ဖြင့် ဧည့်ခံသည့်ထမင်းပိုင်းက
စားမြိန်တာအမှန်ပင်။ အိမ်မှာက သူတစ်ယောက်တည်းသာ စား
ခြစ်တာကိုး။

“ဒါနဲ့ သဲဖေဖေရော”

“Golf သွားရိုက်တယ်လေ ကိုကြီးရဲ့ နေ့လယ်လောက်
မှ ပြန်လာမှာ”

“ဪ”

“အာလူးကက်တလိတ်လေ၊ ကြိုက်လား ကိုဇေယျာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါက်တာက ပြောလည်းပြောကာ ထည့်ပေးလိုက်လေ
၏။ အာလူးကက်တလိတ်မို့ ရနံ့ကို သူသတိရသွားမိပါ၏။ ရနံ့

ရွှေပဒေသာစာပေ

လည်း သူကြိုက်မှန်းသိလို့ မကြာမကြာချက်ကျွေးတတ်တာကို။

“ဟိုတလောက သားကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပြန်
လိုက်ပို့တာ တွေ့လိုက်မိသလားလို့”

စပ်စုတာလား။ တမင်တကာပဲမေးလိုက်တာထင်ပါရဲ့။
ဒေါက်တာက မျက်လွှာချသွားပေမယ့် သဲကတော့ သိချင်စိတ်
မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် သူ့ထံကြည့်နေတာပါလေ။

“ဪ၊ ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ၊ ကျွန်တော်နဲ့အတူ
အလုပ်ဆင်းနေတဲ့ရနံ့ပါ”

“သားတို့အတော်ရင်းနှီးနေပြီပေါ့လေ”

“အင်း၊ ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ရနံ့က ယောက်ျားလေး
ပိုဆန်တော့ ပြောရဆိုရလွယ်တယ် အန်တီ။ ပေါင်းရမခက်ဘဲ
ပွင့်လင်းတဲ့သူမျိုးပါ။ ကျွန်တော် အခုလုပ်နေတာ သူ့အဖေပိုင်
တဲ့ Construction ပေါ့”

ဒို့ထက်ဘာမှပိုမပြောဖြစ်ပါလေ။ ထမင်းစားပြီး အချို့
တည်သည့် ပန်းသီးစိပ်ကိုလည်း ခဏနားရင်း သူစားဖြစ်လေ၏။
အပြန်မှာ အိမ်ဝဲလိုက်ပို့သည့်ဒေါက်တာကို သူ ခပ်တိုးတိုးပြော
လိုက်မိသည်။

“မနက်ဖြန် duty ဘယ်အချိန်လဲ ဒေါက်တာ”

“မနက် (၉)နာရီပါ။ ဘာလုပ်မလို့လဲ ကိုယျော့”

“ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမလို့ပါ”

အံ့ဩဟန်ဖြစ်သွားသည့် ဒေါက်တာကိုကြည့်ရင်း သူ
ပြုံးပြလိုက်မိပါ၏။ ခုတလော သူ တော်တော်ပြီးနေမိပြီထင်ပါ
ရဲ့။

နိမိတ်



အခန်း (၁၆)

“ဟဲလို”

မနက်စောစောခေါ်မိသည့် Phone နံပါတ်မှီ အံ့သြသွား
မိဝါ၏။ နံပါတ်ကလည်း အသစ်မဟုတ်လား။ ပြီးတော့လည်း
အသံက အမျိုးသားတစ်ယောက်ရဲ့ခပ်သြဿအသံလေ။

“ရနံ့လား၊ ကိုယ်ပါ”

ကဲ!... မပြောချင်တော့ပါဘူးနော်။ စောစောစီးစီးပြီးမိ
အောင် ပြုစားနိုင်တဲ့လူပါပဲလား။ ကောင်းပြီ၊ မသိယောင်ဆောင်
ပြီး စကြည့်ရအောင်နော်။ ဟိုတလောကတွေ့တဲ့သူငယ်ချင်း ရဲ့
သီဟအသံကိုတော့ ရနံ့ ကောင်းကောင်းကြီးမှတ်မိနေတာလေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘယ်က ကိုယ်လဲ”

“ဟာကွာ၊ ရန်အိပ်ချင်မှူးတူးဖြစ်နေပြီထင်တယ်။ ကိုယ် ပါ၊ ဟိန်းဇေယျာ”

“Sorry! အစ်ကို၊ ရနဲ့ တကယ်ပဲအိပ်ချင်မှူးတူးဖြစ်နေတာ”

“ညဉ့်နက်တဲ့အထိ ဘာတွေလုပ်နေလို့လဲ”

“စာဖတ်နေလို့ပေါ့၊ အလုပ်မှာတွေ့မယ့်ဟာကို Phone ဆက်တာ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ဪ၊ ကိုယ့်အိမ်ကို ရနဲ့ဝင်ကြည့်နေမှာစိုးလို့ Phone ကြိုဆက်လိုက်တာ”

“ဘာလို့လဲ”

“ကိုယ့်ကားနဲ့ပဲ လာခဲ့မှာမို့လို့ပါ”

“ဩ၊ ဒီလိုလား၊ အစ်ကိုကားကိုရော စမ်းမောင်းဖူးပြီး ပြီမို့လို့လား”

“အင်း”

“OK! တယ်ပေါ့လေ”

OK လား မ OK လားဆိုတာကို သူ့ကိုယ်တိုင် အသိ ဆုံးပါလေ။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီမနက်မှာ ဟိုဘက်ခြံက ဒေါက်

တာ့ကို ဆေးရုံလိုက်ပို့ဖို့ကိစ္စဖြစ်လာတာကိုး။

“စမှောင်းတုန်းကတော့ မ OK ဘူး”

“ဟင်! ဘာတွေတိုက်မိသေးလဲ”

“လူ”

“ဟယ်! ဘာဖြစ်သွားလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ လန့်ပြီး ခြေခေါက်လဲသွားရုံလောက် ပါ”

“ဘယ်ကလူလဲဟင်၊ ယောက်ျားလား မိန်းမလား”

“မိန်းမပါ၊ ဟိုဘက်ခြံက ဆရာဝန်”

“ဖြစ်ရလေ”

ဆရာဝန်တဲ့လား။ ပြီးတော့ အမျိုးသမီးတဲ့လေ။ ကား ကိစ္စနဲ့ အစ်ကိုတို့ဘာဘာညာညာတွေ ဖြစ်ကြသေးလားဟု မေးချင်သော်ငြား မမေးဝံ့။ ရနဲ့တို့က ဤမျှမရင်းနှီးကြတာလေ။

“ရနဲ့နဲ့ဆုံဖူးတဲ့ သဲသိမ့်သိမ့်သက်ရဲ့အဒေါ်ပေါ့”

“ဪ”

စိတ်နည်းနည်းအေးသွားရပါတယ်။ အဒေါ်ဆိုတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရနဲ့တို့အရွယ်ထက် ကြီးရင့်နေမှာ အသေအချာလေး တော်ပါသေးရဲ့၊ ရွယ်တူမဟုတ်လို့လေ။

၁၈၈ နိဂုံး မမသဒ္ဓါမောင်

“အဲဒါ ဒေါက်တာ့ကို ဆေးရုံဝင်ပို့မှာမို့ ကိုယ်နည်းနည်း နောက်ကျမယ်ပြောချင်လို့။ ဒေါက်တာ့ကားက Workshop ပို့ထားလို့ပါ”

“ဒါများအစ်ကိုရယ်၊ ရပါတယ်”

“အန်ကယ့်ကို ရနံ့ပဲပြောပေးထားပါနော်”

“OK!”

Phone က ပိတ်သွားချေပြီ။ Bye Bye! See you! လို့တောင် မပြောဖြစ်ပါလားနော်။ သဲသိမ့်သိမ့်သက်ရဲ့အဒေါ်ဆိုတော့ အနည်းဆုံး (၄၀)ဝန်းကျင်အရွယ်ပေါ့။ ဒီအရွယ်ဆိုတာ ကျက်သရေအရှိဆုံးဖြစ်ပြီး တည်ငြိမ်တင့်တယ်တဲ့ အပိုင်းအခြားပါပဲ။

လူတိုင်းလေးစားရတဲ့အလုပ်နဲ့ တည်တံ့တဲ့ဆရာဝန် အန်တီမမကို သူ တလေးတစားနဲ့ လိုက်ပို့ပေးတာကို ရနံ့ဆီမှာ ခွင့်တောင်းရတယ်လို့။ အလုပ်နည်းနည်းနောက်ကျတာလေးကိုများ ဖေဖေက အပြစ်တင်မှာမို့လို့လား။ အဲ့ပါ! ကိုဟိန်းဇေယျာရယ်။

နိဂုံး

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကားကို တစ်ဖက်ခြံသို့ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်ပါ၏။ စောစောကပဲ သဲတစ်ယောက် ဖယ်ရီလာတာမို့ ကျောင်းသွားတာကို သူ မြင်ပါ၏။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် ဒေါက်တာ့ကိုလိုက်ပို့တာကိုသိရင် သူ့ကိုပြဿနာရှာမှာကိုး။

“တိ!”

“ဟော၊ ဘယ်သူများလဲလို့ မောင်ဇေယျာပါလား”

“ဒေါက်တာအဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီလား အန်တီ”

“ရေချိုးနေတုန်းပဲ သားရဲ့၊ အထဲဝင်ထိုင်ပါဦးလား။ လာလေ”

ကဲ! ကူညီပြီဆိုမှတော့ အစအဆုံးပေါ့။ စောင့်ရမှာမို့ စားပေါ်မှသူ့ဆင်းပြီး ဧည့်ခန်းထဲဝင်လိုက်ရလေ၏။ အန်တီက အလှပန်းအိုးထိုးနေတာမို့ ဧည့်ခန်းဆက်တိစားပွဲပေါ်မှာ အရွက်တွေရော ပန်းခက်တွေပါ ရှုပ်နေတာလေ။

“တစ်ခုခုသောက်ဦးမလား သား၊ ဘာသောက်ချင်လဲ”

“နေပါစေ အန်တီ၊ ကျွန်တော် breakfast စားလာပြီ”

“ဪ... အေးအေး”

အန်တီက နှင်းဆီပန်းခက်ကို ကပ်ကြေးနှင့်ဖြတ်ပြီး

ရွှေပဒေသာစာပေ

အောက်ခြေအရွက်တွေကိုပါ ဖြတ်လိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် တစ်
ကင်းချင်းကို ပန်းစိုက်ဆူးအတုံးမှာ လှလှလေး စီထိုးလေသည်။
ထို့နောက် အလှအဆန်းပန်းအခက်လေးတွေကို လိုသလောက်ဖြတ်
ကာ ထိပ်ဖျားတို့ကို ခပ်စောင်းစောင်းညီအောင် တိလိုက်ပြီး ခုန
နှင်းဆီပန်းခက် ပန်းစိုက်ဆူးပေါ်မှာ ဘေးပတ်ပတ်လည် ကား
ကားလေး ထိုးလေသည်။ နောက်ထပ်လစ်လစ်နေသည့်နေရာမှာ
နှင်းဆီပန်းခက်တို့ကို ထပ်ထည့်လိုက်ပြီး အဆုံးသတ်အဖြစ် ဖန်
ပန်းကန်လုံးလှလှလေးထဲ အသာထည့်လျက် ရေလောင်းထည့်
လိုက်လေ၏။

“လှလိုက်တာ”

“သားသဘောကျလို့လား၊ မမခင်ရော ဒါမျိုးမလုပ်ဘူး
လားကွယ့်”

“မပြောတတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်သတိမထားမိတာလည်း
ဖြစ်မှာပါ”

“ခါတိုင်း ထက်ပဲ ထိုးပေးတာကွယ့်၊ ခုတလော သူ
မအားတာနဲ့ မလုပ်ပေးတော့တာ”

“ဒေါက်တာက အိမ်မှူကိစ္စလည်း ဝါသနာပါတာမို့
လေ”

“အင်း၊ အိမ်မှာ မအေဖြစ်သူကော အဒေါ်ပါ အစစ
အရာရာလိုက်လုပ်ပေးနေတာနဲ့ပဲ ပေါက်ကျော်မတစ်ယောက် ဘာ
မှမလုပ်တတ်တော့ဘူးလေ။ ရေသာခိုလိုကောင်းပါလေရော”

“ငယ်လည်းငယ်သေးတာကိုး အန်တီရဲ့”

“အဲဒါကိုအကြောင်းပြပြီး အခွင့်ကောင်းယူတတ်နေတာ
လေ”

တီးတိုးရယ်ဖြစ်ကြလေ၏။ ဒီရောက်မှ သူနဲ့ရင်းနှီးသည့်
အိန်းကလေးသုံးယောက်ထဲမှာ သဲသိမ့်သိမ့်သက်က အညှို့ဆုံးဆို
တာကို သူ့ကိုယ်တိုင် သိနေတာလေ။

“အို! ကိုဇေယျာ ရောက်နေပြီလား၊ အားနာစရာကြီး”

“အပြန်ကျ ထက်က စောမှာထင်တယ်”

‘ဟုတ်ကဲ့မမ၊ ထက်ဘာသာ Taxi ခဲ့ပြန်ပါ့မယ်’

“ကားက ဘယ်တော့ရမှာတဲ့လဲ”

“ဆိုင်မှာ ပုံနေလို့ တစ်ပတ်လောက်စောင့်ပါလို့တော့
အြာတာပဲလေ”

“မှောင်ရင်တော့ တစ်ယောက်တည်းပြန်မှာ စိတ်မချပါ
ကွယ့်”

“ဒီတော့လည်း ကိုလတ် လိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့မမရဲ့။ မှူ

၁၉၂ နိဂ မေသဒ္ဒါမောင်

ပါနဲ့”

ကိုလတ်တဲ့။ သဲပြောတာ တကယ်ပဲဖြစ်နေခဲ့တာကို။
ဓာတ်ပုံထဲမှာပါ မြင်ဖူးသည့်လူကိုမြင်ယောင်ရင်း သူစဉ်းစားလိုက်
မိ၏။ တော်ကြာ ဆေးရုံလိုက်ပို့ရင်း သူနဲ့ဒေါက်တာကို တွေ့
သွားကာမှ အဲဒီဆရာဝန် အူတွေတိုပြီး ပြဿနာရှာရင်တော့
အခက်ပါလေ။

“ဒါဖြင့် ခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျာ”

“အေးအေး... သား”

ကားတံခါးပါ သူဖွင့်ပေးတော့ ထက်မျက်နှာက ပြုံးချင်
ချင်။ ဒီလိုတော့လည်း မိန်းကလေးတွေကို သူဦးစားပေးတတ်
ပါလားလေ။

“ကျွန်တော်လိုက်ပို့တာကိုလဲရင် ဒေါက်တာချစ်သူတော့
ပြဿနာမရှာလောက်ပါဘူးနော်”

“ဘယ်လို! ချစ်သူ”

“အင်းလေ၊ ခုနပဲ ဒေါက်တာရွတ်လိုက်တဲ့ကိုလတ်ဆို
တာပေါ့”

“ကိုလတ်ကို ထက်ချစ်သူလို့ ဘယ်သူပြောတာလဲ ကို
ဇေယျာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“Album ကြည့်တုန်းက သဲပြောလို့ပါ”

“ပေါက်ကရဲတွေ၊ ဒေါက်တာနေဇင်လတ်ဆိုတာ ထက်
ရဲ့ Classmate ပါ။ အင်း... ထက်ကို Propose လုပ်ထားတာ
တော့မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ချစ်သူမဟုတ်ပါဘူး”

“လောလောဆယ်မဟုတ်သေးတာလား ဒေါက်တာ”

ထက် နှုတ်ဆိတ်သွားမိပါ၏။ ကြည့်စမ်း! ထက်တို့နှစ်
ယောက် အခြေအနေဘာဆိုတာမှမထူးခြားသေးခင်မှာ ထက်ကို
နှောင့်ယှက်တဲ့သူက သဲတဲ့လား။ ဒီလိုကောလဟာလလွှင့်တော့
တူမလေးအတွက် အကျိုးပိုရှိသွားသလားကွယ်။

“ဒေါက်တာ”

“ဟင်”

“စိတ်ဆိုးသွားသလားဟင်”

“မဆိုးပါဘူး ကိုဇေယျာရဲ့၊ ဘာများစိတ်ဆိုးစရာရှိလို့
လဲ။ ထက်က ဒီလောက်စိတ်မနပ်ပါဘူးရှင်”

“ဝင်းထဲအထိ ဝင်ပေးမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လိုက်ပို့ပေးတဲ့အတွက် Thanks ပါရှင်”

ဆေးရုံပေါ်တီကိုအောက်မှာ ကားရပ်ပေးလိုက်စဉ် ဆေး
ရုံမှာ ရပ်နေသည့် duty coat ဖြူဖြူနှင့်ဆရာဝန်က အံ့သြသွား

ရွှေပဒေသာစာပေ

လေ၏။ ဒေါက်တာထက်ထက်ခိုင်မာတစ်ယောက် လူစိမ်းနဲ့တွဲ
လာတာ ဒီနေ့မှ ထူးထူးဆန်းဆန်းမဟုတ်လား။

“ရပါပြီ ကိုဇေယျာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ထက်”

“ရှင်... ဪ၊ ကိုလတ်”

ကားပေါ်မှဆင်းဆင်းချင်း ဘေးနားရောက်လာသည့် ကို
လတ်ကြောင့် စိတ်က ညစ်သွားရပါ၏။ နဂိုကမှ ထက်ကို သူ
အထင်လွဲနေတာလေ။

“ဒါကိုလတ်လေ၊ ကိုဇေယျာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘေးအိမ်က သားကြီးပါ ကိုလတ်။ ကိုဟိန်းဇေယျာ
တဲ့”

နှစ်ယောက်သား အကြည့်ချင်း စုံပေမယ့် မျက်နှာက
တည်နေကြပါ၏။ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရန် ဘယ်သူမှလက်မမြှောက်
တာမို့ ထက်မျက်နှာက အံ့သြသွားလေသည်။ ဘယ်လိုပါလိမ့်။
ခင်မင်ရင်းနှီးရန် မိတ်ဆက်ပေးကာမှ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲနော်။

“ခွင့်ပြုပါဦး ဒေါက်တာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုဇေယျာ”

ကားကိုဆက်မောင်းထွက်ခဲ့ပါ၏။ ကုမ္ပဏီရောက်တော့
အရင်ရောက်နေပြီဖြစ်သည့် ရနံ့၏ကားဘေးမှာပင် သူ့ကားကို
ရပ်ထားလိုက်ပါသည်။ ရနံ့၏ကား သျှားညိုရောင်လေးဘေးမှာ
သူ့ကားသစ်လေးက နီရဲတောက်ပနေသည့်နယ်လေ။

အာရုံထဲမှာတော့ ‘တီလေးရဲ့အဆက်’ဟု ပြောခဲ့သည့်
ဒေါက်တာနေဇင်လတ်ကို မြင်ယောင်လိုက်မိတာမို့ ခေါင်းကို ဆတ်
ခနဲခါလိုက်မိတော့၏။ နားထား ဟိန်းဇေယျာရေ။

နိမိတ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

‘ငါ’

အရိပ်ပေးနေတဲ့သစ်ပင်

နှယ်လာမရစ်ပါနဲ့....

ဟင်းလင်းရှင်းထားတဲ့ရင်ခွင်

ရင်ထဲလာမစွပ်ပါနဲ့....

ကိုယ့်ခြေပေါ် ကိုယ်ရပ်နေတာ ငါ

ကိုယ့်ဝမ်း ကိုယ်ရှာဖြည့်နေတာ ငါ

ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်သွားနေတာ ငါ

ကိုယ်ရဖို့ လှူနေတာလည်း ငါ

ကိုယ်ပိုင်တာ စွန့်ဖို့ငြိမ်ထားတာလည်း ငါ

ငါနဲ့ငါသည်သာ နှိုင်းယှဉ်ရာ

ငါ့အတ္တကို လာမထိပါ၊ချင်ပါနဲ့....

ရွှေပဒေသာစာပေ

ငြိမ်နေကျပုံစံမျိုးနဲ့မပူပန် ထူးခြားနေတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်
နဲ့ စဆုံချိန်မှာ ကလေးပီပီ ရယ်မိခဲ့တယ်။ ကိုယ့်ကိုတစ်စက်
ထားမှကြည့်ရော့ မျက်စိပေါ်မွှေးစူးနေတဲ့လူကြီးကိုမှ စိတ်ဝင်
စားမိရတယ်လို့....

သဲသိမ့်သိမ့်သက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

မာကျောတဲ့အရာဆိုတာ ဘာကိုပဲပြောပြော သူ့ဆန့်ကျင်ဘက်
နဲ့တွေ့ရင် ပျော့သွားစမြဲပါပဲ။ ဘေးနားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့
ယောက်ျားတွေကိုတော့ စိတ်ကျေနပ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာကြည့်
တတ်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုမှ သဒ္ဒါတွေပိုမိုရတာလေ။
အများထဲကနေ တစ်မျှထူးခြားနေတဲ့သူလိုလူကိုမှ စူးစူးနင်းနင်း
ချစ်မိရတယ်လို့....

ထက်ထက်ခိုင်စာ

‘ဘက်’ဆိုတာ နေရာတကာမှာ ရှိစမြဲပါ။ လျှပ်စစ်မှာလည်း
‘ဖိုဓာတ်’နဲ့ ‘မဓာတ်’ရှိနေသလို လူတွေမှာလည်း ‘ယောက်ျား’နဲ့
‘မိန်းမ’ဆိုပြီး ဒွန်တွဲလျက်ရှိတယ်လေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မာလှပြီ
လို့ ထင်ထားခဲ့တဲ့နည်းသားကို ကိုင်လှုပ်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့သူ လိုလူ
ကိုမှ ဘာကြောင့်စိတ်ယိုင်းခဲ့မိတာပါလိမ့်။ ကိုယ့်ဘက်ပဲကိုယ်
ကြည့်လေ့ရှိတဲ့သူကိုမှ ချစ်မိခဲ့တာ အံ့သြစရာပါလေ....

ရနံ့



အခန်း (၁၇)

ရုံးခန်းကိုဖွင့်ဝင်လိုက်တော့ အခန်းထဲမှာ ရန်ရှိမနေပါ
ချေ။ အန်ကယ်အခန်းမှာများငါး။ အတွေးဖြင့် ချက်ချင်းပင်ပြန်
ထွက်ခဲ့ပါ၏။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

‘ဝင်ခဲ့ပါ’ ဟု အမိန့်မရသေးတာမို့ သူအံ့သြသွားရပြန်ပါ
၏။ တံခါးက Lock ချထားတာမို့ အထဲမှာ အန်ကယ်ရှိနေမှန်း
သူသိလေသည်။

“ကိုဟိန်းဇေယျာ”

“ဟင်!”

ရွှေပဒေသာစာပေ

နောက်နားဆီမှအသံကြောင့် သူလူညွှန်ကြည့်လိုက်တော့
စာရေးကလေး မျိုးနိုင်ဖြစ်နေလေ၏။ ဒါဆို Meeting မရှိတာ
အသေအချာပါပဲ။ မဟုတ်ရင် သူ့ကို အစည်းအဝေးရှိတယ်လို့
ကြံပြောမှာကိုး။

“ရနံ့က”

“Boss အခန်းမှာပါ အစ်ကို၊ စောစောကပဲ ရောက်လာ
တာ။ ဘာဖြစ်လာတယ်မသိပါဘူး။ မျက်နှာကြီးတင်းနေတာနဲ့
Boss က အခန်းထဲခေါ်လိုက်တယ်”

“အင်း”

အခြေအနေမကောင်းမှန်း သူသိလိုက်တာမို့ လှည့်ထွက်
ရန် ပြင်လိုက်စဉ် တံခါးက ချပ်ခနဲပွင့်သွားပါ၏။

“ရနံ့”

ရနံ့က သူခေါ်တာကို မသိသလိုဖြင့် ထွက်သွားတာမို့
တအံ့တသြဖြင့် သူရပ်ကျန်ခဲ့ရလေ၏။ တံခါးက ပွင့်လျက်သား
ဖြစ်နေတာမို့ ရုံးခန်းထဲမှအန်ကယ်က သူ့ကိုမြင်နေပါ၏။

“သား၊ မောင်ဇေယျာ”

“ဗျာ! အန်ကယ်”

“ခဏကွယ်၊ အတော်ပဲ... အန်ကယ်နဲ့ အပြင်ခဏ

လိုက်ခဲ့ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခေါ်မှာတော့ ဟုတ်ကဲ့ရတာပေါ့။ ကြည့်ရတာ သားအဖ
နှစ်ယောက်ကြား ပြဿနာတစ်ခုခုကြောင့် စကားများကြတယ်
ထင်ပါရဲ့။ အန်ကယ်လည်း မျက်နှာမကောင်းတာကိုး။ ရနံ့မျက်နှာ
ကတော့ မကြည်မလင်ဖြစ်နေပုံလေ။

“အလုပ်လုပ်ရတာ အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြေပါတယ် အန်ကယ်”

ရုံးခန်းပြင်ထွက်ကာ သူတို့အခန်းဘက် လမ်းလျှောက်
ရင်း ပြောတာမို့ ခေါင်းညိတ်ရပါ၏။ ဘာလဲ၊ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်
ပြီး အမှားအယွင်းများရှိနေလို့လား။ ရင်ထဲမှာ အလိုလိုလှလာရချေ
ပြီ။

“သမီးရေ၊ ဖေဖေတို့ အပြင်ခဏသွားဦးမယ်။ Phone
တွေဘာတွေဝင်လာရင် ကြည့်ရှင်းထားလိုက်ဦး”

“ဖေဖေတို့က ဘယ်သွားမှာလဲ”

“သိပ်မဝေးပါဘူးသမီးရေ”

“သူ့ကို ဘာကိစ္စနဲ့ခေါ်ရတာလဲ”

“ဟာ! ငါ့သမီးကတော့ မဟုတ်တာ ဂျစ်ဇေပြန်ပြီ”

၂၀၄ နိဂုံး မေသဒ္ဓါစောင်

“ရနံ့က ဂျစ်တာမှမဟုတ်တာ၊ ဒီမှာအလုပ်တွေ တစ်ပုံကြီးပဲ။ ပြီးရင် ဆိုဒ်တွေထဲ ပတ်ရဦးမယ်။ လုံးချင်းတိုက်ဆောက်ပေးရမယ့်မြေကွက်ကို ဒီနေ့မှသွားမကြည့်ရင် ပြဿနာက တက်တော့မယ်။ သုံးလပဲ အချိန်ရတာကို”

သူပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားရပါ၏။ ဘယ်နှယ်ကြောင့် ပြဿနာအရင်းခံက သူဖြစ်နေရလိမ့်။ အလုပ်နောက်ကျလို့လား။ အလုပ်တွေ ကူမလုပ်ပေးလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် ဒီနေ့မှ မှတ်မှတ်ရရ အလုပ်နောက်ကျမိလို့လား။

ပြဿနာပဲ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရှိတဲ့မိန်းကလေးက ဒီနေ့မှ ဘာမှမပြောဘဲ သူ့ကိုရန်ရှာနေသလိုပါပဲလား။

“ခဏပဲလေ သမီးရာ”

“ပြီးရော...ပြီးရော၊ ရနံ့ကတော့ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်ပြီးအောင် လုပ်မှာပဲ။ ပြီးမှ ဘယ်ရောက်နေထဲဆိုပြီး Phone နဲ့လိုက် မ Check နဲ့။ Contact မရအောင် Phone ပိတ်ထားမှာ၊ ဒါပဲ”

“ဪ၊ ဖေ့သမီးကကွာ”

ဟောကြည့်၊ ဖေအေကို စိတ်ကောက်တာပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ကိုပဲ စိတ်ကောက်တာလား မသိပါလေ။ သေချာတာ

ကတော့ အန်ကယ်ကိုရော သူ့ကိုပါ စကားကောင်းကောင်းမပြောတာပါပဲ။

“အန်ကယ်သွားမယ့်နေရာက အရေးကြီးကိစ္စလား ခင်ဗျာ”

“အင်း၊ ကြီးတယ်လို့ပြောလည်း ရတယ်၊ မကြီးဘူးပြောလည်း ဖြစ်တာပဲ”

သေစမ်း၊ အရေးမကြီးဘူးဆိုရင် သူ ဒီမှာပဲနေခဲ့မလို့ဟာ။ အန်ကယ်ရဲ့မရေမရာစကားကြောင့် သူ ဘာကိုမှမဆုံးဖြတ်နိုင်တော့တာလေ။ ဒီအဖေခွဲဒီသမီးကတော့ တူကိုတူလွန်းနိုင်ပါရဲ့။

“ဘာလို့မေးတာလဲ သား”

“ဟိုလေ၊ ရနံ့တစ်ယောက်တည်း အလုပ်တွေပိနေပြီမို့လို့ပါ”

“အဲဒီတော့”

“ကျွန်တော် မလိုက်လို့ဖြစ်ရင် နေခဲ့ပါရစေ အန်ကယ်”

ဦးမြတ်ဆွေ ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲညိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ မိမိသမီးတစ်ယောက် ဒီမနက် မည်သို့မည်ပုံမျက်နှာနဲ့ ကုမ္ပဏီမှာသောင်းကျန်းဦးမည်ဆိုတာကို ကြုံမြင်နေတာကိုး။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကားကြုံမတင်ရတာထက် ဒီမနက် ကားသစ်လေးပေါ်
ခေါ်တင်လာတဲ့ ဆရာဝန်မလှလှလေးကိုမှ သမီးဖြစ်သူက မြင်ဖြစ်
အောင်မြင်လိုက်လို့ J တွေ ပေါက်ကွဲပါရောလား။

‘ကိုယ့်ကားနဲ့ကိုယ်လာရင် ဖောရောက်သင့်တာပေါ့’ ဆို
ပြီး အစပျိုးလိုက်တဲ့ဒေါသက မိမိရှေ့မှာ အမယ်အိုလေးလို ပွက်
ပွက်ကို ညံပါရော။ ‘ဘေးအိမ်က ဆရာဝန်မလေးဖြစ်မှာပါ’ လို့
ပြောပြောကြောင်းပြောမှ ပိုဆိုးသွားတော့တာလေ။ ဘာကိုစိတ်
ဆိုးလို့ ဆိုးမှန်းမသိဘဲ တရုန်းတုန်းတုန်းဖြစ်တော့မှ မုန့်ယိုဆင်မ
လေးနွယ်ပါပဲ။

“ရတယ်လေ၊ အန်ကယ်က သားကို သမီးရဲ့စက်ကွင်း
ကလွတ်အောင် ခေါ်ထုတ်လာတာကွယ်”

“ဗျာ!”

“ဟုတ်တယ်၊ ရနံ့က စိတ်မကြည်ဘူးဟေ့ဆိုလို့ကတော့
ဒီတစ်နေ့လုံး သူ့နားက လူမှန်သမျှ နားအူပြီသာမှတ်။ အင်မတန်
ဂျစ်ပြီး ဆီလိုအပေါက်ရှာဆွတ်တတ်တဲ့ အာဂသမီးပဲ သားဇေယျာ
ဇေ”

သူပြုံးမိပြန်လေ၏။ တူပြန်ပါရောလား။ သူလည်း ထို့
နည်းတူစိတ်မျိုး ရှိတာပါပဲလေ။ သို့သော် မိုးတို့လို လူကြီးတွေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

နဲ့ အနေကြာလာတဲ့သူမို့ နှုတ်က အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲတာထက်
တစ်ယောက်တည်းကျိတ်ပြီး ခံစားတာကသာ ပိုလုပ်ဖြစ်ခဲ့တာပါ။

“ကျွန်တော် ပြန်တက်တော့မယ်”

“ကောင်းပြီ”

သူ အလယ်ထပ်မှာပင် Lift ရပ်လိုက်ပြီး တခြား Lift
ဖြင့် အပေါ်ထပ်ကို ပြန်တက်လိုက်ပါ၏။ မဒေါသအိုးနဲ့ ဒီတစ်ရက်
တော့ အတူနဲ့ရမှာပေါ့လေ။

“အဲဒါ ငါစစ်ပြီးသားတွေလေ၊ ဘယ်နှခါ ပြန်စစ်ရမှာ
လဲ”

“ဟို... ဟို”

“သူ့စားပွဲမှာ သွားထားလိုက်”

“ဒီ... ဒီ File ဖိုင်တွေကရော မမ”

“ကျွန်! ထားစရာမရှိရင် မင်းခေါင်းပေါ် ရွက်ထားလိုက်၊
ကဲ!”

Phone ဝင်လာတာမို့ ကောက်ကိုင်လိုက်သဖြင့် စာရေး
လေးရော ဝန်ထမ်းကောင်မလေးပါ သူမရှေ့ ခပ်ယိုယိုလေး ရပ်
နေလေ၏။ ဒီမန်နေဂျာမမအကြောင်းကို သူ့ထက်ပိုပြီး ဒီကလေး
တွေ သိနေကြမှာပါလေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘာ!... ခုထိ ကြွေပြားမမှာရသေးဘူးလား။ အချောမသပ်ခင် Ready ဖြစ်နေရမယ်လို့ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ။ တစ်ဆိုင်မရရင် နောက်တစ်ဆိုင်ရှာဝယ်ပေါ့။ ဆိုင်က တစ်ဆိုင်ပဲရှိသလား။ အဲဒါပြီးမှ နောက်တစ်အိမ်ကို စလို့ရမှာလေ။ ငါမပြောရင် ဒီတိုင်း ရေသာခိုနေကြမှာပဲလား။ အေး၊ မြန်မြန်ရှာ၊ ခဏနေ ငါလာခဲ့မယ်။ ဒါပဲ”

စားပွဲထက်သို့ Phone ကို ဝှံ့ခနဲချလိုက်ပုံက ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်။ ဤကလေးမ ဒီလိုပဲ စိတ်ဆိုးရင် ရန်ရှာပြီး နိုင်ရာရမ်းလေ့ရှိတယ်ထင်ပါရဲ့။

“အဲဒါဘာရပ်လုပ်နေကြတာလဲ၊ လုပ်စရာမရှိကြဘူးလား”

“ဟို... ဟို... ပဟိုလေ”

“မောင်မျိုးနိုင်”

“ဗျာ၊ အစ်ကို၊ အဲ... GM”

“သိကီပါ File တွေ ဒီယူလာခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကယ်တင်ရှင် ရောက်လာသည့်နှယ် မျက်နှာလေးတွေ ဝင်းပသွားပြီး သူ့ထံအပြေးအလွှားရောက်လာကြလေသည်။ သူ

ဤ File တွေကို တင်ထားခဲ့ခိုင်းပြီး ပြန်ထွက်ရန် မျက်ရိပ်ပြတာနဲ့ ဇက်ပုပြီး ခြေဖွဲ့ကာ နှစ်ဦးသား အမြန်ဆုံးလစ်သွားကြလေ၏။

“တောက်! မရှိရင်မရှိသလို လုပ်ချင်ရာလုပ်နေကြတာပဲ”

“ဒီစကားက ဘယ်သူ့ကိုစောင်းပြောတာလဲကွ၊ ဟေ”

“အစ်ကိုကိုမပြောပါဘူး၊ ဒီမှာစိတ်တိုနေတယ်။ စကားအာမပြောနဲ့”

“ရှိတာမှ တစ်ခန်းတည်းမှာ နှစ်ယောက်တည်းရှိတာလေ။ ကိုယ့်ကိုမပြောရင် ဘယ်သူ့ကိုပြောမှာလဲ”

“သိဘူး”

ပြီးပြီးရင်း ပြုံးလျက်သာပါပဲ။ အိမ်မှာ သူ့မျက်နှာထိ မျက်နှာထားနဲ့ တည်နေရင် ဘယ်သူမှစကားလာမပြောကြသလို ဖိုညီအစ်မနှစ်ယောက်ဆိုရင် နေစရာမရှိသလို ငြိမ်ကုပ်နေကြတာပါလေ။ အခုတော့ ရနံ့က သူ့နေရာဝင်နေပြီ။ သူကတော့ စဉ်းလည်နေပြီကော။

“သွားတော့မယ်”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ဘယ်ဖြစ်ဖြစ်ရှင်”

“ဟာ! အန်ကယ်မေးရင် ကိုယ်ပြောနိုင်မှဖြစ်မှာပေါ့၊
ခုနဲ့ရဲ့။ နေဦးလေ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကိုယ်လည်းလိုက်မှာပေါ့”

“ဒီမှာအလုပ်တွေ ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ကိုယ့်ဘာသာ
ကိုယ်လုပ်ရင်း နေခဲ့ပေါ့။ လိုက်မရှုပ်နဲ့”

သူ့ကိုမျက်စောင်းခဲ့ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားစဉ် သူ
ခုံမှအမြန်ထပြီး သူမနောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါ၏။ စိတ်မြန်လက်မြန်
ရှိသူပီပီ Lift ထဲဝင်တာကိုရော ကားမောင်းထွက်တာကိုပါ သူ
မမိပါချေ။ သို့သော်လည်း သူမကားနောက်ကိုမီအောင် လိုက်ရ
လေ၏။ မြို့ထဲကားကျပ်တာကိုတောင် ကျွမ်းကျင်စွာ မောင်းနိုင်
သည့်သူမကို စိတ်ထဲမှ ကျိတ်ပြုံးပြီး ဂုဏ်ပြုမိလေသည်။

“လိုက်မလာနဲ့ဆိုတာ မရဘူးလား”

ကားကိုရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရပ်လိုက်စဉ် ရန်လှည့်တိုက်
ပေမယ့် သူမဖြိုပါလေ။ ဝဋ်ဆိုတာ လက်တွေ့ဘဝမှာ အနည်း
အကျဉ်းတော့ လည်တတ်တယ်မဟုတ်လား ဟိန်းဇေယျာ။

“အမေ့!”

ဆောက်နေဆဲတိုက်ပေါ်တက်စဉ် ပစ္စည်းအလေးအဟင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

သယ်လာသည့် အလုပ်သမားတွေနှင့် တိုက်မိသလိုဖြစ်သွားစဉ်
သူမ ရှောင်လိုက်လေ၏။ အုတ်ခဲကျိုးပေါ် နင်းမိစဉ် ယိုင်သွား
တာမို့ သူ့အမြန်ထိန်းလိုက်ရပါသည်။ သူ့ရင်ဘတ်ထဲ ကျော့မှီ
သလိုဖြစ်သွားတာမို့ သူမမျက်နှာပေါ်မှာ နှင်းဆီခင်းလို ရဲသွားတာ
က သူ့အတွက် ပထမဆုံးအတွေ့အကြုံဖြစ်တာ အမှန်ပါလေ။

❀❀❀

ရွှေပဒေသာစာပေ



အခန်း (၁၈)

“ခုထိ စိတ်ကောက်တာမပြေသေးဘူးလား”

“ရနဲ့ ဘယ်မှာကောက်လို့လဲ ဖေဖေရ”

“မနေ့ကတည်းက ဒီလောက်စူပပ်ပြီး ကောက်နေတာ
လေ။ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

ဖေဖေကို ဂျစ်ကန်ကန်ပင် ဖြေလိုက်မိပါသည်။ ဒီနေ့
Sunday ပိတ်ရက်မို့ သူနဲ့မတွေ့ရတော့ဘူးပေါ့။ ကောင်းတယ်၊
တွေ့နေရင် မျက်စိက နောက်ရဦးမှာ၊ စကားလည်း များရဦးမှာ
လေ။ မနေ့က ဆိုက်ထဲသွားရင်း ခြေချော်မိတာကို ခုထိ ရနဲ့

ရွှေပဒေသာစာပေ

မမေ့သေးပါ။ သူလှမ်းဆွဲလိုက်တာမို့ သူ့ရင်ခွင်ထဲ တွေးခနဲလဲ ကျသွားရတာကိုး။

သူ့ကိုသတိတရ တွေးလိုက်မိတိုင်း ရနံ့မျက်နှာ နွေးသွားရတာအမှန်ပါ။ ပြန်မတွေးချင်ပါဘူးနော်၊ ရှက်စရာကြီး။ သူကတော့ မည်သို့ဖြစ်သွားမည်မသိ၊ ရနံ့ကတော့ ခုချိန်ထိ သူ့ကိုယ်သင်းရနံ့သင်းသင်းလေးကို ရနေတုန်းပါပဲ။

ဆန့်ကျင်ဘက် သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ဦးကို ဤသို့မှတ်မှတ်ရရရှိနေတာ မှန်ပါရဲ့လား။ ရနံ့ဘဝမှာ ယခုလို အငယ်တန်း အင်ကျင်နီယာလက်မှတ်ရအောင် ကျောင်းတက်ခဲ့စဉ်တစ်လျှောက် ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းများစွာနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့တာပါလေ။

အလုပ်ထဲမှာရော ဒီလိုပါပဲ။ ယောက်ျားကြီးငယ်မရွေး အားလုံးနဲ့ တည်တည်တံ့တံ့ ဆက်ဆံခဲ့ရတာပါပဲ။ တူကိုမတူတာပါလေ။ သူနဲ့ကိုက တစ်မျိုးတူခြားတဲ့စိတ်အခြေအနေကို ဖြစ်လာစေတာကိုး။

“သမီး ဆံပင်မညှပ်ရသေးဘူးနော်၊ တော်တော်ရှည်နေပြီ”

ခေါင်းကို အသာသပ်လိုက်မိပါ၏။ တစ်အိမ်တည်းအတူ နေတဲ့အန်တီလေးကတောင် သတိထားမိနေပြီ။ ဒီလို ရနံ့ဆံပင်

ရှည်နေတာကို သူမမြင်ဘူးတဲ့လား။ ‘ဆံပင်ညှပ်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိတော့ဘူးလား’ လို့ တစ်ခွန်းတလေပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောသင့်တာပေါ့နော်။

“အရှည်ထားရင် ကောင်းမလားလို့”

ဖေဖေက သတင်းစာဖတ်နေရင်းက တမင်တကာပင် ချောင်းဟန့်သံပြုလေ၏။ ဘာလဲ၊ ရနံ့စကားကိုများ လှောင်ချင်တာလား။ မိန်းကလေး ဆံပင်အရှည်ထားတာ အဆန်းမှမဟုတ်တာနော်။

“ဖြစ်ပါ့မလား သမီးရဲ့၊ ဆံပင်နည်းနည်းရှည်တာနဲ့ စိတ်အိုက်တယ်ဆို။ ပြီးရင် တစ်ပတ်သုံးခါ လျှောင်ချင်သလို မလျှော်ဖြစ်ရင် ခေါင်းက ကိုက်ဦးမှာ”

ဖျက်တယ်ပေါ့လေ။ Show case မှန်ထဲသို့ အကြည့်ဖျတ်ခနဲရောက်သွားမိ၏။ တကယ်ပဲ ရနံ့ဆံပင်တွေက လည်ကုပ်ကို ထောက်နေသည်အထိ ရှည်နေတာလေ။

သူ့ဘေးမှာ ပြုံးရွှင်စွာ ထိုင်လိုက်သွားတဲ့ ဆရာဝန်မလေးဆို ဆံနွယ်အရှည်ကြီးပါ။ ဒီလိုကနွဲ့ကလျ ဆံပင်ရှည်မျိုးကို သူနစ်သက်တာမဟုတ်လား။ ရနံ့နဲ့စကားပြောကိုင်း ခပ်တည်တည်ပြောလေ့ရှိပေမယ့် အဲဒီတစ်ခဏလေးမြင်လိုက်ရတဲ့ အခိုက်အတန့်မြင်ကွင်းမှာ သူ့အပြုံးဝေဆာနေတာကို မြင်လိုက်ရတာ

လေ။ တောက်! မနာလိုလိုက်တာနော်။

“ကာစိတ်ကူးပေါက်ပြန်တာတုန်း”

“မိန်းကလေးပဲ ဖေဖေရဲ့၊ အရှည်လေး ထားချင်လို့ပါ”

“သမီးပဲ ဆံပင်ရှည်လာရင် အဲဒီဆံပင်ကို ကျစ်ရမှာ စည်းရမှာ စိတ်ရှုပ်လို့ဆို။ ပြီးတော့ ကလစ်တွေကြီးတွေဝယ်ရင် ငွေလည်းကုန်ဦးမယ်လို့ပြောခဲ့ပြီး အဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

‘လှချင်လို့’ ဟု ဝန်ခံရမှာ ရှက်စရာကြီးပါလေ။ ကိုယ့် ကိုယ်ကို ယောက်ျားလေးဆန်ဆန် ခပ်မာမာ တောင့်တောင့်လေး နေလာခဲ့ပြီးမှ အခုလိုထဖြစ်တာမို့ အဆန်းဖြစ်နေမှာပါပဲ။ ဘယ် နယ်လုပ်ရပါမလဲနော်။

ပြီးတော့ အခုမှထပြီး အရှည်စထားဖြစ်ရင် ရနံ့ဆံပင် က ဘယ်အချိန်ဘယ်ကာလမှ တင်ပါးဖုံးတဲ့အထိ ရှည်မှာတဲ့လဲ။ ကျောပူတာကို မခံနိုင်တာလည်း ရနံ့အတွက် အနှောင့်အယှက် တစ်ခုပါလေ။

“စဉ်းစားဦးနော်၊ ခေါင်းမလျှော်တာနဲ့ ခေါင်းကိုက်တယ် ပြောဦးမှာ”

“တော်ပါပြီ၊ ညှပ်မယ် ညှပ်မယ်၊ ဒီညနေပဲ သွားညှပ် မှာ”

“ဖေသမီး ရိုးရဲ့လား”

“ဘာကိုလဲ ဖေဖေရဲ့”

“သားအဖချင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောကြေးဆို”

“အင်းလေ၊ ဖေဖေမိန်းမယူမယ်ဆိုရင် ရနံ့ကို အရင် တိုင်ပင်ဖို့ပြောခဲ့တာ မမေ့ပါဘူး”

စကားလမ်းကြောင်းလွှဲလိုက်တာကို သိသည့်အလား ဖေ ဖေ လျှောင်ရယ်လိုက်လေ၏။ ဒီလိုမအစ်ကြေးပေါ့နော်။ ရနံ့ဆို တာ ပွင့်လင်းတဲ့မိန်းကလေးဖြစ်ပေမယ့် လျှို့ဝှက်သင့်တာကိုတော့ လျှို့ဝှက်ထားပါရစေလား ဖေဖေ။

“No! No! ဖေဖေက သမီးကိုပြောနေတာ ရနံ့ရဲ့၊ စကား မလွဲနဲ့”

“ရနံ့က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“အိပ်ပျော်နေတော့လည်း နှိုးရတာပေါ့လေ”

“ဖေဖေစကားကြီးက ဘာကြီးလဲကွာ”

ဖေဖေ ပြုံးမြဲမြဲဖြစ်နေတာကိုက ရနံ့ကို အသည်းယား စေတာလေ။ လူကြီးဆိုတာ ရနံ့တို့လို လူငယ်ဘဝကို ဖြတ်သန်း ပြီးမှ ရောက်ခဲ့တာမို့ ရနံ့ထက်ပိုပြီး ကြုံသိကြုံတတ်နေမှာ အမှန် ပါပဲ။

“ဖေ့သမီး ထူးခြားနေတာကိုပြောတာ”

“ရနံ့က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဒီ Cover သုံးတာ Twice ဖြစ်နေပြီ ရနံ့”

အန်တီလေးက သရက်သီးမုည့်ကို ခက်ရင်းဖြင့် ထိုးယူ စားလိုက်ရင်း ရယ်ချေပြီ။ ထမင်းစားပြီးနားနေတုန်း စကားဝိုင်းက ရနံ့ကို အတွင်းစကားနှိုက်တဲ့တိုက်ပွဲတဲ့လား။ စိတ်ရှုပ်လိုက်ပါဘိ။

“ပထမအချက်က ခါတိုင်း သနပ်ခါးတောင် မလူးဖြစ်တဲ့ မျက်နှာကို မသိမသာအလှခြယ်လာတာ၊ ဒုတိယအချက်က ခါတိုင်းလို ဝတ်ဆင်ခဲ့တဲ့အဝတ်အစားတွေကို အခုဆို Fashion ကျကျ Match ဖြစ်တဲ့ Colour မျိုးရွေးပြီး အရောင်တွေထွက်လာတာ၊ တတိယအချက်ကတော့ အခုလိုမျိုး ဆံပင်ရှည်ထားဖို့ ကြံလာတာပဲ”

“ရနံ့က...”

“လူတစ်ယောက် လူချင်လာပြီဆိုရင် သူ့ရင်ထဲမှာ သာမန်ထက် ထူးခြားတဲ့ဖြစ်စဉ်မျိုးဖြစ်လာလို့ပဲ သမီး”

ကြည့်စမ်း! ဖေဖေဝေဖန်သုံးသပ်ချက်က ရနံ့ကို Direct ထိမှန်တာပါလား။ မဟုတ်ဘူးလို့လည်း မငြင်းဝံ့။ ဘာဖြစ်

လို့ ညာဖြစ်လို့ဆိုပြီး Reason လည်း မပြဝံ့ပါချေ။ နင်တော့သေပြီ ရနံ့ချေ။

“မောင်ဇေယျာအပေါ်မှာ ရိုးရဲ့လား”

“ဘယ်လို! ရနံ့က”

“ဒါပေါ့”

“ဖေဖေပြက်လုံးက ဟာသမမြောက်ဘူးကွာ”

“မျက်စိမှိတ်ငြင်းချင်တဲ့သဘောလား”

“Please!”

Phone သံဝင်လာတာက ရနံ့အတွက် ထွက်ပေါက် ချဉားတာလေ။ ဖေဖေရှေ့က ရှောင်ထွက်နိုင်သည့် Phone ကို ဘာသာစကားမျိုးစုံဖြင့် ကျေးဇူးတွေတင်မိတာ မပြောပါနဲ့တော့။

“ဟဲလို၊ ဪ... သီဟလား၊ ပြော”

“ဘယ်က သီဟတုန်း”

“ဖေဖေ မသိပါဘူး၊ ပြောလေ သီဟ၊ ရနံ့နားထောင်နေတယ်။ အားပါတယ်၊ အခုပဲ နေ့လယ်စာစားပြီး နားနေတာ၊ အချို့ပွဲလား၊ အင်း၊ အန်တီလေး သရက်သီးမုည့်လှီးပေးထားလို့ စားနေတာ။ သိပ်အချိုကြီးမဟုတ်ဘူး၊ ချိုချင်လေးလို့

၂၂၀ နိဂ္ဂ မမသဒ္ဓါမောင်

ဖေဖေရှေ့မှာ တမင်ရယ်ရင်း ထထွက်လာတော့ ဖေဖေ
မျက်နှာက သုန်သုန်မှုန်မှုန်လေ။ ဦးမြတ်ဆွေရဲ့သမီးပဲ ဖေဖေရယ်၊
ဒီလောက်တော့ ရနံ့လည်း လည်ပါတယ်နော်။

“တိ!”

ဟွန်းသံပေးလျက် ခြံထဲဝင်လာသည့်ကားနီလေးကြောင့်
ရနံ့မျက်နှာ တည်သွားရလေ၏။ ဟွန်း! ဒီတစ်ရက် မတွေ့ရဘူး
ထင်နေတာ ဘာလာလုပ်ပြန်တာပါလိမ့်။

“အန်ကယ်ရီလား”

အိမ်မှာ Phone ပြောနေသည့်ရနံ့ကို စကားစပြောတာ
မို့ မကောင်းတတ်၍ ဧည့်ခန်းထဲသို့ မေးဝေါ်ပြလိုက်မိ၏။ နေဦး
ပေါ့၊ စကားမပြောဘဲနဲ့ကို နေပြလိုက်ဦးမယ်။

“ဟော! သားရောက်လာပြီလား။ မြရေ၊ ဖျော်ရည်တစ်
ခုခုလုပ်ပေးပါကွယ်”

ကြည့်စမ်း! ဒါဆို သူ့ကို ဖေဖေခေါ်လို့ ရောက်လာတာ
ပေါ့။ လမ်းကြူလို့ အကြောင်းပြပြီး ရောက်လာတယ်ထင်နေတာ။
မုန်းစရာကြီးနော်။

ရဲသီဟနှင့် ပြောလက်စ စကားက အဆက်ပြတ်သွားရ
လေ၏။ တစ်ဖက်က တတွတ်တွတ်ပြောနေသော်ငြား ရနံ့စိတ်က

ရွှေပဒေသာစာပေ

လွင့်နေလို့ပါလေ။

“ဟင်! ဘာလဲ”

“ကိုယ်လာလည်လို့ရမလားလို့ မေးနေတာလေ ရနံ့ရဲ့။
မကြာဘူးလားကွာ”

“ရပါတယ် သီဟရဲ့။ သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ၊ ဘာမရ
စရာရှိလဲ။ ဒီမှာ ဧည့်သည်ရောက်လာလို့ စကားလှမ်းပြောနေ
တာ”

“ဘယ်ကဧည့်သည်လဲ၊ ဘယ်သူလဲ”

“ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ယူအူလား”

“ဟိုတစ်ခါ ကားပေါ်လာတဲ့လူတော့ မဟုတ်လောက်
ငါဘူးနော်”

ရနံ့ ရယ်ချလိုက်မိလေ၏။ သီဟစိုးရိမ်နေသည့်အတိုင်း
ထကယ်ပဲ သူ့ရောက်နေတာကိုး။ Sorry ပဲ သီဟရဲ့။

“ဘာသဘောကျလို့ ရယ်နေတာလဲ”

“ကွက်တိမှန်နေလို့”

“ဟာကွာ၊ အဲဒီလူနဲ့ ရနံ့နဲ့က ဘာလဲကွာ”

“သိဘူးလေ၊ သိချင်ရင် အိမ်ကိုလာတော့ ဖေဖေကိုမေး
ကြည့်ရင် သိလိမ့်မယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဒါဖြင့် အန်ကယ်သဘောတူထားတဲ့လူလား”

“ဪ၊ မသိပါဘူးလို့ဆို”

“နော်တိုင်း အလုပ်မှာ အတူတွေ့နေရတာတောင် အခု အိမ်လာလည်တယ်ဆိုတော့ ရန်အပေါ် ဒီလူမရိုးသားလို့ပဲ”

“I don't know.”

ရယ်ဟဟဖြင့် ဖြေလိုက်ပြီး Phone ပိတ်လိုက်စဉ် သူက ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ချေပြီ။ ကြည့်စမ်း! ဖေဖေဆီ လာတာပေါ့လေ။ ဖေဖေနဲ့ပြောစရာရှိတာ ပြောပြီးရင် ထပြန်တဲ့သဘောပေါ့။ ရန်နဲ့ စကားတောင်မပြောချင်ပုံမျိုးနဲ့လေ။ အမြင်ကပ်လိုက်တာ နော်။

“ခွင့်ပြုပါဦး အန်ကယ်”

“အေးအေး... သား”

ကဲ! ထထွက်လာပြီမို့ တိုက်ဝမှာပင် ပေကပ်ကပ်ဆက် ရပ်နေမိ၏။ မပြောချင်လည်း နေပေါ့ရှင်။

“ကိုယ်ပြန်ဦးမယ်”

“ပြန်ပေါ့”

“ခုထိ ဆံပင်မညှပ်သေးဘူးလား”

“ရှင့်အပူ မပါပါဘူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ရန်က ဆံပင်အတိုနဲ့လိုက်လို့ စေတနာနဲ့ပြောတာပါ”

“စိတ်ချ! အရှည်ကို ဆက်ထားဖြစ်အောင် ထားဦးမှာ”

သူက ပြုံးရင်း ကားပေါ်တက်မောင်းသွားလေ၏။ ‘ရှင်က ဆံပင်ရှည်တွေကိုပဲ သဘောကျတာမဟုတ်လား’ ဟူသည့်မေးခွန်းကို မပြောမီအောင် ထိန်းလိုက်ရတာလေ။

ရန်က ဆံပင်တိုနဲ့ပဲ လိုက်တာတဲ့လား။ ရှင်၊ ကျွန်မကို မပြုစားပါနဲ့လား ကိုဟိန်းဇေယျာ။

နိမိတ်

ရွှေပဒေသာစာပေ



အခန်း (၁၉)

ခြံထဲသို့ ကားမောင်းဝင်လိုက်သည်နှင့် ပန်းခြံထဲမှ ပြေးထွက်လာသည့် ကောင်မလေးကြောင့် သူ့နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိလေ၏။ ဒီကလေးမကတော့ သူ့ကိုတစ်ရက်မတွေ့ရရင် မနေနိုင်သလို ပါပဲလား။

“ကိုကြီး ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“ဘယ်ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“ကြည့်! စကားအကောင်းကိုမပြောဘူး၊ ဘယ်လိုလူကြီးလဲ”

“ကျစ်! ဝေးဝေးနေစမ်းပါ။ ပူရအိုက်ရတဲ့ကြားထဲ၊ စာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

မေးပွဲရှိတယ်မဟုတ်လား၊ စာမကျက်ဘဲ အိမ်လျှောက်လည်နေရလား။

ကားပေါ်ကဆင်းတာနဲ့ သူ့လက်မောင်းကို လာကိုင်သည့် သဲလက်ကို သူရုန်းလိုက်ပါတယ်။ တခြားအချိန်က အကြောင်းမဟုတ်။ ဒီနေ့ဆို အိမ်မှာ ဖေဖေပါရှိနေတာမို့ လူစုံနေတာလေ။

“မသိတာရှိလို့ လာမေးတာပေါ့ ကိုကြီးရ”

“YIT ကျောင်းသူဖြစ်ပြီး မသိတာတွေ ဒီလောက်များရသလား။ ဒါဆိုလည်း အဲဒီမှာ သွားတက်မနေနဲ့တော့၊ ရိုးရိုးမေ့ကျပြောင်းယူပြီး ဒဂုံပဲဖြစ်ဖြစ် အနောက်ပိုင်းဖြစ်ဖြစ် ပြောင်းလိုက်တော့”

“ကြည့်! ကိုကြီးနော်”

စလာပြန်ပါပြီ။ လက်မောင်းကိုထုတဲ့အကျင့်။ ရနံ့ဆိုသူနဲ့ စကားပြောရင် ခပ်ဝေးဝေးကနေ လူချင်းမထိအောင် ပြောတတ်တာလေ။ ဒေါက်တာဆိုလည်း သူ့သိက္ခာနဲ့သူ ခပ်ကင်းကင်းလေး ကူခြေအပြည့်နဲ့နေလေ့ရှိပေမယ့် ဒီကလေးမကတော့ သူ့လက်မြှောက်ရလောက်အောင် အကဲပိုပါ။ နာမည်သဲသဲကို ကဲကဲလို့ပြောင်းဖို့ပင် ကောင်းနေပြီလေ။

“ဟိုမောင်နှမတွေ ဘာဖြစ်လာပြန်ပြီလဲ”

“ဒီမှာလေ ဦးဦးရဲ့၊ သဲ စာလာမေးတာကို ကိုကြီးက ဟောက်လွှတ်နေလို့”

“သားကလည်းကွာ၊ ညီမလေးကို စိတ်ရှည်ပေးမှပေါ့”

“ဘာညီမမှမလိုချင်ပါဘူး၊ ရှုပ်ကိုရှုပ်တယ်”

“ကြည့်! ကိုကြီးနော်၊ သဲ အော်ငိုလိုက်မှာ”

“ငါအဝတ်အစားလဲမလို့ နောက်ကနေ လိုက်မလာနဲ့”

“လိုက်တော့ဘာဖြစ်လဲ”

“မိသဲ”

“သဲစာအုပ်တွေက အပေါ်ထပ်ညှို့ခန်းမှာလေ ကိုကြီးရဲ့၊ ဖြစ်နေလိုက်တာနော်၊ လူကို သရဲသဘက်ထင်နေလားမသိ။ လူ့ခွစာကြီး”

တကယ်စိတ်မဆိုးပါဘဲ တမင်ပြောနေသည့်ကောင်မလေးကို ဖေဖေတို့ရှေ့မှာမို့ သူ ဘာမှဆက်မပြောတော့ပါလေ။ ပြောရင်လည်း အာခြောက်တာသာ အဖတ်တင်ပြီး နားတန်မနာ တဲ့မိန်းကလေးပဲမဟုတ်လား။

လေ့ကားမှတက်စဉ် သူ့လက်ကိုမတွဲပေမယ့် အင်္ကျီနောက်ကျောကိုဆွဲပြီး လိုက်တက်တာမို့ သူလှည့်ပြောလိုက်စဉ် အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသည့်ညီနှင့် ဆုံရတော့လေ၏။

“ငါ့အကျိုးရှည်ကုန်မယ်လေ၊ လွှတ်စမ်းပါ”

“ရှည်သွားရင် ကိုကြီးအတွက် သဲ အသစ်ဝယ်ပေးမှာပေါ့။ ဘယ်နှထည်လိုချင်လဲ၊ ပြော။ ဒါဝင်လိုက်တောင် ဝယ်ပေးဦးမှာ၊ ကျစ်!”

“ဘယ်ကငွေနဲ့ ဝယ်ပေးမယ်ပြောနေလဲ၊ ညည်းမှာ ဝင်ငွေက ရှိတာကိုး”

“သဲမုန့်ဖိုထဲက စုထားတာနဲ့ ဝယ်ပေးမှာပေါ့ ကိုကြီးရာ အထင် မ Small ပါနဲ့နော်။ Hi! ကိုကို၊ အိပ်ရာက နိုးလာတာ မဟုတ်လား”

တာမှပြန်မပြောဘဲ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပြိုဟ်ကြည့် ကြည့်ပြီး လှေကားဆက်ဆင်းသွားသည့်ညီညွန့်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဒီကောင် ဘာအချိုး ချိုးပြန်တာပါလိမ့်။

“ဘာ Style လဲကွာ”

“စိတ်မကြည်ရင် သွားမစနဲ့လေ”

“သဲ ဘယ်မှာစလို့လဲ”

“ကဲ! ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်စောင့်နေ”

“ဘာလဲ၊ အခန်းထဲ လိုက်ဝင်မှာကြောက်လို့လား။ ဟိဟိ! ကိုကြီးက ရယ်ရတယ်ကွာ”

“လူကြီးကို နောက်စရာမှတ်နေလား”

“လူက ဘယ်လောက်များကြီးလို့လဲ၊ မှန်း!”

“ကျစ်! ဖယ်စမ်းပါ”

သူ့လက်မောင်းကြွက်သားကို ကိုင်ညှစ်လိုက်တာမှီ လက်တို့ ဖျတ်ခနဲရုန်းခါလိုက်စဉ် လှေကားထိပ်ဆုံး မရောက်သေးတာမို့ သူမကို တွန်းလိုက်သည့်နှယ် ဖြစ်သွားရလေသည်။

“အမေ့!”

“ဟာ! သေတော့မှာပဲ၊ မင်းဟာလေ၊ ငါပြောနေတဲ့ ကြားထဲက။ ကျွတ်!”

နောက်လန်ကျမလို ဖြစ်သွားသဖြင့် အလန့်တကြား အမေ့တိတ်သံ ထွက်သွားသည့်သူမလက်မောင်းကို သူအမြန်လှမ်း ဆွဲလိုက်ပါ၏။ လန့်သွားသည်ကြောင့်ထင်း သူ့ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းမိုက် ဖက်တွယ်ထားသောကြောင့် သူပြုံးပင် ပြုံးလိုက်မိလေသည်။ အာဂသတ္တိကတော့ စံပြပါပဲလား။

“ဟိတ်! အပေါ်ဆက်တက်ရဦးမယ်လေ”

“သဲ ကြောက်လို့ပါ”

အသံတုန်နေတာမှီ တကယ်လန့်သွားမှန်း သူရိပ်မိပါ၏။ သူကားကနေ လိမ့်ကျသွားလို့ကတော့ ကျိုးပဲ့ရုံထက် မကနီနီ

၂၃၀ နိဂ္ဂ မမသဒ္ဓါမောင်

ပါလေ။

“အကြီးမနဲ့ အငယ်မ”

“ရှင်၊ ကိုကိုကြီး”

“အားတဲ့လူ ရေအေးတစ်ဘူးနဲ့ ဖန်ခွက် ယူလာပေ။
မြန်မြန်လေးနော်”

“ဟတ်”

သူမလက်မောင်းကိုကိုင်ဆွဲပြီး အပေါ်ထပ်ညှပ်ခန်းထိုင်
ခုံမှာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပါ၏။ သွေးမရှိတော့သလို ဖြူဖြောင့်ဖြောင့်မျက်
နှာကို ငုံ့ကြည့်ရင်း သူပင် စိုးရိမ်ပူသွားရလေသည်။ ဒုက္ခပဲ၊ ဒီ
ကလေးမတော့ လိပ်ပြာလွင့်ကုန်ပြီလား။

“သဲသဲ”

“ဟင်”

“ရလား၊ ဆေးခန်းလိုက်ပို့ပေးရမလား”

“ဟင့်အင်း”

“မျက်နှာတောင် သွေးဆုတ်သွားသလိုပဲ။ ဒီလောက်
ထိ အသည်းငယ်ရသလားကွ”

“ကိုကြီး ကိုယ်ချင်းစာကြည့်ပါလားလို့”

“အင်း၊ သူများသားသမီးကို ဒီလိုတော့ မလုပ်ကြပုံပါ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဘူး။ အလျော်ပေးဆိုရင် ဒီအရွယ်ကြီး ဘယ်မွေးပေးလို့ရပါ့မလဲ၊
မဟုတ်ဘူးလား”

အကြောက်ပြေအောင် သူပြောတော့ သူမ၏မျက်စောင်း
က ခိုင်းခနဲရောက်လေ၏။ ရေဘူးရောက်လာပြီမို့ ဖန်ခွက်ထဲ
ရေထည့်ပြီး သူမလက်ထဲသို့ ပေးလိုက်ပါသည်။ လက်တုန်နေ
တာမို့ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်ကာ ရေသောက်နေစဉ် အဝတ်လဲ
ရန် သူ့အခန်းထဲသို့ သူဝင်လိုက်လေ၏။

“အတန်းကြီးလာလေ၊ စာများလာလေပဲနော်”

“စာကိုချစ်ရင် စာကလည်း ကိုယ့်ကိုပြန်ချစ်တာပေါ့။
ကြောက်စရာမှမလိုတာ၊ ကိုယ်တန်ဖိုးထားရင် သူကလည်း ကိုယ့်
ကို ပြန်တန်ဖိုးထားတယ်။ မှန်လိုကျင့်ကြပေါ့”

“ဟင်! ကိုကြီးစကားက ဘာကြီးလဲ”

“မှန်တာပြောတာလေ၊ စာအုပ်စာပေ လူ့မိတ်ဆွေဆို
တာ အလကားရှိတဲ့စကားပုံမှမဟုတ်တာ။ ဘယ်စာမဆို တန်ဖိုး
ထားပြီးဖတ်ရင် သူက ဗဟုသုတဆိုတဲ့အိုးထဲ အကုန်ပြန်ဖြည့်ပေး
တယ်။ မင်းလိုစာဖတ်ပျင်းလိုက်တော့ ဦးနှောက်က ပုစွန်ဦးနှောက်
ပဲပြည့်မှာ”

“ဟွန်း! လူကို ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ပြောပြန်ပြီ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မှန်တာပြောရင် ရွာပြင်မှာ နေရတယ်တဲ့။ သိတယ် မဟုတ်လား”

“သိဘူး”

“မင်းသိတာဆိုလို့ ဘာရှိလဲ အလကားဟာလေ။ ပြောလိုက်ရင် ဘာမှမသိဘူး။ အဲဒါကြောင့် မင်းကို ပုစွန်ဦးနှောက် လို့ပြောတာ နည်းတောင်နည်းသေးတယ်။ ပြောစကားကို နားမထောင်ဘူး။ မျက်နှာက ပြောင်စပ်စပ်ဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ နှုတ်ခမ်းက တစ်တောင်လောက် စူရင်စူ၊ ဒါပဲလုပ်ဖို့သိတယ်”

တဟိဟိဖြင့် ရယ်နေပြန်လေ၏။ အရင်က စကားတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ မြဲစိစိနေတတ်လေ့ရှိသည့်သူကို အခုလို ပေါက်ပေါက်ဖောက်သလို ပွစိပွစိပြောဖြစ်စေတာလေ။ စာမေးပြီးတာတောင်မှ မပြန်ဘဲ အချိန်တော်တော်ကြာ စကားပြောပြီး ညနေစောင်းသွားမှ ထပြန်သည့်သံသိမ့်သိမ့်သက်ကို အိမ်ထဲ သူပြန်လိုက်ဖို့ဖြစ်ပါ၏။

ခဏနေ ရေခဲချိုးပြီး ထမင်းစားရတော့မှာမို့ အပေါ်ထပ်သို့ပြန်တက်ခဲ့စဉ် ညီညီနင်းဆုံရပြန်ချေပြီ။

“ကိုကို”

“ပြော”

“ခဏ”

“ငါရေချိုးတော့မှာ၊ ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန်သွက်သွက်ပြော”

“သဲနဲ့ပြောတုန်းကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ပြောမယ်ဆိုမှ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ဧည့်ခန်းခုံက အခုလေးပဲ ထထွက်လာတာကို ပြန်ထိုင်ခိုင်းမှတော့ သူမငြီးငွေ့တဲ့ နေမလား။ ဂျစ်ကန်ကန်ကြည့်နေသည့် ညီညီရေခုံမှာ ပြန်ထိုင်လိုက်ရလေ၏။

“ဘာလဲ၊ ပြော”

“ကိုကိုနဲ့သဲက ဘာလဲ”

ဗုဒ္ဓေါ! ဘာမေးခွန်းကြီးပါလိမ့်။ မထင်မှတ်ထားတာမို့ ညီညီကို သူက တအံ့တသြဖြင့် ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ဘာသဘောနဲ့လဲ မေးတာလဲညီညီ။

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ကိုကိုကိုယ် ကိုကို အသိဆုံးဖြစ်မှာပေါ့”

“မင်းက မရှင်းမရှင်းမပြောနဲ့လေ”

“ကျွန်တော်က ရှင်းတယ်၊ မရှင်းတာက ကိုကိုဗျ။ မမအကဲနဲ့လည်း ဘာလိုလို၊ သဲနဲ့လည်း ညာလိုလိုနဲ့ ရှုပ်ယှက်ခတ်

နေတာ”

“ဘာကွ”

သူက စိတ်ဆတ်သူမို့ ဒေါသက ထောင်းခနဲထွက်ပြီး အသံထွက်ချေပြီ။ ကြည့်စမ်း! သူ့အပေါ် ဆက်ဆံနေတဲ့ ညီညီပုံစံက တကယ့်ရန်သူကြီးအတိုင်းပါပဲလား။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မမနဲ့တွဲမယ်ဆိုရင်လည်း ပြတ်ပြတ် သားသားပေါ့။ ဘာလို့သဲနဲ့လည်း မရှင်းမရှင်းဖြစ်ချင်တာလဲ”

“ညီညီ”

သူ့အသံက ဟိန်းခနဲထွက်လာပါ၏။ အိမ်မှာ မိသားစု စုံနေချိန်မှာမှ ပြဿနာရှာရတယ်လို့၊ လှေကားဆီမှ တဖျတ်ဖျတ် တက်လာသံတွေ ကြားလိုက်ရလေ၏။ မိဘတွေပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ ပြီးရင် ဒီကောင့်ဘက်က ကာဆီးကာဆီးနဲ့ ဝင်ပြောကြဦးမှာလေ။

ဟုတ်တယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ သူက ဥတစ်လုံး တစ်ကောင်ကြွက်၊ တစ်မျက်နှာ အပယ်ခံဘဝနဲ့ပဲ ခံပြင်းစိတ်တွေ ဗလပွနဲ့ ကျန်ခဲ့ရဦးမှာပါ။ မိဘဆိုတဲ့အရိပ်အာဝါသအောက်မှာ အေးချမ်းစွာ ခိုလှုံခွင့်က ဒီဘဝမှာ မရနိုင်တော့ဘူးထင်ပါရဲ့။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မေမေ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘာမှမဖြစ်ဘူးသာဆိုတယ်၊ သားအသံက အကျယ် ကြီးထွက်လာတာ လန့်လိုက်တာကွယ်”

မေမေက ရင်ဘတ်ဖိလျက် ညီညီနား သွားရပ်လိုက်လေ၏။ သိတယ်လေ၊ ဒီလိုပဲဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ သူ့ကြိုတွက်ထားပြီးသားမဟုတ်လား။

“ညီအစ်ကိုတွေ သင့်သင့်မြတ်မြတ်ဖြစ်တာမှ မကြာသေးဘူး၊ အခုဘာဖြစ်ကြပြန်တာတုန်း”

ဖေဖေအဲဒါကို ဘယ်သူမှပြန်မဖြေဘဲ နှစ်ယောက်သား ငြိမ်နေဖြစ်ကြ၏။ ကောင်းပြီလေ၊ မင်းရဲ့စိတ်ရင်းအမှန်ကို အစောကြီးကတည်းက သိခွင့်ရတာပေါ့။ ငါက ဒီမှာ ခဏတာ လာတည်း နေရတဲ့ညှို့သည်ပါပဲ ညီညီဦးရယ်။

“ကျွန်တော် အိမ်ပြောင်းနေတော့မယ်”

နိမိတ်

ရွှေပဒေသာစာပေ



အခန်း (၂၀)

အာမေဇိုတ်သံတွေ ပြိုင်တူထွက်လာပါ၏။ ဒီလိုပဲ ဆုံး
ခြတ်ရတော့မှာပေါ့။ သူ့ကိုမှအလိုမရှိတဲ့ ဒီနေရာမှာ စိတ်ညစ်
စိတ်ရှုပ်ခဲပြီး တစ်စက္ကန့်လေးမှနေဖို့ မကောင်းတော့တာလေ။

“သားကြီး”

“ကျွန်တော့်ကိုနားလည်ပေးပါ ဖေဖေ၊ ဒီအိမ်ကိုရောက်
ကတည်းက ဒီမှာတစ်သက်လုံး ခိုနေဖို့ စိတ်ကူးမထားပါဘူး။
ကျွန်တော့်တာသာ တိုက်ခန်းမှာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်တည်း သီး
သန့်နေဖို့ ရည်ရွယ်ပြီးသားပါ”

“နေပါဦး... နေပါဦး သားကြီးရယ်၊ မေမေတို့နားလည်

ရွှေပဒေသာစာပေ

အောင် ရှင်းပြပါဦးလား။ သားငယ်နဲ့တာများပြဿနာဖြစ်လို့ အခု လို့ ရုတ်တရက်ပြောလာတာလဲ”

“အခုမှစိတ်ရှူးပေါက်ပြီး ပြောတာမဟုတ်ရပါဘူးမေမေ။ ကျွန်တော့်မှာ အစကတည်းက ရည်စူးထားပြီးသားမို့ပါ။ တိုက် ခန်းကို ငွေချေဖို့တောင် ရက်သတ်မှတ်ပြီးပါပြီ”

“ဘယ်မှာတဲ့လဲ”

သူ နှုတ်ပိတ်သွားပါ၏။ မပြောချင်ပါ။ အရင်တည်းက သူ့ကို ဒီအိမ်ထဲမှ မောင်းချခဲ့တဲ့အတိတ်မည်းက သူ့ဘဝရဲ့အစိတ် ပါပဲ။ ဒီအရိပ်က သူ့အတွက် ဒီအရွယ်ရောက်နေတာတောင်မှ ဒီအိမ်မှာ မနေစေချင်တာက မိဘနှစ်ယောက်စလုံးက မဟုတ်ဘဲ နောက်ထပ်တစ်ယောက်ကတောင် သူ့ကိုကန့်တွက်နေပြီလေ။

“အငယ်မလိုချင်ဘူး။ အငယ်ကိုမှန်းတယ်’ဟု ငယ်စဉ် က မဝိကလာပိကလာပြောခဲ့တဲ့ ဝဋ်ကြွေးက အခုတော့ ဝဋ်လည် ပြီပဲ။ ကလေးဘဝတုန်းက မသိနားမလည်စိတ်နဲ့ ဆန့်ကျင်ပြော ဆိုခဲ့တာကို အပြီးအတေးထားခဲ့ကြလေသလား။

မေတ္တာမပေးရင်လည်း နေပါ။ စွန့်ပစ်ခဲ့ပြီးရင် ပြန်ခေါ် တာ ဘာကြောင့်လဲ။ မေ့ပြီးမှတော့ ဆက်မေ့ပါလား။ အမှိုက်ထု ပစ်ခဲ့ပြီးရင် ဘာလို့ပြန်ကောက်ကြသလဲ။

မမွေးချင်ရင် သူ့ကို လူ့ဘဝထဲ မခေါ်ပါနဲ့လေ။ အခု တော့ လူဖြစ်ပြီး သူ့ရင်ထဲမှာ ရင်ကွဲနာကျပြီး အတ္တခါးခါးတွေ သာ ပြည့်နှက်နေပြီပဲ။

ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီဘဝမှာ လူဖြစ်ခွင့်ပေးခဲ့တဲ့လောက ကြီးကို သူမှန်းတီးတာ အမှန်ပါ။

“သားကြီး”

“မပြောပါရစေနဲ့ ဖေဖေ”

“ခဏထိုင်ဦး သား။ သားငယ်ကိုခေါ်သွားပါ ခင်။ ကိုယ် သားကြီးကိုပြောစရာရှိလို့”

‘ဟုတ်ကဲ့’

ညီညီလက်မောင်းကိုကိုင်ကာ ခေါ်သွားသည့်မေမေ့ရဲ့ နောက်ကျောကို ကြည့်နေရင်း သူမျက်ရည်ဝဲလာပါ၏။ ယောက်ျား ဖိသသည့်ခန္ဓာကိုယ်ရှိပေမယ့် ဒီလိုလူရဲ့စိတ်က အားငယ်နေပြီး ညဘက်မှာ ဘယ်သူမှမသိအောင် မျက်ရည်ကျခဲ့ရသည့်ရက်စွဲ တွေက အခုဆိုရင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပါပြီလေ။ ဒါကိုဘယ် သူမှမသိပါဘူး။

“သားကြီး”

“ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ ဖေဖေ”

“စဉ်းစဉ်းစားစားလည်း လုပ်ပါဦးလား သားကြီးရယ်။
ဖေဖေတို့နဲ့အတူမနေဖြစ်တာ အခုဆို အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ပြီ
မဟုတ်လား”

“အဲဒီလိုနေခွင့်မရအောင် ဖေဖေတို့ပဲ လုပ်ခဲ့တာမဟုတ်
လား” ဟု မေးချင်ပေမယ့် သူ နှုတ်ပိတ်ထားရပါ၏။ အခုမှ စကား
ထဲထည့်ပြောတော့ ဘာထူးတော့မှာလဲ။

“ခုမှ မိဘအရိပ်မှာ နေခွင့်ရတာမို့ ဒီအိမ်ကနေ မထွက်
ချင်ပါနဲ့လား သားရယ်”

အခါခါစဉ်းစားခဲ့ပါတယ် ဖေဖေ။ မိဘရင်ငွေခိုလှုံရမယ့်
အရွယ်မှာ ရသင့်တဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုများ သူ့ရရှိခဲ့ပါသလား။
ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့အမွေဆိုတာတွေက အဲဒီမေတ္တာကို လဲလှယ်တောင်း
ယူလို့မှ မရနိုင်တာလေ။ ဖြစ်နိုင်ရင် သူ့ချစ်နိုင်မယ့်လူတွေဆီက
နေ မေတ္တာတရားကို ကြေးဘယ်လောက်ပုံပေးရပေးရ ဝယ်လို့
ရရင် ဝယ်လိုက်ချင်ပါရဲ့။

“မိဘအရိပ်အောက်မှာ နေတဲ့အရွယ်ကိုကျော်လွန်ခဲ့ပြီ
ပြီဖေဖေ”

“သား”

“အနောက်နိုင်ငံတွေမှာဆိုရင် သားသမီးတွေ (၁၈)နှစ်

ပြည့်တဲ့အခါ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ်ရပ်ဖို့ မိဘအရိပ်အောက်
က ထွက်ရပါတယ်”

“ဒါက မြန်မာပြည်လေကွယ်”

“ကျွန်တော့်အသက်က (၁၈)နှစ်ထက် အများကြီးကျော်
နေပါပြီဖေဖေ။ ဘဲပေါက်စလေးတွေလည်း ရေကူးတတ်ပြီဆိုတာ
နဲ့ ရေထဲဆင်းကြသလို ကြက်ပေါက်စလေးတွေလည်း အစာယက်
ရွာတတ်တာနဲ့ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ရှာစားတတ်ကြပါတယ်။ ဒီ
လိုပဲ ငှက်ပေါက်စလေးတွေလည်း ပျံတတ်ပြီဆိုတာနဲ့ အသိုက်
ကနေထွက်ပြီး အဝေးကိုပျံကြပါတယ်ဖေဖေ”

“...”

“သုံးနှစ်ဆိုတဲ့အချိန်ကာလက မိဘတွေရဲ့အရိပ်မှီခိုတဲ့
ကျွန်တော့်လိုလူအတွက် အများကြီးလုံလောက်ခဲ့ပါတယ်”

“သား”

ဖေဖေက သူ့နောက်ကျောမှာ လာရပ်ရင်း သူ့ပခုံးကို
တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားလေ၏။ အင်အားပါနေတာမို့ နာသင့်
သလောက် နာတာမှန်ပေမယ့် ရင်ထဲကနာကျင်မှုကိုတော့ လုံးဝ
မမီပါလေ။

“ဖေဖေတို့ကိုများ စိတ်နာနေသလား သားရယ်”

“ဟင့်အင်း၊ မဟုတ်ပါဘူးဖေဖေ၊ ဒီဘဝမှာ လူလာဖြစ်
တဲ့ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်ပဲ နာတာပါ”

“ဖေဖေတို့က... ဖေဖေတို့က... သားကို”

“သူများမိသားစုတွေလည်း ဒီလိုပဲ သားသမီးတွေ ရှိ
ကြတာပါပဲဖေဖေ။ ကိုယ့်ထက်အငယ်ရှိလာတဲ့အခါ ကိုယ့်အပေါ်
ချစ်တဲ့စိတ် လျော့သွားမှာကိုးရိမ်တဲ့ မနာလိုမှုဆိုတာ အရမ်းငယ်
လွန်းတဲ့အရွယ်ကလေးတွေရဲ့ စိတ်အခြေအနေမျိုးပါ။ ကြာလာ
တာနဲ့အမျှ သူနဲ့စကားပြောဖော်၊ ကစားဖော်၊ ကျောင်းတက်ဖော်
ဖြစ်လာမယ့်အငယ်ကို အလိုလိုချစ်တတ်လာမှာ သေချာပါတယ်”

“...”

သူ မျက်နှာကို တစ်ချက်မဲ့လိုက်မိပါ၏။ တစ်သက်လုံး
မပြောဖြစ်အောင် မျှိုသိပ်ခဲ့သမျှ ဒီညနေတော့ အကုန်အစင်ဖွင့်
ပြောဖြစ်ပြီထင်ပါရဲ့။

“ဘယ်လိုအစ်ကိုမျိုးကမှ ကိုယ့်သွေးသားညီလေးရဲ့
အသက်ကို ရန်မရှာတတ်ပါဘူးဖေဖေ။ ဒါကို ဖေဖေလည်း သိ
နိုင်ပါတယ်”

“သားရယ်၊ သားရဲ့ဘိုးဘိုးက သူ့မြေးစိတ်အားငယ်နေ
မှာစိုးလို့ ခေါ်သွားပါရစေဆိုလို့ ဖေဖေတို့ သားကိုထည့်ပေးလိုက်

ရတာပါ”

ဟုတ်လို့လား ဖေဖေ ‘ခေါ်သွားပေးပါ’ လို့ပြောတဲ့စကား
ရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို သိတတ်ခါစ ဦးနှောက်ရှိနေပြီဖြစ်တဲ့ သုံးနှစ်သား
ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့မှတ်ဉာဏ်က ကောင်းကောင်းကြီးမှတ်နိုင်
ခဲ့တာလေ။

“အရွယ်ကြီးလာတော့လည်း ဘွဲ့ရတဲ့အထိ ကျောင်း
ဆက်ထားချင်တယ်ဆိုတာနဲ့ပဲ သားကို ဖေဖေတို့မခေါ်ဖြစ်တာပါ
ကွယ်”

ပစ်ထားလက်စနဲ့ ဆက်ပစ်ထားလိုက်ပါတော့လား ဖေ
ဖေရယ်။ အခုတော့ ညီအစ်ကိုချင်း မိန်းကလေးကိစ္စနဲ့ စကားများ
ပြဿနာတက်နေချပြီလေ။ ငယ်တုန်းကတောင် မထားချင်ခဲ့တဲ့
ဒီအိမ်မှာ ဘာလို့များ သူ့ကိုပြန်ခေါ်ထားချင်ရတာတဲ့လဲ။

“မိဘနဲ့သားသမီးဆိုတာ အချိန်တန်ရင်တော့ ခွဲရတာ
သဘာဝပါဖေဖေ။ သားသမီးတွေ အိမ်ထောင်ရက်သားကျတဲ့
အခါ ရှင်ကွဲခွဲရသလို”

သူစကားရပ်လိုက်ပါ၏။ သေကွဲခွဲရတဲ့စကားကိုဖြင့်
နိမိတ်မရှိ မပြောချင်ပါလေ။ ဖိုးတို့ဖွားတို့နဲ့ သေကွဲခွဲမှားတဲ့သူမို့
ဒီလိုခွဲခွာခြင်းဝေဒနာကို သူနစ်ကြိမ်တောင် ခံစားခဲ့ရဖူးပြီး နာကျင်

ခွဲရတာအမှန်ပါလေ။

“ဖေဖေတို့မသေခင်လေးမှာ မိသားစု သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းလေး နေချင်လို့ပါသားရယ်”

ဘယ်နှနှစ် နေမှာတဲ့လဲ။ ဘယ်နှလ၊ ဘယ်နှရက်လဲ ဖေဖေ။

“အထူးသဖြင့် သားမေမေရဲ့ဆန္ဒကို ဖေဖေဖြည့်ပေးရတာပါ”

ဒါဖြင့် ဖေဖေဆန္ဒမပါဘူးပေါ့။ မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်ခြင်းမရှိမှတော့ ဒီအိမ်မှာ လူဖြစ်ဖို့မကောင်းတော့ပါလား။

“ဖေဖေတို့ တားပါရစေ သား။ သားကို ဖေဖေတို့မျက်စိအောက်ကနေ ဘယ်ကိုမှထွက်မသွားစေချင်ဘူး။ ယုံပါ။ သားလိုပညာတတ် အဖိုးတန်လူငယ်တစ်ယောက်ကို ဘာမဟုတ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်သွားမှာကို ဖေဖေရော မေမေပါ စိုးရိမ်နေကြတာမို့ပါ”

“ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“အဲဒီလိုဖြစ်သွားမှာစိုးလို့လို့ ပြောပြီးပြီလေ သားကြီးရယ်”

ကျွန်! အပိုတွေပဲ မဟုတ်လား။ သားသမီးတွေ အိမ်

ထောင်ရက်သား ကျွဲကြတဲ့အခါမှာလည်း မိဘနဲ့ရှင်ကွဲ ခွဲကြရတာပါလေ။ ဒါနဲ့တောင်မှ သူ့ကိုမခွဲနိုင်ဘူးလို့ပြောရသလား။ နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်တောင် မေနိုင်ခဲ့ပါလျက် အခုမှစိုးရိမ်တယ်ဟူသည့် စကားက သူ့အဖို့ ယုံရခက်ခက်ပါလေ။

“ကျွန်တော် ဖေဖေတို့အိမ်ကိုရောက်လာကတည်းက ဒီမှာအပြီးနေဖို့ အစီအစဉ်မရှိပါဘူး”

“သား”

“ဖိုးတို့ဖွားတို့ဆန္ဒအတိုင်း ကျွန်တော်လာဖြစ်ခဲ့တာပါ။ အိမ်ခွဲနေဖို့က တစ်နေ့နေ့ဖြစ်လာမှာပါ ဖေဖေ။ ဥပမာ ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ပြုချိန်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ အဲဒီလိုမျိုးပဲ သဘောထားပေးပါလို့ တောင်းဆိုပါရစေ”

“သားမှအိမ်ထောင်မပြုသေးတာလေ”

“ကျွန်တော့်အသက် (၂၅)နှစ်ပြည့်တော့မယ်ဖေဖေ။ ဒီအသက်ဒီအရွယ်နဲ့ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်မှာပဲ ကိုယ်ရပ်တည်ပါရစေ။ ဒီအရွယ်ရောက်တာတောင်မှ မိဘကိုအားကိုးမှီခိုနေရတာ ချက်ဖို့ကောင်းပါတယ်”

“သားရယ်၊ မိဘနဲ့သားသမီးကြားမှာ ထားတဲ့စည်းကမ်းနာတရားတော့ မဖြစ်သင့်ဘူးလို့ ဖေဖေယူဆတယ်”

‘မာန’တဲ့လား။ ခေါင်းစဉ်မှားတပ်နေပြီ ဖေဖေ။ မိဘတွေအပေါ်မှာ သူ မာနထားတာမျိုးမှမဟုတ်တာလေ။ နာကျင်မှုရဲ့အခြားတစ်ဖက်စီက ခါးသည်းတဲ့အပွဲဆိုတာ သူ့ရင်မှာ အလိုလိုဖြစ်တည်လာခဲ့ရတဲ့ အမြဲတေတစ်ခုဆိုတာကို ဖေဖေနားလည်ပါရဲ့လား။

“ဖေဖေတို့ကို သား ခုထိ စိတ်ထဲ နာနေတုန်းပဲလားကွယ်”

မဟုတ်ရပါဘူး ဖေဖေ။ ကျွန်တော် ငရဲမယ့်ကိစ္စကြီးကို လုပ်ဝံ့ပါ့မလား။ နာချင်းနာရင် သူ့ကိုယ်သူသာ စိတ်နာနေခဲ့မိတာပါလေ။

“ဖေဖေတို့ကိုမချစ်လို့ အခုလို သားဆုံးဖြတ်လိုက်တာမှန်း သားမေမေသိရင် စိတ်ထိခိုက်ဦးမှာ အသေအချာပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း သားရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုပြင်ဖို့ စဉ်းစားပါဦးလား ဟိန်းဇေယျာ”

“မဖြစ်လို့ပါ ဖေဖေ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“နဂိုတည်းကမှ သိပ်အစေးမကပ်တဲ့ညီညီနဲ့ ပြဿနာ

ထပ်မဖြစ်ချင်တော့လို့ပါ”

“သားငယ်က”

“သွေးမတော်သားမစပ်တဲ့ သူစိမ်းမိန်းကလေးကိစ္စနဲ့ သွေးရင်းညီအစ်ကိုချင်း ရန်သူလိုတော့ မဖြစ်ပါရစေနဲ့ဖေဖေ။ ကျွန်တော်က အစကတည်းက ရှုံးခဲ့ပြီးသားလူပါ။ နောက်ထပ် အရှုံးဆိုတာနဲ့ ထပ်မကြုံပါရစေနဲ့တော့”

ဖေဖေ ဘာမှထပ်မပြောတော့ပါလေ။ ဒီအကြောင်းပြချက်က သူ့အတွက် ဒီအိမ်ကနေထွက်ခွာဖို့ လုံလောက်တဲ့သက်သေတစ်ခုဆိုတာကို သူ့အလိုလိုသိနေတာ မဆန်းပါချေ။

နိမိတ်နိမိတ်



အခန်း (၂၁)

ကားကို ခြံထဲမှထွက်ရန်ပြင်စဉ် ခြံဝရံမှ ကားအဖြူ
လေး ထွက်လာတာမို့ သူ ဘရိတ်နင်းလိုက်ရပါသည်။ အလို!
ဒေါက်တာပါလား။

“Morning ကိုဇေယျာ၊ ဟွန်းမတီးမိလို့ Sorry နော်”

“ရပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ကားပြန်ကောင်းသွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆရာဝန်မလေး၏ နံနက်ခင်းအပြုံးက အရုဏ်ဦးအလင်း
နှင့်အပြိုင် တောက်ပလို့ပါလေ။ သူကသာ အရင်နှုတ်ဆက်ရမှာ
ဖြစ်ပေမယ့် မိန်းကလေးက စနှုတ်ဆက်တာမို့ သူအားနာမိပါ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဒေါက်တာက သူက လက်ထောင်ပြုနှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး ရှေ့မှ သွားပြီမို့ သူ့ကားကို နောက်မှထွက်မောင်းလိုက်ပါသည်။

လမ်းထိပ်ရောက်စဉ် တစ်ဖက်ကားလမ်းကိုကူးလျက် လမ်းကြောင်းပြောင်းယူသွားသည့် ဒေါက်တာကားနှင့် သူ့ကား က ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်ဆီသို့ ဦးတည်ဆက်မောင်းခဲ့ပါ၏။ အနေ နီးပေမယ့် ဆုံမှတ်မရှိသလို နိမိတ်ပါလား။ အစကတည်းက မရင်း နီးဖြစ်ခဲ့ရင် သံယောဇဉ်ဆိုတာလည်း ဖြစ်မလာတော့ပါလေ။

ကောင်းပြီ ဟိန်းဇေယျာ၊ အစကတည်းက ကိုယ့်စိတ် နဲ့ကိုယ့်ကိုယ် ရပ်တည်ခဲ့တာပဲ။ ပါရမီဖြည့်ဖက်ဆိုတာတွေ၊ ရင် ခုန်ဖက်ဆိုတာတွေ၊ လက်တွဲဖော်ဆိုတာတွေကို မေ့ထားလိုက် တာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မှာပါပဲ။

“တိ!”

ကားဟွန်းသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ကျော်တက်သွားခဲ့တာ ကြောင့် သူ ကားအရှိန်ကို ထပ်လျော့လိုက်ရပါ၏။ ပုံမှန်မောင်း တာက အန္တရာယ်အကင်းဆုံးပဲမဟုတ်ပါလား။ ရန်ကုန်မှာ ကား မောင်းတာက အခုလပိုင်းလေးမို့ မတော်တဆ Accident ဖြစ် တာမျိုးကို သူအတော်သတိထားရမှာလေ။

သူသာ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်သွားရင် သူ့အတွက် ဘယ်သူ

က စိတ်မကောင်းဖြစ် ဝမ်းနည်းမှာတဲ့လဲ။ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ရှိမနေပါခဲ့။ ဟုတ်တယ်၊ လူ့ဘဝနောက်ဆုံးခရီးစာတမ်းရဲ့သံဝေဂ ကဗျာကို ရေရွတ်ရရင် ‘လာတုန်းကလည်း တစ်ယောက်တည်း၊ ပြန်သွားတော့လည်း တစ်ယောက်တည်း’ ပါပဲ။

ဒါ အမှန်ဆုံးပါ။ ကိုယ်သေလို့ ကိုယ့်ကိုချစ်လှချည်ရဲ့ ဆိုပြီး ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုကြွေးကြတာက ရပ်ရှင်တွေ ဗီဒီယိုတွေ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ဇာတ်လူအောင် ပြင်ဆင်ထည့်သွင်းထားတဲ့ကဏ္ဍ တစ်ခုပဲဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့။

“ဟော!”

ကုမ္ပဏီဝင်းထဲ ဝင်လိုက်စဉ် စောစောက သူ့ကားကို ကျော်တက်သွားသည့်ကားကို ရပ်ထားတာ တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ကျစ်! ကားကို ကန့်လန့်ပိတ်ရပ်ထားတာမို့ နောက်ကားတွေ ဝင် ရပ်ရန် ခက်ခဲရတာလေ။ သူ့ကားကို အစွန်ဆုံးနေရာလွတ်မှာ ခက်ခက်ခဲခဲ ဝင်ရပ်ထားလိုက်ပါ၏။

Lift ဖြင့် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာတော့ တခြားဝန်ထမ်း တွေနှင့်သာ အတူစီးရလေ၏။ သူထွက်ရမည့်အထပ်အရောက် မှာ Lift ရပ်လိုက်စဉ် ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်ခဲ့ပြီး ရုံးခန်း တံခါးကိုဖွင့်ရန်ပြင်လိုက်စဉ် Lock ဖွင့်ထားပြီး တံခါးက ဟန

လေ၏။ အခန်းထဲမှ ရယ်သံသဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရတာမို့ သူ တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားပါသည်။ ဧည့်သည်ရှိနေတာကို သူဝင်လိုက်လို့ကောင်း ပါ့မလား။

“ဟင်းဟင်း... အဲဒါအကြောင်းပြပြီး အိမ်ကိုလာလည် မယ်ပေါ့လေ”

“ဒါပေါ့”

“ဒါဆို အခုလာတာကရော”

“Reason ပေးရမှာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုပဲမေးလိုက်တာပါ သိဟရဲ့”

သူ တံခါးကို အသာတွန်း၍ ဝင်လိုက်ပါ၏။ ရန်နဲ့ဧည့် သည်က ခုံမှာထိုင်နေတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ မှန်ချပ်လိုက်ကာအနား မှာ နီးနီးကပ်ကပ်ရပ်နေသည့်အနေအထားမို့ သူ့အကြည့်ကို ဖျတ် ခနဲလွှဲလိုက်ရလေသည်။ သူတော့ နောင်ယုက်သလိုဖြစ်နေပြီထင် ပါရဲ့။

“အစ်ကို”

အဲဆွဲထဲမှ File တစ်ထပ်ကို သော့ဖွင့်ထုတ်လိုက်စဉ် ခေါ်သံကြောင့် သူလှမ်းကြည့်လိုက်ပါ၏။ ဟိုနေ့ကပဲ ဆံပင်ရှည် ထားမည်ဟု သူ့ကိုအရွဲ့တိုက်ပြောဆိုခဲ့သည့်ကောင်မလေးက ဆံ

ပင်တိုညှပ်ထားပြီး နုယ်လှပလို့ပါလေ။

“အစ်ကိုနဲ့ သေချာမိတ်မဆက်ပေးရသေးဘူးလေ။ ရန်နဲ့ သူငယ်ချင်း ရဲသိဟပါ”

သူခေါင်းညှိတံပြလိုက်ပါ၏။ ထိုလူက သူ့ရှိနေရာဆီ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာတာမို့ လူမှုရေးတွေတာတွေကို သူ ခေါင်းထဲထည့်ရတော့မှာလေ။

“ရန်နဲ့ GM ကိုဟိန်းဇေယျာပါ သိဟ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ကမ်းပေးနေပြီမို့ လက်ကိုသူဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ရပါ ၏။ လက်မှအားပါသလို မျက်ဝန်းမှစူးရှသည့်အင်အားကလည်း မသေးပါချေ။ အလို! ခုတလော ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူ့ကိုကြည့်ကြ တဲ့အမျိုးသားတွေရဲ့အကြည့်က တူနေတာပါလိမ့်နော်။

ဒေါက်တာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒေါက်တာနေဇင်လတ်၊ သဲ သိမ့်သိမ့်သက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ညီညီ၊ အခုတစ်ခါ ရန်နဲ့ပတ်သက် ပြီး ရဲသိဟတို့ရဲ့အကြည့်က အစိမ်းရင့်ရင့်လိုက်ကာကြီး ဖုံးလွှမ်း ထားသလို စိမ်းသက်သက်ကြီးဖြစ်နေတာအမှန်ပဲမဟုတ်ပါလား။

“ရန်နဲ့ ဘယ်တုန်းကတည်းက အလုပ်ဝင်နေတာလဲ”

လေသံက မာလှချည်လား။ အလုပ်ချိန်အတွင်းမှာ

အရည်မရအဖတ်မရ အလာပစာလာပပြောဖို့ရောက်လာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဘာများလဲ။

“သိပ်မကြာသေးဘူး”

“ဘွဲ့ကြီးဂုဏ်ကြီးလည်း ရထားပြီး ကိုယ်ပိုင်ကုမ္ပဏီမထောင်နိုင်ဘဲ သူများဆီဝင်လုပ်တာ အောက်တာပေါ့ ကိုဟိန်းဇေယျာရဲ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

ဖဲတာလား။ တင်တာလား။ အကျောကြီးနဲ့ အထက်စီးကပြောနေသည့်လူငယ်ကို သူခပ်တည်တည်ပင် စိုက်ကြည့်လိုက်မိ၏။ အင်ဂျင်နီယာချင်းအတူတူ ကမ္ဘာပတ်လာသည့်လူက သူ့ထက် နှာတစ်ဖျားသာနေတာတောင် စိတ်က နှလှေ့လှည့်လားနော်။

“ကျွန်တော့်ကို အန်ကယ်ကိုယီတိုင် အိမ်မှာလာခေါ်လို့ ဒီမှာအလုပ်ဝင်ရတာပဲ ကိုရဲသီဟ။ Form တင် Interview ဖြေပြီးမှ ဒီမှာလုပ်ရတာမျိုးမဟုတ်ပါဘူး”

“ဘယ်လို”

ရန်ကုန် ဧည့်သည်အတွက် ကော်ဖီသွားယူပေးရန် ထွက်သွားသည်မို့ အနားမှာမရှိပါချေ။ လူကို ကိုယ်ပိုင်ကုမ္ပဏီမထောင်နိုင်ဘူးဟု အထင်တသေးပြောဆိုနေသည့်သူရဲ့စိတ်ဓာတ်ကမှ ငိုပြီးသေးသိမ်နေတတ်တာကို ဤလူငယ် မသိဘူးထင်ပါရဲ့။

“ရနံ့ဖေဖေက၊ ခင်ဗျားကို”

“ဟုတ်တယ်၊ ခဏနေ အန်ကယ်ရောက်လာတော့မှာပဲဟာ။ တွေ့တုန်း နှုတ်ဆက်သွားလိုက်ပေါ့”

“သီဟရေ၊ ကော်ဖီ”

ကော်ဖီနှစ်ခွက်ကိုကိုင်၍ ရောက်လာသည့်ရနံ့ကြောင့် ရဲသီဟ နှုတ်ဆက်သွားပါ၏။ ရှောင်ပေးသင့်တာပေါ့နော်။ ရနံ့ကိုယ်တိုင် လိုလိုလားလား ရုံးခန်းထဲဖိတ်ခေါ်ထားတဲ့ ဧည့်သည်ရှိနေတဲ့အခန်းထဲကနေ သူ ခဏလောက်တော့ ရှောင်ရမှာလေ။

“အစ်ကို ဘယ်လဲ”

“အပြင်မှာ ကော်ဖီသွားသောက်မလို့၊ ခဏပဲ”

“ဒီမှာ ရနံ့ယူလာတယ်လေ”

“နေပါစေ၊ အပြင်မှာပဲ သောက်တော့မယ်”

သူအပြင်ထွက်သွားတာမို့ ရနံ့အငေးသား ရပ်ကျန်ခဲ့၏။ ဘာလဲ၊ ရနံ့နဲ့သီဟ အတူရှိနေတာကိုများ မရှုစိမ့်လေသလား။

“ရနံ့”

“ဟင်”

“သူနဲ့ ရနံ့က ဘာလဲ”

“ဘာကိုမေးတာလဲ”

“ရနံတို့ ဘယ်အဆင့်ထိ ရောက်နေပြီလဲလို့ မေးတာပါ”

“ဪ... သူက GM လေ သီဟရဲ့၊ ရနံက မန်နေဂျာ ပဲဟာ။ ဘာထပ်သိချင်သေးလို့လဲ”

“ကျစ်! ရနံကကွာ၊ ဝေလည်ကြောင်ပတ်မလုပ်ပါနဲ့၊ Phone ဆက်တုန်းကတော့ အိမ်အထိ ကိုယ့်ကိုလာဖို့လမ်းဖွင့် ပေးပြီး အခုလိုလုပ်တာတော့ မကောင်းပါဘူး”

ရနံ အံ့သြသွားပါတယ်။ ဖြစ်စေချင်တဲ့ မစ္စရီယက သူ့ထံ မှာမဖြစ်ဘဲ ဘယ်နှယ်ကြောင့် ရဲသီဟမှာ လာဖြစ်နေရတာပါလိမ့် နော်။

“သီဟ၊ ရနံကိုအထင်မှားနေပြီ”

“ဘာမှားတာလဲ”

“ကျောင်းအတူနေခဲ့တဲ့သူငယ်ချင်းမို့ ဒီလိုပိတ်ခေါ်မှုမျိုး ကို ရနံလုပ်ခဲ့တာပါ သီဟ။ တခြားဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မပါတာ အမှန်ပါ”

“အဲဒါ ရနံဘက်ကလေ၊ ကိုယ့်ဘက်ကမှမဟုတ်တာ”

“ဟင်!”

ရဲသီဟက ကော်ဖီခွက်ကို လက်ထဲမှချလျက် ရနံအနီး သို့ လျှောက်လာတာမို့ ခြေလှမ်းကို နောက်သို့ရွှေ့လိုက်မိသည်။

Shoe အပါးလေး၏ဖနောင့်က စားပွဲခြေထောက်ကို ထိသွားစဉ် နောက်သို့ဆုတ်ရန် နေရာမရှိတော့မှန်း ရိပ်မိလိုက်ပါတယ်။

“ကိုယ်က ရနံကို (၅၅)ထက်ပိုသာတဲ့ တွယ်တာမှုမျိုး ဖြစ်နေတာ ကြာပြီပဲ။ ရနံသိနေမှာပါ။ ကိုယ်တို့တွဲခဲ့တဲ့ကာလက အဝော်လေး ကြာခဲ့တာပဲလေ”

လက်ဖျားကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်စဉ် ရှက်ရှံ့မှုက ရုတ်ချည်း ဝင်လာလေ၏။ ဘယ်လိုလဲ၊ ရုံးခန်းထဲထိ ရောက်လာပြီး အခုလို ပြောတာတော့ သီဟလွန်သည်ဟု ရနံယူဆချင်ပါသည်။

အစ်ကို... ဘယ်ကိုရောက်နေပြီလဲကွယ်။

“ရနံက... ရနံက သီဟကို ရိုးရိုးပဲခင်တာ”

“ကိုယ့်ဘက်က ဆန်းဆန်းဖြစ်နေတာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ရနံရဲ့”

“လွှတ်နော်... ဒါ ရုံးခန်းထဲ သီဟရဲ့။ တစ်ယောက် ယောက်မြင်သွားရင် မကောင်းဘူး။ ရနံရဲ့သိက္ခာကို ထိပါးလိမ့် မယ်”

“အချစ်မှာ သိက္ခာတို့ ငဲ့ကွက်တာတို့ မရှိပါဘူး ရနံရဲ့။ ရနံတောင် G.T.C ဆင်း အင်ဂျင်နီယာဖြစ်မှတော့ ရနံထက် အောက်မကျရအောင် ကိုယ် ဒီလိုရာထူးမျိုးရတဲ့အထိ ကြိုးစား

၂၅၈ နိမိတ် ဓမ္မသဒ္ဓါစောင့်

ခဲ့တာ ရနံ့အသိဆုံးပါ။”

ကြည့်စမ်း! အပြောကတော့ ညွတ်နေတာပါပဲ။ ကမ္ဘာပတ်လာတဲ့လူတစ်ယောက်က ရနံ့ထက် ပိုအတွေ့အကြုံများပြီး ရနံ့ထက်လည်း ပိုလှပိုချောတဲ့မိန်းကလေးတွေအများကြီးနဲ့ ကြုံခဲ့ဖူးမှာပါလေ။

“ကိုယ် ရနံ့ကိုသိပ်ချစ်တယ်”

“အို! လွှတ်နော်”

“ကျေးဇူးပြုပြီး ရနံ့ကိုလွှတ်လိုက်ပါ ကိုရဲသီဟ”

“ကျွန်!”

“ရုံးခန်းထဲမှာ အမြင်မတော်လို့ပါ။ ရနံ့ပေစေ ရောက်နေ

ပြီ ရနံ့”

သူ့ကိုအားကိုးတကြီး ကြည့်လိုက်မိစဉ် ရဲသီဟက ရနံ့အနီးမှ ခွာထွက်လိုက်လေ၏။ လက်တည့်စမ်းလိုက်တာလား။ ရှက်တာရောမျက်နှာပူတာပါ။ ရောထွေးထူပူနေမိစဉ် ရုံးခန်းတံခါးချပ်ခနဲပွင့်သွားလေသည်။

“သားနဲ့သမီး၊ ခဏဟေ့”

နိမိတ် နိမိတ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၂)

‘မီးခွဲမကစားနဲ့’ တဲ့လား။ Meeting ဝင်ခါနီး သူ တီးတိုးပြောတဲ့ သတိပေးစကားပါလေ။ ရှက်လိုက်တာနော်၊ ရနံ့ကို သီဟ ပြုမူလိုက်တာကို သူ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းကြီး မြင်ခဲ့ရတာကိုး။

အတင့်ရဲလိုက်လေခြင်းဟု ပြစ်တင်ချင်ပေမယ့် ဖိတ်ခေါ်မိတဲ့အပြစ်က ရနံ့မှာသာ ရှိနေတာမဟုတ်ပါလား။ ရနံ့ကိုတော့ သူ အထင်သေးချေပြီကော။ နဂိုက ယောက်ျားဆန်ဆန်လေး အလှမမက်ပါဘဲ ရိုးရိုးကလေး နေခဲ့ပါလျက် ခုတလော ပြင်ဆင်ခြယ်သလာတဲ့ လှပခြင်းကို သူမဟုတ်တဲ့လူကပဲ သတိထားမြင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၆၀ နိဗ္ဗာန် မမသဒ္ဓါဇောဓိ

သွားခဲ့တာလေ။

“တောက်ကံ!”

ပါးပြင်ထက် ကျသွားသည့်မျက်ရည်ကို လက်ဖခိုးဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းသုတ်လိုက်မိပါ၏။ ခုတ်ရာတခြား ရှုရာတလွဲဆို တာ ရနံ့ရဲ့အဖြစ်ကိုပြောတာပဲ ဖြစ်မှာလေ။

“သမီး အစ်ကိုကြီးက ထမင်းစားရအောင်တဲ့”

အခန်းတံခါးကို Lock ချလေ့မရှိတာမို့ တံခါးတွန်းဖွင့် ဝင်လာသည့်အနံတိလေးက ကုတင်ထက် ငုတ်တုပ်ထိုင်နေသည့် ရနံ့ပုံစံကို မြင်သွားလေ၏။

“ဟောတော်! ဒါက တစ်ယောက်တည်းရှိနေတာလား”

“ဘယ်မှာရှိလို့လဲ”

“အဲဒီမှာ မျက်ရည်တွေ ကျနေတာ ငိုတာမဟုတ်လို့ ဘာလဲသမီးရဲ့”

“မြရေ”

“ရှင်... ကိုကို၊ လာပါပြီ။ ဟဲ့! ညည်းအဖေ ခိုက် အတော်ဆာနေပြီ။ မြန်မြန်ထ”

ပန်းကိုပုတ်ခေါ်ကာ အခန်းထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက် သွားသည့် အနံတိလေးကျောပြင်ကို မျက်စောင့်ခဲလိုက်မိ၏။ မဆာ

ငါဘူးဆိုနေမှ အတင်းကိုခေါ်နေတော့တာပဲ။

“ဖေသမီး ဘာဖြစ်နေတာလဲဟေ့”

ထမင်းစားခန်းထဲရောက်သည်နှင့် ဆီးမေးလိုက်သည့် ဖေဖေအမေးကြောင့် နှုတ်ခမ်းစူထားလိုက်မိသည်။ နေပါဦး၊ ရနံ့ မှာ အစက ဒီလိုကလေးဆန်တဲ့အပြုအမူမျိုး ရှိမနေပါဘူးနော်။ ခုမှဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲလို့။

ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ သူ့ကြောင့်ဖြစ်ရတာ။ ရနံ့ကို မမြင် ယောင်ဆောင်လို့၊ ရနံ့ကို ဥပေက္ခာပြုထားလို့ ဖြစ်ရတာ။ ဟွန်း! နန်းမို့ကောင်းတဲ့လူကြီး။

“ဟောဗျာ၊ ငါ့သမီး စကားပါမပြောတတ်တော့တာပါ လား”

“ဖေဖေနော်”

“ဘာတွေဖြစ်နေလဲ၊ တစ်မနက်လုံး မောင်ဖေယျာနဲ့ စကားမပြောဘူးဆို”

ကြည့်စမ်း! ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီး အတိုင်အတောက် ဆည်း ထူပါ။ အစစအရာရာ ဖေဖေကိုအကုန်ပြန်တိုင်တာတော့ ထွန်တာပေါ့နော်။

“ပြောသားပဲ”

“ဘယ်အချိန်ထိ စိတ်က ကောက်နေမှာလဲ”

“ရနဲ့ ဘယ်မှာကောက်လို့လဲ ဖေဖေရဲ့”

“ဪ၊ ဖေသမီး... ဖေသမီး၊ တခြားလူကိုသာ ညာရင် ညာလို့ရမယ်၊ ဖေဖေကိုတော့ ညာလို့မရဘူး၊ ဟုတ်ရဲ့လား၊ မြ”

“ဟုတ်တယ်”

“အန်တီလေးနော်”

“ဟိုတလောလေးက သူ့ကာသု စမောင်းတဲ့နေ့မှာ ဘေးအိမ်က ဆရာဝန်မလေးကိုတင်တာ မြင်တုန်းကလည်း ဒီလိုတစ်ခါဖြစ်ပြီးပြီ။ နေရင်းထိုင်ရင်း ဆံပင်ရှည်ထားချင်လာတဲ့အာသီသက မသေးဘူး၊ ဟော! ခုတစ်ခါလည်း တစ်မျိုးထပ်ဖြစ်လာပြန်ပြီ”

“အလှလည်း ပိုကြိုက်လာတာ ကိုကိုရဲ့”

“ဟုတ်ပါ”

ချွန်ပါ၊ ချွန်ကြပါ။ အချွန်ကြီးကြီးနဲ့သာ ‘မ’ကြပါတော့ရနဲ့ကလည်း ရနဲ့ပင်။ လူကြီးတွေနဲ့လူငယ်တွေက မထူးခြားနားမတူပေမယ့် ရနဲ့ရဲ့စိတ်ထဲကို မြင်တတ်တဲ့ဖေဖေရဲ့ အန်တီလေးပါလေ။

“ပြော”

“ဟင်! ဘာပြောရမှာလဲ”

“မောင်ဖေယျာနဲ့ သမီးရဲ့ကြားက ကွာခြားမှုတစ်ခုပေါ့”

“ဘာရှိလို့လဲ၊ ဘာမှမရှိဘဲနဲ့”

“ဘူးမခံနဲ့ ရနဲ့ရေ၊ ဖေသမီးကို ဖေဖေမွေးထားတာ။ အူမချေးခါး အကုန်သိတယ်၊ မြင်နိုင်တယ်။ ဟိုနေ့ကတည်းက Phone ဝင်လာတာရော ဒီမနက်ရောက်လာတဲ့သူငယ်ကိုမြင်လိုက်ရကတည်းက ဖေဖေသမီးတော့ အရွဲ့တိုက်နေပြီဆိုတာ သိနေပြီ”

ကြည့်! သိလိုက်တာပဲ၊ ဘာမှဖုံးဖိထားလို့မရပါလားနော်၊ အင်းပေါ့လေ၊ ရနဲ့က ဖေဖေမွေးထားတဲ့တစ်ဦးတည်းသော သမီးပေပဲကို။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ဖေသမီးရိုက်ချက်က ထိရောက်ရဲ့လား”

“ဘာကိုထိတာလဲ”

“ဟိန်းဖေယျာဆိုတဲ့ ကျောက်ရုပ်ကြီး ယိုင်လာအောင် နှိပ်ပြီလားလို့ မေးတာလေ”

ရနဲ့ နှာခေါင်းရှုံ့ပြလျက် ခေါင်းခါပြလိုက်ပါသည်။ အဲဒီကျောက်တိုင်ကြီးက ခိုင်မာလွန်းလို့ ရနဲ့ဆိုတဲ့ ငပိန်မလေး မနိုင်ပါလားကွယ်။

“မသိတော့ဘူး”

“ဟိန်းဇေယျာက မျှီသိပ်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ သမီးရဲ့။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာကို သူမိဘတွေတောင် လုံးဝမရိပ်မိအောင် ဖုံးဖိထားနိုင်တာ”

“...”

“ဒီတော့ သူစိမ်းဖြစ်တဲ့ဇေယျာက သူ့စိတ်ကို ဘယ်ဖတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ မဟုတ်ဘူးလား”

‘သူစိမ်း’တဲ့။ ထိုအသုံးအနှုန်းက ရနံ့ရဲ့နုလုံးသားကို ဆုပ်ချေလိုက်သည့်နှယ် ခံရခက်စေပါ၏။ စိတ်ဆန္ဒကို ဖုံးဖိသိုဉ်းထားနိုင်တယ်ဆိုပါလား။ တကယ်လား အစ်ကို။

ဒါဖြင့် အချစ်ဆိုတာကိုရော အစ်ကိုထည့်စဉ်းစားမိပါရဲ့လား။ အဲဒီအချစ်ဆိုတာက ဘယ်အရာကိုမဆို ထွင်းဖောက်ကျော်လွှားမြင်သာနိုင်စေတာလေ။ ရင်ထဲမှာ နေရာယူပြီးပြီဆိုတာနဲ့ လူကို ကယောင်ခြောက်ခြားဖြစ်အောင် ပြုစားနိုင်စွမ်းရှိတာပါ။

အမြဲစဉ်းစားဖြစ်တဲ့အတွေးတွေထဲမှာ အစဉ်မြင်မက်တဲ့ အိပ်မက်တွေထဲအထိ တစ်စစ စီးနင်းဝင်ရောက်စိုးမိုးချုပ်ထိန်းနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ တန်ခိုးရှင်တစ်ပါးပါ အစ်ကို။ အဲဒီတန်ခိုးရှင်ရဲ့ပြုစားမှုအောက်မှာ ရနံ့တို့လိုလူသားတွေ ဒူးထောက် အညံ့ခံ အနွှဲ

ပေးရစမြဲပါ။

ဒါပေမဲ့ ဒီလိုမျိုး အစ်ကိုကို မအုပ်ချုပ်နိုင်ဘူးလားကွယ်။ နေ့စဉ် အတူသွား အတူစား အတူအလုပ်လုပ်နေကျနေ့ရက်တွေမှာ စက္ကန့်တွေ သိန်းသန်းချီ ရင်းနှီးမှုရှိခဲ့ပါလျက် အစ်ကိုဘက်က ဆက်ဆံရေးက ရေခဲတမျှ အေးစက်စက်သာလေ။

“သမီး”

“...”

“ရနံ့”

“ရှင်၊ ဖေဖေ”

“ဖေဖေဘက်က ဘယ်လိုကူညီရမလဲ”

“ဘာကိုလဲ ဖေဖေ”

“မောင်ဇေယျာနဲ့သမီးတို့ (၄၃)ဖြစ်ဖို့လေ”

“ဘာလေးဆယ့်သုံးလဲ ဖေဖေရ”

“(၃၄)ဆိုတာ ကျောချင်းကပ်လေ သမီးရဲ့၊ (၄၃)ဆိုတာ ရင်ချင်းအပ်ပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

“အာ...”

ရင်ပေါ်အောင် ဖေဖေနောက်လိုက်ပေမယ့် ရနံ့မျက်နှာပြန်ခနဲရဲသွားရပါ၏။ ‘ရင်ချင်းအပ်’တဲ့လား။ ဆိုက်ထဲသွားစဉ်က

မထင်မှတ်ဘဲ သူ့ရင်ခွင်ထဲကို ရနံ့ရောက်ခဲ့ဖူးတယ်လေ။ ဒါဆို ရင်ရော ဘယ်လိုနံပါတ်နဲ့ တင်စားချင်ပါသလဲဗေဗေ။ (၃၃)လား။ ဒါမှမဟုတ် (၄၄)လား။ ထစ်ခုခုပေါ့နော်။

“ဒီလောက်ရှက်ပုံရရင် သေချာပြီ”

“ဘာလဲ”

“ဖေသမီးရင်ထဲမှာ မောင်ဖေယှာ ရောက်နေပြီဆိုတာ ပေါ့”

“ဟာကွာ၊ ဖေဖေက အတင်းကို မူလီလိုက်ကြပ်ပေးနေတာပဲ”

“ကျိတ်လိုက်စမ်းပါ သမီးရ၊ ကိုဇော်ဟိန်းနဲ့ဖေဖေ ဒီလောက်ရင်းနှီးနေတဲ့ဟာ။ ကိုယ့်လက်ထဲရောက်လာတဲ့ အခွင့်ကောင်းကို မိမိရရချင်ထားနိုင်မှ လူတော်ဖြစ်ပေမပေါ့။ လူကြီးတွေ သဘောမပါရင်တော့ တစ်မျိုးစဉ်းစားရမှာ။ အခု ဖေသမီးတို့နှစ်ယောက်ကိစ္စက (၁၀၀)မှာ (၅၀)သေချာပြီးသား။ သမီးက OK ရင် စုစုပေါင်း (၇၅)ဖြစ်နေပြီ၊ ကျန်တဲ့ (၂၅)ကို မောင်ဖေယှာဆီက အနုနည်းနဲ့မရရင် အကြမ်းနည်းသုံးရမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

ရနံ့မထိန်းနိုင်ဘဲ တဟားဟားရယ်မိလေတော့၏။ ဖေဖေ

ပြောမှပဲ ရပ်ရင်ထဲက မှောင်ခိုရာဇာဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်လို တွက်ချက်ကြေးညှိနေတာပဲလေ။ အင်း၊ ရနံ့တို့လဲလှယ်ရမယ့်ပစ္စည်းကတော့ လူမမြင်နိုင်တဲ့ ‘အချစ်’ ဆိုတဲ့အရာပေါ့နော်။

“ဖေဖေရှယ်ယာငွေတွေလို တွက်ချက်နေတာပါလား”

“တွက်မှရမှာပေါ့ သမီးရ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ Morning အစ်ကို၊ Bye! အစ်ကိုနည်းနဲ့တော့ ‘ရောဂါတိမြစ်ကြီးဖြစ်မလာဘူး’”

အနိတိလေးပါ၊ အစ်ကိုဖြစ်သူရဲ့စကားကို ရယ်လေပြီ။ ထမင်းစားပြီးပြီမို့ ထမင်းပွဲသိမ်းပြီး ထိုစားပွဲမှာပင် သရက်သီးမှည့်စိတ်ထားသည့်ပန်းကန် လာချပေးသွားတာမို့ ဆက်ထိုင်ဖြစ်နေပါ၏။

“မိန်းကလေးကစလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ”

“ခေတ်ကြီးပြောင်းကုန်ပါပြီ သမီးရာ”

“ဖူးစာဆိုတာလည်း ထည့်တွက်ရသေးတယ် ဖေဖေရ”

“ဖူးစာထက် ဦးရာလူက ပိုင်တာပါကွာ”

‘ဦးရာလူ’တဲ့၊ ဟုတ်သားပဲ။ ရနံ့က အလုပ်ချိန်အတွင်းမှာပဲ အလုပ်ရှုပ်နေရင်း ပြောဆိုဆက်ဆံခွင့်ရရတာလေ။ ဘေးအိမ်က ဆရာဝန်မလေးနဲ့ဟိုချာတိတ်မလေးဆို နေ့စဉ်အမြဲတိတ်

မြင်တွေ့နေရတာလေ။ အဲဒီလူတွေကသာ ရနံ့ထက်ပိုပြီး အခွင့်အရေးပိုနေတာမဟုတ်လား။ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်သာ ရနံ့ထက် အရင်ဦးသွားရင်...

အို! အတွေးနဲ့တင် ရနံ့နှလုံးသား နာကျင်ရတာပါလား အစ်ကိုရယ်။

“ရနံ့က ရနံ့ကို သူ့ရင်ထဲ နှစ်နှစ်ကာကာမချစ်နိုင်ဘဲနဲ့တော့ လူကြီးတွေသဘောကျ ခေါင်းမညိတ်နိုင်ဘူးပေမေ”

“ကြာလာရင်”

“တဖြည်းဖြည်းနဲ့ချစ်လာမှာပေါ့လို့ ဖေဖေပြောချင်တာမဟုတ်လား။ ဟင့်အင်း၊ ရနံ့မစောင့်နိုင်ဘူး။ အထူးသဖြင့် လူက ရနံ့ဘေးမှာရှိနေပါလျက်နဲ့ သူ့စိတ်က တခြားတစ်ဦးစီ ရောက်နေမှာမျိုးပေါ့”

“...”

“အချစ်က လူကိုရွေးချယ်သလား။ ဒါမှမဟုတ် လူကပဲ အချစ်ကိုရွေးချယ်ပြီး လက်တွဲဖော်ရလားဆိုတာကို ရနံ့နားမလည်နိုင်သေးပါဘူးပေမေ။ စောင့်ရတဲ့အလုပ်ကို ရနံ့အမှန်းဆုံးဆိုတာ ဖေဖေလည်းသိပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စမှာတော့ သူ့ကို ရနံ့စောင့်နိုင်ပါတယ်။ ရနံ့ကို သူ့ရင်ထဲကနေ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ

လက်ကမ်းကြိုမယ့်အချိန်အတိုင်းအတာတစ်ခုထိပေါ့”

“...”

“အဲဒီအချိန် ရှိမလာရင်လည်း ရနံ့ ကျေနပ်ပါတယ်ပေမေ။ ကြိုးနှစ်စကို မချည်လိုက်ရုံနဲ့တော့ ဘာအန္တရာယ်မှ မဖြစ်လောက်ပါဘူး”

တကယ်ပါ အစ်ကို၊ အစ်ကိုလို စိတ်တိုစိတ်ဆတ်စိတ် မြန်တဲ့ကောင်မလေးပါ။ အစ်ကိုနဲ့အကြိုက်လည်းတူသလို အစ်ကိုကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ အစ်ကိုသဘောကျ နေတတ်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးပါ။

တစ်ကြိမ်တစ်ခါလေး မှားမိရုံနဲ့ အစ်ကိုအထင်လွဲစရာ ဖြစ်သွားတဲ့အဖြစ်အပျက်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်ပါ့မလား ‘နောက်ကိုအရွံ့မတိုက်နဲ့’လို့ လက်ညှိုးထောင်ပြပြီး ကျိန်းရင်လည်း ခံဝံ့ပါတယ်။ ‘မီး’နဲ့မကစားခိုင်းပေမယ့် အဲဒီအချစ်ဆိုတဲ့မီးကိုမှ ရနံ့က ကစားချင်နေတာ ခက်သားလား။

ရင်မောရတယ်... အစ်ကို။

နိမိတ်



အခန်း (၂၃)

“မေမေ”

ပစ္စည်းတွေသိမ်းတန်တာသိမ်း၊ စက္ကူပုံးတွေထဲ ထည့်
ပိတ်လိုက်ပြီး Tape ပတ်တာတွေ လုပ်နေရင်း သူနားစွင့်လိုက်
မိ၏။ ဖေဖေနဲ့ညီညီ ကုမ္ပဏီကိုထွက်သွားပြီမို့ အိမ်မှာ သူပဲကျန်
ခဲ့တာလေ။

“ကိုကိုကြီး... ကိုကိုကြီး”

တဒန်းဒန်းပြေးတက်လာသည့်ခြေသံက အလောတကြီး။
သူ အခန်းတံခါးကို အမြန်ဖွင့်လိုက်ပါ၏။ ပြူးပြူးပြာပြာရောက်
လာသည့်ကောင်မလေးက သူ့ကိုတာမှမပြောဘဲ လှေကားဆီသို့

ရွှေပဒေသာစာပေ

လက်ညှိုးညွှန်ပြနေလေသည်။

“ဘာလဲ”

“မေမေ... မေမေ”

“မေမေဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မြန်မြန်ပြောလေ”

“လှေကားမှာ”

“ဘာ!”

သူ သိတော့ကိုတွန်းဖယ်လိုက်ပြီး လှေကားမှအပြေးဆင်းလာခဲ့၏။ လိမ့်ကျတာများလား၊ မဟုတ်သေးပါဘူး။ သူ့အခန်းက လှေကားထိပ်တင်မို့ ဘယ်သူပဲခြေချော်ကျကျ ကြားနိုင်တာလေ။

“မေမေ”

တကယ်ပင် လှေကားရင်းမှာ ပုံလဲနေသည့်မေမေအနီးမှာ အငယ်မက ဘာမှမလုပ်မကိုင်ရဲဘဲ ဗြဲခနဲငိုနေတာလေ။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဖယ်! မေမေ... မေမေ”

သူ မေမေခန္ဓာကိုယ်ကိုပွေ့လျက် တကြော်ကြော်အော်ခေါ်နေမိ၏။ ဘုရား! ဘုရား! မေမေ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့။

“ဘုရားခန်းက ဆင်းလာပြီး သိတာတို့ကို အစ်ကိုနို့လက်ဆောင်ပေးလိုက်ဖို့မှာလည်းပြီးရော လဲသွားတော့တာပဲ”

“ခေါင်းရိုက်မိသွားသေးလား”

“ဟင့်အင်း၊ ကြည်ငြာ အမြန်ဖမ်းလိုက်တာပဲ”

“ဟိုဘက်ခြံက ဒေါက်တာကိုအရင်ခေါ်စမ်း! မြန်မြန်။ လူကိုယ်တိုင်သွားခေါ်။ မရှိရင် ဆေးရုံပို့ရမှာ”

“ဟုတ်! ဟုတ်!”

မေမေ့ကိုပွေ့ချီလျက် အောက်ထပ်အခန်းထဲရှိ ကုတင်ထက်မှာ အသာတင်လိုက်ပါ၏။ သွေးခုန်နှုန်းလည်းရှိတာမို့ ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူး ထင်ပါရဲ့လေ။

“အန်တီခင်”

ဝရုန်းသုန်းကား ရောက်လာသည့်သဲသဲနှင့် ဒေါက်တာကြောင့် မေမေ့ဘေးမှ သူဖယ်လိုက်ရပါ၏။ ဒေါက်တာက နားကျပ်ဖြင့် စမ်းတာရော မျက်ခွံပင့်တာတို့ကို ခပ်သွက်သွက်လုပ်လိုက်လေသည်။

“ဆေးရုံတင်တာ ပိုကောင်းမယ် ကိုဇေယျာ”

“မေမေ... မေမေ... အီးဟီးဟီး...”

ဘေးမှာ အလိုက်မသိဘဲ ငိုချလိုက်သည့်ချာတိတ်မနှစ်ယောက်နီးတူ သဲသဲကပါ တရှုံ့ရှုံ့ငိုလို့ပါလေ။ ရုံးသွားရန် ကားကို အဆင်သင့်ပြင်ထားတာမို့ မေမေ့ကို သူပွေ့ချီလိုက်ရပြန်သည်။

“မေမေ”

“နင်တို့မလိုက်နဲ့၊ နေခဲ့”

ဒေါက်တာပင် ကားတံခါးကိုဖွင့်ပေးကာ သဲသဲနှင့်အတူ နောက်ခန်းမှာ မေမေ့ကို အလယ်မှာထိန်းကိုင်ထားလျက် ထိုင် လိုက်လေ၏။ သူ ကားကိုအမြန်ဆုံးမောင်းထွက်ခဲ့စဉ် ဒေါက်တာ က ဆေးရုံကို Phone ကြိုဆက်နေလေသည်။

“စိတ်အေးအေးနဲ့မောင်းပါ ကိုဇေယျာ၊ ခေါင်းကိုမခိုက် မိရင် သိပ်မစိုးရိမ်ရပါဘူး”

“ကိုကိုနဲ့ဦးဦးကိုရော ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“ဟိုရောက်မှ Phone ဆက်ရမှာပေါ့၊ ဘယ်တတ်နိုင် ပါ့မလဲ။ အရေးကြီးနေတာကို”

ကားကို ဆေးရုံဝင်းထဲ မောင်းဝင်လိုက်စဉ် အဆင်သင့် စောင့်နေသည့်ဝန်ထမ်းတွေက မေမေ့ကို ထရော်လီပေါ်တင်ကာ Drip ပိုက်ချိတ်တာရော အောက်စီဂျင်အုပ်တာတို့ကိုပါလုပ်လျက် ခေါ်သွားတော့၏။ နားတွေအူကာ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ခါလျက် အနောက်မှ ခြေလှမ်းတွေယိုင်လျက် လျှောက်တော့ သဲသဲက သူ့ကိုတွဲခေါ်ခဲ့လေသည်။

“Operation လုပ်ရမယ်တဲ့ ကိုဇေယျာ”

“ဗျာ!”

“Heart Attack!...အရေးကြီးတယ်၊ အန်ကယ့်ကို စောင့်ရင် ကြာမှာ။ လက်မှတ်ထိုးပေးရမယ်”

မျက်စိရှေ့ထိုးလာသည့်ကတ်ပေါ်ရှိ စာရွက်ထက်မှာ သူ လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ရလေ၏။ ဘုရားသိကြား‘မ’လို့ မေမေ ဘာအသက်အန္တရာယ်မှမဖြစ်ပါစေနဲ့။ သူ့အပေါ်မှာ တကယ်ပဲ သားလိုမေတ္တာစစ်နဲ့ချစ်ခဲ့ရိုးမှန်ရင် သူ့လည်း မေမေ့အပေါ်မှာ တကယ်မေတ္တာနဲ့ချစ်တာမှန်ရင် မေမေ အသက်ရှင်သန်နိုင်ပါစေ ဘုရား။

Phone ကိုဖွင့်လျက် နံပါတ်တို့ကိုနှိပ်လိုက်ပါ၏။

“ဟယ်လို”

“ဖေဖေ”

“သားကြီးလား၊ ပြော... သား”

“မေမေ ဆေးရုံရောက်နေလို့၊ အဲဒါ”

“ဘာရယ်”

“အခု Operation လုပ်နေပြီဖေဖေ”

“အေးအေး... ဖေဖေတို့ ခုပဲလာမယ် သား၊ ဒါပဲ”

ဘယ်ဆေးရုံဘယ်ဆေးခန်းဟု မပြောရသေးမီ Phone ထိတ်သွားချေပြီ။ လူနာစောင့်ခုံထက်မှာ ခွန်အားမရှိတော့သလို

နယ် ပျော့ခွေစွာထိုင်ချလိုက်မိ၏။ နာရီသံတချက်ချက်မြည်သံက နှေးများနှေးနှေးနေလေသလား။ သဲသဲက သူ့လက်မောင်းကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဆုပ်ကိုင်ထားလေသည်။

“သွေးမရှိဘူးတဲ့”

သူ့ရင်ထဲ ဒီနီးခနဲမြည်လေ၏။ ခွဲခါနီးမှ သွေးက လိုသတဲလား။ Nurse တွေ ဟိုဒီပြေးလွှားနေစဉ် ဒေါက်တာက သူ့အနီးရောက်လာပြန်လေသည်။

“ကိုယျော့”

“ဗျာ”

“သွေးဘဏ်က သွေးထဲမှာ အန်တီနဲ့သွေးတူတာမရှိတော့ဘူး။ လက်ရှိတစ်လုံးပဲရလို့ အဲဒါပဲအရင်သွင်းရင်း ခွဲနေတာ နောက်တစ်လုံး လိုဦးမှာတဲ့”

“သွေးက”

“AB”

“ကျွန်တော် လျှာမယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“ရပါတယ် ဒေါက်တာ”

ဘုရားရေ! အယ်လိုကြောင့်များ သူက မေမေနဲ့ သွေး

အုပ်စု လာတူနေရတာပါလိမ့်။ ဖေဖေက A, ညီညီက B, ဖြစ်နေတာကိုး။

ဆေးရုံအခန်းတွင်းမှာ သွေးစစ်တာ တခြားရောဂါပိုးစစ်တာတို့ကို ဝန်ထမ်းတွေ ဝိုင်းကူပေးပြီး သူသွေးဖောက်ရလေ၏။ ဆက်မောင်းကို ကွေးထားလိုက်ပြီး ခုံမှာပြန်ထိုင်မှ ကုမ္ပဏီကို Phone မဆက်ရသေးတာကို သတိရသွားပါ၏။

“ဟယ်လို”

“အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်ပါ”

“ပြောလေ သား”

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့် ပြုရက်လောက်ပေးဖို့ ပြောချင်တာ

“ဘယ်သူဘာဖြစ်လို့လဲ သား”

“မေမေ Heart Attack နဲ့ အရေးတကြီး Opera-

tion လုပ်ရလို့ပါ အန်ကယ်”

“ဟုတ်လား၊ အေးအေး... ရတယ်လေ သားရဲ့။ သမီး

အန်ကယ်ပဲပြောလိုက်မယ်။ သားဖေဖေ သိပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ Phone တော့ ဆက်ပြီးပါပြီ အန်ကယ်။

ဆက်တော့မရောက်လာသေးဘူး”

“စိတ်အေးအေးထားပါ သားရယ်၊ အဆင်ပြေသွားမှာ ပါ”

သူ Phone ပိတ်လိုက်စဉ်မှာ ဖေဖေနှင့်ညီညီ အပြေး အလွှားရောက်လာကြလေ၏။ ဒေါက်တာကမ္ဘင် အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြပေးတာမို့ သူနှုတ်ပိတ်ကာ ထိုင်နေမိပါသည်။

ဘယ်လိုကနေဘယ်လို ဒီရောဂါမျိုး မေမေမှာ ရှိနေရတာလဲ။ တစ်အိမ်တည်းအတူနေပြီး ဆေးလေးဘာလေး မေမေ သောက်တာကို သူသတိမထားမိခဲ့တာလေ။ ဘာကြောင့်လဲ။

ဖေဖေကအစ အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ အိမ်မကပ်ဖြစ်တာ သူရောညီညီပါ အတူတူပါပဲ။ သားယောက်ျားလေးတွေမို့ မေမေ နှင့်တရင်းတနီးမရှိတာပဲလား။ ထမင်းစားပြီး ဇက်ကြောတက်တဲ့ အခါမျိုးမှာတောင် (သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး) မေမေ့ကို တစ်ခါမျှမနှိပ်ပေးဖူးတာလေ။

ခြေဆုပ်လက်နယ်ဆိုတာကို မွေးစားညီမတွေကသာ အလိုက်တသိလုပ်ပေးသွားကြတာပါ။ ဟိုတလောကပဲ သူ့ရေစိမ် တာများပြီး ဖျားခဲ့သေးတာ၊ ဟိုအငယ်မနှစ်ယောက်ကို ‘အခန်း ထဲ မလာရ’ လို့အမိန့်ပေးထားတာမို့ တစ်ယောက်မှမဝင်ခဲ့ကြ။

အောက်ထပ်ဆင်းခါနီး ညည်းသံကြားမှ သူ့အခန်းထဲ

ခြေသံဖွဖွနဲ့ဝင်လာတဲ့မေမေ့ကိုယ်သင်းနဲ့ကို သူ့အလိုလိုသိနေတာ လေ။ နဖူးကိုလာထိတဲ့ အေးစက်စက်လက်ရဲ့အထိအတွေ့မှာ သူ ငိုချလိုက်ချင်တာမပြောပါနဲ့။ မိခင်မေတ္တာဆိုတာ ဒါမျိုးကိုပြော တာပဲဖြစ်မှာပါ။

ရေပတ်တင်တာ၊ ကော်ဖီဖျော်ပြီး ဆေးတိုက်တာ၊ ချွေး တိတ်တဲ့အထိ ရေပတ်တိုက် အဝတ်အစားလဲပေးတာ၊ မိုးလင်း သူ့ကိုယ်ပူကျချိန်အထိ ဘေးမှာ တိတ်တိတ်လေး စောင့်ကြည့် ပေးခဲ့တာလည်း မေမေပါပဲ။

တီးတိုးရေရွတ်ပေးတဲ့ သမ္ဗုဒ္ဓေါ့ဂါထာသံသဲ့သဲ့နဲ့ သူ့ခြေ ဖျား ခြေသလုံး လက်မောင်းတို့ကို ခပ်ဖွဖွဆုပ်နယ်ပေးတဲ့အသိ မှာ အခိုက်အတန့်လေး သူ့ပျော်နေခဲ့တာပါလေ။ မိုးလင်း သူ အဖျားကျပြီး အိပ်ပျော်နေပြီဟု ယူဆလျက် ထွက်သွားတော့မှ ဘယ်သူမှမသိအောင် သူ့ရင်တွေတင်းကျပ်ပြီး ကျိတ်ငိုခဲ့ရတာ သူ့အိပ်နေကျ ခေါင်းအုံးလေးပဲ သိခဲ့တာပါ။

ခဏလေးမှ တစ်ဒဂံ ခဏလေးပါ။

နောက်တော့လည်း ဘာသိဘာသာ စကားတစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစသာပြောဖြစ်ပြီး သူ့ရဲ့အေးစက်စက်ဆက်ဆံခြင်းမှာ မေမေ အလိုက်သင့် နေပေးခဲ့မှန်း စိတ်ထဲမှအလိုလိုသိနေပါ၏။

မျက်စိရှေ့ကနေ ဖျတ်ခနဲပျောက်သွားတဲ့ ဖိုးနွဲ့ဖွားကို သူ့ဘဝမှာ အချစ်ခင်အတွယ်တာဆုံးပါပဲ။ သူ့ဘယ်လောက်ချစ်ပါစေဦးတော့၊ နောက်ဆုံးမှာ သူ့ကိုကျောခိုင်းထားပစ်ခဲ့ကြတာလေ။

စိတ်မချနိုင်ပါဘူးလို့ တဖွဖွမှာခဲ့ပေမယ့် နောက်ဆုံးမှာ သူ့ကိုစိတ်ချလက်ချထားရစ်ခဲ့တာပါပဲ။ လောကကြီးက ဒီလိုပဲလား။ လူ့ဘဝ ခဏရခိုက်မှာ မိသားစုဆိုတဲ့အသိုက်အမြွှာတစ်ခုကို သံယောဇဉ်တရားနဲ့ နောင်တွယ်ချည်တုပ်စေပြီး အဆုံးသတ်ကျ ရက်ရက်စက်စက် တစ်ဦးချင်းဆွဲထုတ်ကွယ်ပျောက်စေတာလေ။

ဘုရားရေ! ဖိုးနွဲ့ဖွားတုန်းက ကျွန်ုပ်တို့သူ့မျက်စိရည်တွေကို ကုန်ခမ်းပြီလို့ ယူဆထားခဲ့ပြီးပါပြီ။ ခုတစ်ခါ... ခုတစ်ခါ သူ့ကို ဝမ်းနဲ့လွယ်မွေးခဲ့တဲ့မေမေ့ကိုရော သူ့မျက်စိရှေ့ကနေ ဆွဲခေါ်သွားဦးမှာလား။

တောင်းပန်ပါတယ်၊ သူ့ကိုမချစ်လည်း ရှိပါစေ။ ညီညီကို ပုံချစ်ရုံနဲ့ မေမေ့ကို ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်။ အရင်ကလို 'ငါ့ကိုမချစ်လေခြင်း' ဆိုတဲ့ ကလေးဆန်ဆန်အတွေးတွေကို အပြီးအပိုင်မောင်းထုတ်လိုက်ပါတော့မယ်။

ကျေးဇူးပြု၍ မေမေ... ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော်တို့အတွက် အသက်ဆက်ရှင်နေပေးပါ။ မေမေ့စိတ်ကြိုက် ထားရာနေ့၊ စေရာသွားဘဝမှာပဲ ကျွန်တော်နေပေးပါမယ်။

ဖအေတူသားမို့ အားကိုးရမှာဆိုပြီး မေမေ့ကိုယ်တိုင်မှည့်ခေါ်ပေးခဲ့တဲ့ 'ဟိန်းဇေယျာ' ဆိုတဲ့ ကျွန်တော့်နာမည်ကိုလည်း ပိုတန်ဖိုးထားတတ်အောင် နေပါမယ်။

ညီညီကိုမှ ပိုဦးစားပေးပြီး ညီညီရှေ့ မားမားရပ်ကာ ကွယ်ပေးနေဦးမယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်မေမေ။ မေမေ့ကိုချစ်တဲ့မိသားစုထဲကို ပြန်လှည့်ကြည့်ပေးလှည့်ပါ။



BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၂၄)

“သား”

ပန်းကိုအသာပုတ်ပြီး သူ့ဘေးခုံမှာ ဖေဖေဝင်ထိုင်လိုက်လေ၏။ အကြည့်ကို သံမိတ်လင်းထက် စူးစိုက်ကြည့်နေမိဆဲ။

“အရမ်းစိတ်ပူနေလား”

ခေါင်းကိုသာ ညှိတ်ပြလိုက်မိ၏။ ခုနေ သူ့အသံထွက်လာရင် ရင်ထဲက ဖိုလို့က်တဲ့ ပင့်သက်ရှိုက်သံမျိုးဖြစ်နေမှာ အသေအချာလေ။

“သားကို သားမေမေမွေးတုန်းက ငါးပေါင်ကျော်ကျော် သေးသေးလေးပေါ့။ အဲဒီကလေးသေးသေးလေးကို ခင်ဦးဘယ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

လောက်ယူယူခွဲရသလဲ။ သားဦးဆိုတော့ ကလေးချီတာကအစ
ဖေဖေတို့မကျွမ်းကျင်ကြဘူးလေ။ ဒါကိုသိကတည်းက သားဘွား
ဘွားကပဲ သားကိုချီပွေ့ခဲ့တာ။ မအေလက်မှာထက် ဘွားအေ
လက်ထဲမှာ နေရတာကို သားက ပိုနှစ်ခြိုက်တော့ ခင်ဦးမျက်ရည်
ဝဲရတယ်”

“...”

“အဲဒီလသားအရွယ်ကတည်းက သားကို ဘိုးဘိုးတို့
ခေါ်မွေးချင်နေကြတာ။ မအေနဲ့သား စိမ်းသက်မှာစိုးပြီး ခင်ဦးက
ခါးခါးသည်းသည်းငြင်းခဲ့ရပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သားသုံးနှစ်ပြည့်ခါ
နီးမှာ သမီးလေးရလို့ငြားဆိုပြီး ဖေဖေတို့ ကလေးထပ်ယူဖြစ်
ခဲ့တာပဲ။ ဖြစ်ချင်တော့ သမီးမဟုတ်ဘဲ သားယောက်ျားလေးပဲ
ဖြစ်နေခဲ့သလို သားရဲ့ ကလေးပီပီ မနာလိုဘဲ အော်ငိုသံက ခင်
ဦးကို မျက်ရည်ကျစေခဲ့ပြန်တယ်။ ဒါကိုအကြောင်းပြုပြီး သားဘိုး
ဘိုးက သားကို ခင်ဦးဆီကနေ ခေါ်သွားခဲ့တာပဲ။ ကိုယ့်ကလေး
ကို မြင်ချင်ပေမယ့် အဝေးမှာရှိနေတာမို့ ခြောက်လတစ်ကြိမ်၊
တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် သားကိုဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး ဖေဖေတို့ဆီကို မှန်မှန်
ပို့ပေးကြပါတယ်”

ဓာတ်ပုံပုံတဲ့၊ ဓာတ်ပုံရိုက်မယ်ဆိုတိုင်း သူ့အော်ဟစ် ကို

တိုက်တတ်လေ့ရှိတဲ့ပုံရိပ်တို့က ဝိုးတဝါးသာ။ အိမ်မှာ သူ့ပုံထည့်
ထားတဲ့ Album မျိုး တစ်ခါမှသူမတွေ့ခဲ့တာလေ။ ဒါဖြင့် သူ့ပုံ
တွေကို မေမေ ဘယ်နားမှာ သိမ်းထားပါသလဲ။

“သားအသက် တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ်ပြည့်တိုင်း သားဖို့မွေး
နေ့လက်ဆောင်ကို သားမေမေကိုယ်တိုင်လုပ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့
ပို့တော့မပို့ခဲ့ဘူး။ ပို့လည်း သားဘွားဘွားက ကြိုက်မှာမဟုတ်
ဘူးကိုး။ မိုးတွင်းဆို မိုးကာ၊ ဆောင်းတွင်းဆို အနွေးထည်၊ ဦး
ထုပ်၊ လက်အိတ်စသဖြင့် သူကိုယ်တိုင် သိုးမွှေးထိုးတယ်။ နွေ
ဆိုရင်လည်း အေးတဲ့ချည်သားအင်္ကျီဘောင်းဘီလေးတွေပေါ့။
အဲဒီဝတ်စုံလေးတွေကို ဘူးလေးတွေနဲ့ အမြဲထည့်သိမ်းထားပေး
တာ ဖေဖေတို့အခန်းထဲက နံရံကပ်ဗီရိုထဲမှာ ပြည့်လို့ပေါ့”

ဖြစ်ရလေ၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မေမေရယ်။ သူကတော့
သူ့ကိုမွေးထားပြီး ဥပေက္ခာပြုရက်လေခြင်းလို့ တစ်ယူသန်သတ်
မှတ်ခဲ့တာ။ မေမေရင်ထဲက မေတ္တာထူထည်ကို ဘာကြောင့်များ
မမြင်ခဲ့မိတာပါလိမ့်။ လိုချင်တာပေါ့။ နှစ်ပေါင်းများစွာ သူလိုချင်
ခဲ့တဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်တွေကို မေမေကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်ပေး
ခဲ့တာတဲ့လေ။

“သားဦးအရူးဆိုတာ ကလေးကို ဦးနှောက်ချောင့်တယ်

လို့ပြောတာမဟုတ်ဘူး သား။ ဒီကလေးကိုမွေးတဲ့မိဘတွေရဲ့ သူ
မတူအောင် အရူးအမူးဝိုင်းချစ်ကြတာကို တင်စားပြီး ပြောလေ့
ရှိကြတဲ့စကားပါ”

“ဒီသားရဲ့ (၂၅)နှစ်ပြည့်မွေးနေ့ကို ဒီအိမ်မှာ မှတ်မှတ်
ရရပြုလုပ်ပေးဖို့ ပထမဆုံးအခွင့်အရေးကြောင့် သားမေမေ အရမ်း
ကိုပျော်နေခဲ့တာပါ။ သားဖို့ဆိုပြီး ဝတ်စုံနှစ်စုံကိုလည်း သူချုပ်
ပြီးနေပြီ။ သားမွေးနေ့မှာ သားကြိုက်တဲ့ဝတ်စုံမျိုး ဝတ်ပါစေတဲ့
အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနဲ့ မြန်မာဝတ်စုံပေါ့”

“ဒီတလောလေးအတွင်းမှာ သားဆီက အိမ်ခွဲနေတော့
မယ်ဆိုတဲ့စကား ထွက်လာတဲ့နေ့က သားမေမေ စကားတောင်
ဟဟမပြောနိုင်တော့တဲ့အထိ စိတ်ထိခိုက်သွားခဲ့တယ်။ မွေးနေ့
လက်ဆောင်လေးတောင် ယူသွားပါ့မလားအစ်ကိုရယ်တဲ့။ ညီ
အစ်ကိုနှစ်ယောက် စကားများကြတိုင်း အားနည်းတဲ့အငယ်တက်
က အမြဲရပ်တည်ပေးခဲ့မိတာ သားကြီးက ခင်ဦးကို မုန်းနေပြီ
ထင်ပါရဲ့လို့ အမြဲပြောခဲ့တာပါ”

အားနည်းတဲ့ဘက်တဲ့လား။ ဒီတစ်ဖက်မှာ ကျွန်တော်
တစ်ယောက်တည်းပဲရှိနေတာကို မေမေမသိခဲ့တာလားဟင်။ ဘာ
ကြောင့် ညီညီနဲ့ယှဉ်ရင် သူ့ကိုအားကြီးသူလို့ ထင်မြင်ယူဆထား

ရတာပါလိမ့်။

“မနက်ဖြန် သားပြောင်းမှာကိုသိလို့ ညကပဲ သားဖို့
လက်ဆောင်ကို သူ Parking ထုပ်နေတာ ဖေဖေမြင်ခဲ့သေးတယ်။
သားပြောသလို မိဘနဲ့သားသမီးခွဲရမှာ သဘာဝပေမယ့် နေခွင့်
ရှိတဲ့အခိုက်အတန့်ကာလလေးတော့ သားမေမေက သားနဲ့အတူ
နေသွားချင်မှာပါ ဟိန်းဇေယျာ”

သူ့ရင်ထဲ နှင့်ခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ နေခွင့်ရှိတဲ့ အခိုက်
အတန့်ကာလတဲ့လား။ လူ့ဘဝဆိုတာ တိုတိုလေးလို့ ဖွား အမြဲ
ပြောပြခဲ့ဖူးတာလေ။ လူ့ပြည်က အပ်တစ်စင်းနဲ့ နတ်ပြည်က
အပ်တစ်စင်း ထိပ်တိုက်ဆိုဖို့မလွယ်သလို လူ့ဘဝရဖို့ဆိုတာက
လည်း အင်မတန်ခက်ခဲသတဲ့။

နောက်ပြီး အမိဝမ်းထဲဝင်အောင်း သန္ဓေတည်ရတဲ့သား
သမီးနဲ့ မိဘရဲ့အထုံရေစက်ဆိုတာကလည်း ဆန်းကြယ်သား။
ဒီကလေးနဲ့ ဒီအမေ ရေစက်ရှိလို့သာ ဝမ်းထဲဝင်ခွင့်ရတာလေ။
ဒီကလေးကို အသက်နဲ့ရင်းပြီး မမွေးရခင် အစားအသောက်ဆင်
ခြင်၊ အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ပြီး အအိပ်ပျက်အစားပျက်ခဲ့ရတဲ့ဒုက္ခ
က ကိုးလတဲ့။

မွေးရတော့လည်း သေမင်းကို လက်ကမ်းထားရင်းနဲ့

မွေးရသေးတာ။ မွေးလာတော့လည်း ကလေးကို အင်္ဂါစုံရဲ့လား။ အသက်ပါရဲ့လားလို့ ပူရပြန်သေးသတဲ့။ အဲဒီသေးသေးလေး အရွယ်ကနေ နို့ချိုတိုက်ကျွေးပြီး စကားပြောတတ်စအရွယ်၊ ခြေလှမ်းစခါစအရွယ်တိုင် အရိပ်ကကြည့်ကြည့်ရုံခွဲတဲ့မေမေတွေကို သူဘာကြောင့်မမြင်မိခဲ့ရတာလိမ့်။

“လောလောဆယ် အိမ်ပြောင်းမယ့်ကိစ္စကို ရပ်ထားပေးပါဦး သား။ ခင်ဦး သက်သာလာတဲ့အခါမှ သားစိတ်တိုင်းကျဆုံးဖြတ်ပါကွယ်”

သူ့ပခုံးကို ဖေဖေ ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လိုက်စဉ် ခွဲခန်းတံခါး ပွင့်သွားပါတယ်။ အနီးရှိလူအားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြပါလျက် သူကတော့ ထိုင်နေဆဲပါလေ။ မတုန်မလှုပ်နှင့် ကျောက်ရုပ်နယ်။ သူထိုင်နေစဉ် မေမေ့ကို Special Room အတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြလေ၏။

လောလောဆယ်တော့ မေမေ ဘယ်သတိရပါဦးမလဲ။ သတိရလာရင်ရော သူ့ကိုမျက်စိဝှေ့ပြီး ရှာယိုမလား။ ဒါမှမဟုတ် အနီးမှာရှိနေမှာဖြစ်တဲ့ ညီညီကိုပဲ ပြုံးပြီးစကားတွေ ပြောနေမှာလား။ သူ့ကိုမရှိသလိုမျိုး မသိယောင်ဆောင်ပြီးတော့ ဟန်လှုပ်ကောင်း လုပ်နိုင်မှာလေ။



မေမေ...ဟိန်းဇေယျာဆိုတာ မေမေရဲ့သားကြီးပါ။ မေမေ့အချစ်တွေ မေတ္တာတွေကို အရင်ဦးဆုံး ရခဲ့တဲ့သားပါပဲ။ အဲဒီသားကို ‘သွား’ဆိုရင်လည်း မေမေနဲ့ဝေးရာကို ကျွန်တော် သွားပါ့မယ်။ ‘နေ’ဆိုရင်လည်း မေမေနဲ့အနီးဆုံး မေမေ့ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ ကျွန်တော်နေပါ့မယ်။

ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော်တို့အတွက် အသက်ဆက်ရှင် သန်နေပေးပါ မေမေ။

“အစ်ကို”

နားထဲ သဲ့သဲ့မျှကြားရသည့်ခေါ်သံနှင့်အတူ သူ့အနီး လာရပ်လိုက်သည့်အသံကို သူသိနေပါ၏။ မျက်ရည်တွေပြည့်လျှံလျက် ထွက်ကျလာမှာကိုစိုးပြီး သူထိန်းထားတာမို့ အမြင်အာရုံက ဝိုးတဝါး။ ရင်ထဲဆိုနှင့်နေသည့် ခံစားချက်ကလည်း သူ့အသက်ရှူနှုန်းတို့ကို ထိန်းချုပ်ထားနိုင်သည်လေ။

“ရနံ့ ဆိုက်ထဲရောက်နေလို့ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတာ။ ဖေဖေလည်း နောက်ကလိုက်လာနေပြီ။ အန်တီ Operation OK ရဲ့လား အစ်ကို”

သူ ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းသာ ညိတ်ပြလိုက်မိပါ၏။ တင်းတင်းစေ့ထားသည့် နှုတ်ခမ်းပါးနှင့်ထပ်တူ လက်နှစ်ဖက်ကို

ဆုပ်ထားသည်ကလည်း တင်းတင်းကျပ်ကျပ်။

“အစ်ကို”

သူ့ရှေ့တည်တည်မှာ ရနံ့ ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သလို သူ့လက်တို့ကိုလည်း နွေးထွေးစွာ အုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။

“ဝမ်းနည်းနေတာလား၊ ငိုချင်ရင် ငိုချလိုက်လေ။ အဲဒီ လိုကြီး တင်းမထားပါနဲ့။ အစ်ကိုလိုပဲ ရနံ့တို့လည်း အန်တို့ကို စိုးရိမ်နေကြတာပဲလေ။ ခွဲစိတ်ပြီးပြီဆိုရင် အသက်အန္တရာယ်မရှိ တော့လောက်ပါဘူး”

“ရနံ့”

“ရှင်”

“မေမေ... မေမေ”

သူ့ဘာမှဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ရနံ့ပခုံးထက်မှာ မျက် နာကိုမှောက်ချလိုက်မိတော့၏။ ကျိတ်ရှိုက်လိုက်သည့် ပင့်သက် နှင့်အတူ မျက်ရည်တို့က ဒလဖောစီးမျောသွားလေသည်။ ရနံ့ က သူ့ပခုံးကိုအသာထွေးဖက်ကာ ကျောကိုပုတ်လျက် နှစ်သိမ့် ပေးနေပါ၏။

ဘာမှမထိန်းနိုင်ခဲ့ပဲ။ ရှက်ဖို့လည်း သူမသိ။ ကလေး တစ်ယောက်နယ် ရနံ့ကို အားကိုးတကြီးမှီတွယ်ငိုရှိုက်နေခဲ့တာ

မိနစ်အတော်ကြာကြာပါလေ။

“အန်ကယ်က ရနံ့ကို အကူအညီတောင်းထားတယ်။ အစ်ကိုအိမ်ပြောင်းနေချင်တဲ့ကိစ္စကို မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ တားပေး ပါတဲ့”

“...”

“ရနံ့ဆို မှီခိုခိုရှိုက်ချင်တဲ့ မိခင်ရင်ခွင်ကို ငယ်ငယ်လေး ကတည်းက မရှိခဲ့တာပါ။ အစ်ကိုမှာ အမေလည်းရှိသလို အဖေ လည်း ရှိပါလျက်နဲ့ ဒီအသိုက်အမြှူထဲက စွန့်ခွာဖို့ အစ်ကိုမို့ ပြင် ဆင်ရတယ်လို့။ အစ်ကိုအသည်း အဲဒီလောက်တောင် မာတယ် ပေါ့လေ”

သူ့ခေါင်းခါးမိတော့ ရနံ့ထံမှ ရယ်သံသဲ့သဲ့ထွက်လာလေ ၏။ ကြည့်စမ်း! သူ့အားကိုးတကြီး မှီခိုလိုက်မိတဲ့ပခုံးက ရနံ့ဖြစ် နေသလို သူ့ကိုနှစ်သိမ့်ပေးနေပုံကလည်း တရင်းတနှီး နွေးထွေး လို့ပါလေ။

အသည်း ဒီလောက်တောင် မာတယ်တဲ့လား။ သူ့ အသည်း အဘယ်မျှနုတယ်ဆိုတာကို မျက်စိရှေ့မြင်နေပါလျက် နဲ့ လူကို တမင်လှောင်ရယ်ရတယ်လို့။

“လူကြီးကဖြင့် ကျားကိုးစီး စားမကုန်ဘဲ အသည်းက

တော့ ငယ်ပါ။

လှမ်းပေးသည့်လက်ကိုင်ပဝါကို သူမယူဖြစ်တော့၊ ရနံ့
မျက်နှာ ပြုံးသွားပြီး သူ့ပါးပြင်တို့ကို အသာသုတ်သင်ပေးလေ
၏။ ယုယတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးကိုခေါ်တာပဲ ထင်ပါရဲ့နော်။

“ကိုဇေ... ယျာ”

ဒေါက်တာခေါ်သံကြောင့် သူ ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်မိ၏။
သူတို့နှစ်ယောက်ကို တအံ့တသြကြည့်နေသည်က ဒေါက်တာ
နှင့်အတူ သဲသိမ့်သိမ့်သက်ရောပါလေ။

“အန်တီ သတိရပြီ”

သူ့ဆရာရပ်လိုက်စဉ် ရနံ့က သူ့လက်ဖျားကို ဆုပ်ကိုင်
ထားတာမို့ အတူလိုက်ပါလျက်သားဖြစ်သွားပါ၏။ Special
Room ထဲမှာ ဆရာဝန်၊ Nurse နှင့်အတူ ဖေဖေရော ညီညီပါ
ရှိနေလေသည်။

သူ့ရောက်လာတော့ ညီညီက မေမေအနီးမှခွာကာ သူ့
အတွက် နေရာဖယ်ပေးလိုက်လေ၏။

ကုတင်ဘေးသို့ ရောက်လာသည့်သူ့ကို ပြုံးကြည့်နေ
သည့်မေမေအပြုံးက သူ့တစ်သက်မှာ အသက်ဝင်အလှပဆုံးဖြစ်
နေတာ အမှန်ပါလေ။

“မေမေ”

သူတီးတိုးခေါ်လိုက်မိစဉ် မေမေလက်တစ်ဖက် မြှောက်
တက်လာတာမို့ မေမေရင်ဘတ်ပေါ် သူ ခေါင်းတိုးဝင်လိုက်မိပါ၏။
သူ့ခေါင်းကိုအသာပွတ်သပ်ပေးလျက် တွေးဖက်ထားသည့်ရင်ခွင်
ထဲမှာ ခဏတာနေရသည့်အခိုက် သူ့တစ်သက် လုံခြုံသွားရသည့်
နယ်ပါ။

အဲဒီနောက် သူ့အနီးရပ်နေသည့်ရနံ့ကို မေမေခေါ်လိုက်
သံသဲ့သဲ့ကို သူကြားလိုက်ရပါသေး၏။

“သမီး”

ပြီးပါပြီ။

လေးစားလျက်....

မေ ၂၃ ရက်
3rd May 2012
AM 10:287

BURMESE
CLASSIC

၂၀၁၂၊ စက်တင်ဘာ

မွက်ပြီ

မေသဒွါမောင်

အတ္တဝါးသီး

ကြယ်စင်မှူးဝေ

ဥဩလေးရဲ့နွဲ့ဦးကဗျာ

မယ်ခိုင်

အဖြူရောင်ပေတ္တာ

လေးဒီဇေါ်

ရက်ရက်စက်စက် ရက်စက်ရက်သူ

မိုးစက်ပွင့်

မြားသုံးစင်း ပစ်ခွင်းဘယ်သို့ရွယ်